

1B5822
(B12795)

ΣΑΡΑ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΟΥΣΕΙΟΛΕΞΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΜΙΑΣ

A1 5247.0013

ΣΑΡΑ ΚΑΙ ΚΑΡΟΛΟΣ

**ΠΑΡΑΝΤΩΜΑ ΔΙΑ ΠΑΡΑΝΤΩΜΑΤΟΣ
ΕΚΔΙΚΟΥΜΕΝΟΝ**

ΔΡΑΜΑ

**ΕΙΣ ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΞΕΙΣ
Π. ΓΙΑΚΟΜΕΤΤΗ**

ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΝ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ

ΥΠΟ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Κ. ΣΦΗΚΑ

ΚΑΙ ΕΚΔΟΘΕΝ ΔΑΠΑΝΑΙΣ

Γ. ΣΔΡΙΝΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΟΥ.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΩΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

1871.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ γέρον τὴν ὑπογραφὴν μου θεωρεῖται τυποκλοπιμαῖον καὶ καταδίδωκεται κατὰ τὸν νόμον.

Γ. Β. Φυφίας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

ΤΑ
ΠΡΟΣΦΙΛΕΙ
ΚΑΙ
ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙ
ΦΙΛΩ ΜΟΥ
Δ. Π. ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ
ΔΙΑΚΡΙΝΟΜΕΝΩ
ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΣΙΝ ΗΘΟΠΟΙΟΙΣ
ΕΙΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ΦΙΛΙΑΣ ΤΕ ΚΑΙ ΥΠΟΛΗΨΕΩΣ
Η
ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΑΥΤΗ
ἀνατίθεται.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

Δόκτωρ Σίρ ΕΔΩΑΡΔΟΣ ΒΑΒΕΡΑΕΥ.

Σίρ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΠΟΒΕΛ *εὐπατρίδης.*

Σίρ ΚΑΡΟΛΟΣ ΕΥΑΝΣ.

Σίρ ΑΔΑΜ ΒΙΓΚΟΤ.

ΙΑΚΩΒΟΣ.

Μιστρесс ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΡΕΥΒΑΡ.

Μιστρесс ΣΑΡΑ, *θυγάτηρ αὐτῆς.*

Μις ΕΛΒΙΓΗ ΠΟΒΕΛ.

Μις ΝΕΛΛΗ ΒΑΒΕΡΑΕΥ.

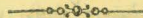
ΑΡΙΕΛΛΑ.

Ὑπηρέτης [τοῦ] Σίρ ΠΟΒΕΛ.

Ἡ σκηνὴ ἐν Λουδίνῳ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ.

Ἀφύσθα εὐπρεπῶς συνεσκευασμένη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Σίρ ΚΑΡΟΛΟΥ ΕΥΑΝΣ. — Θύρα εἰσόδου ἐν τῷ μέσῳ — δύο ἕτεραι παράπλευροι καὶ παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἀνὰ πασθέντος τοῦ καταβλήματος ἀκούεται ἔσθθεν πρὸς τὰ δεξιὰ ἦχος κλειδοκυμβάλου· μετ' οὐ πολὺ εἰσέρχεται ὁ **ΙΑΚΩΒΟΣ** καὶ φαίνεται δυσχερομένου ὑπὸ τοῦ ἤχου ἐκείνου, ἀποβάλλει ὀργίλως τὸν πῖλόν του καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τινος ἑδρας· μετὰ τὸ τέλος τοῦ παιζομένου μουσικοῦ τεμαχίου ἐγείρεται καὶ λέγει·

ΙΑΚ. **ΑΠΟ** τὴν κλίνην, εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον! Καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω τὸν σίρ Κάρολον οὔτε εἰς τὸ κλοῦβ τῶν ἐμπόρων, οὔτε εἰς ἐκεῖνο τῶν καλλιτεχνῶν, οὔτε εἰς τὸ Αἰδ-Πάρκ, — θὰ τὸν ἔσυρον εἰς τὸ 'σπῆτι διότι (ἀκούεται πάλιν ὁ ἦχος τοῦ κλειδοκυμβάλου) Ἀκόμη . . . ἐγὼ μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν θὰ συνέτριβον τὸ ὄργανον ἐκεῖνο, καὶ αὐτὴ ἐξ ἐναντίας εἶναι τόσο ἀφωσιωμένη, τὸ ἀγαπᾷ τόσο στοιχηματίζω ὅμως ὅτι τὰ δάκρυά της πίπτουν ἐπάνω εἰς τὰ πλῆκτρα (παρτηρεῖ λαθραίως ἐκ τῆς θύρας) δὲν ἠπατήθην . . . ἰδοὺ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΣΤΟΙ

μὲ τὰς περιστάσεις· ἐγὼ μόνος γνωρίζω τὴν ὑποφέρε-
τε, ἐγὼ μόνος σὰς συμπονώ.

ΣΑΡ. (Ἐξέρχεται ὠχρoτάτη). Ἰάκωβε... τί ἔχεις;
—κλαίεις; —οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶναι ἐρυθροί.

ΙΑΚ. (Θεωρῶν αὐτήν) (οἱ ἰδιόκοι μου!)...

ΣΑΡ. Ἐννοῶ—Μὲ ἠκροάζεσσο, καὶ ἡ ἁρμονία ἐκείνη
σοὶ διηγείρεν ἀναμνήσεις... καὶ εἰς ἐμὲ, ναὶ...
ἀλλὰ δὲν ἦταν λυπηραὶ... μάλιστα ἡσθανόμην γα-
λήνην, φαιδρότητα.

ΙΑΚ. (Καὶ ἐν τούτοις ἔκλαιε).

ΣΑΡ. Εἰς τὸν χορὸν ἐκείνον ὑπάρχει ἡ ἱστορία τῆς
ζωῆς μου... δι' ἐμὲ οὗτος ἔχει μειδιάματα, ἀναμνή-
σεις καὶ ἐλπίδας!

ΙΑΚ. (Ἢ νὰ εἴπῃ τις καλῆτερα ἐλέγχους).

ΣΑΡ. Μοὶ τὸν ἐδίδαξεν ὁ Κάρολος, τὸν ἐπαίζομεν
κατὰ τὰς ποιητικὰς ἐκείνας ἐσπέρας, αἵτινες ἔπνεον
ἡδονὴν, ἐνῶ αἱ ἀργυρόχροες ἀκτῖνες τῆς Σελήνης ἐπι-
πτον ἐπὶ τῆς κόμης του, ἥτις ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου μου καὶ διηγείρεν εἰς ὅλον μου τὸ σῶμα ἡδύ-
τατον ῥίγος ἔρωτος!... Καὶ αἱ γλυκεῖαι αἱ ἀνεκλά-
λητοι ἐκείναι ὥραι θὰ ἐπιστρέψουν, ἀλήθεια;

ΙΑΚ. Ὁ καιρὸς δὲν ἐπιστρέφει πλέον.

ΣΑΡ. Ἦθελον νὰ εἴπω ὅτι θὰ ἐπανέλθωσιν ὥραι ὡς
ἐκείναι (θεωροῦσα πρὸς τὴν ἐν τῷ μέσῳ θύραν). (Καὶ
ἐν τούτοις δὲν ἔρχεται!)

ΙΑΚ. Ως ἐκείναι; πιθανόν.

ΣΑΡ. Δὲν τὸ πιστεύεις; Σὺ ποτὲ δὲν βλέπεις τὸν
ἥλιον ὅπισθεν συστάδος ῥόδων, ἀλλ' ἐκ τῆς κιγκλίδος
εἰρκτῆς... σὺ πάντοτε δυστυχίας μοὶ προλέγεις,
εἶσαι μελαγχολικὸς προφήτης, ὁ Ἰερεμίας τοῦ βίου μου.

ΙΑΚ. Εἶμαι γέρον καὶ δὲν ἔλαβα ποτὲ τὸ δυστύ-
χημα νὰ ᾄμῃ ποιητής.

ΣΑΡ. Δυστύχημα τὸ νὰ μὴν ἴναι τις· ἀλλ' εἰπέ μοι
τί θὰ ἦτο ἡ ζωὴ χωρὶς ποίησης.

ΙΑΚ. Μοὶ ἔλεγεν ὁ Κουάκερος σὺν Λῶβ ὅτι οἱ
ποιηταὶ καὶ οἱ ζωγράφοι σχεδὸν πάντοτε εἶναι γεί-
τονες εἰς τὸ φρενοκομεῖον.

ΣΑΡ. Ἀστεῖεςσαι, καὶ οὕτω μοὶ ἀρέσκεις· ἀγαπῶ
τόσον τοὺς φαιδρoὺς ἀνθρώπους.

ΙΑΚ. Τότε δὲν ἀλθθεύει πλέον ἡ παροιμία «ὅμοιος
τὸν ὅμοιον ἀγαπᾷ».

ΣΑΡ. Καὶ τί; δὲν εἶμαι καὶ ἐγὼ φαιδρά;

ΙΑΚ. Ναί· προσπαθεῖτε νὰ μιμηθῆτε τοὺς ἡθοποι-
οὺς ἀλλ' ὀλίγον ἐπιτυγχάνετε.

ΣΑΡ. Ἀ, Ἀ, (βεβιασμένον γελῶσα) ἡθοποιὸς ἐγώ;
(βλέπει πάλιν πρὸς τὴν ἐν τῷ μέσῳ θύραν) (καὶ
δὲν φαίνεται!)

ΙΑΚ. Ἀλλὰ διατὶ ἔχετε ἀκατάπαυστα προσηλω-
μένους τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς τὴν θύραν ἐκείνην; ἐλ-
πίζετε ἴσως νὰ ἰδῆτε τὸν Κάρολον;... ἔ! διάτανε...
τέτοιαν ὥραν νὰ ἔλθῃ!... κοιμᾶται, κυρά μου, γλυ-
κὰ γλυκὰ, καὶ ποῖος ἔξυρει ἕως πότε... ἤλθε ἥλιο
ἀργὰ ἔτι «σπῆτι χθὲς τὴν νύκτα καὶ...»

ΣΑΡ. Ἀργά... καὶ σὺ ἀκριβέ μου Ἰάκωβε, δὲν εἶ-
σαι ἄξιος ἡθοποιός· εὐθὺς διακρίνεται τὸ ψεῦδος ἐπὶ
τοῦ ἀδόλου μετώπου σου.

ΙΑΚ. Τὸ ψεῦδος;

ΣΑΡ. Ὑποκρίματα δὲν γνωρίζω ἴσως ὅτι ὁ Κάρολος δὲν
ἐπέστρεψε χθὲς τὴν νύκτα;

ΙΑΚ. Λοιπὸν δὲν ἐπλαγιάσατε καὶ τὸν ἐπεριμένε-
τε! Θεέ μου! Συχνὰ κἀμνετε παρόμοια ἀτοπήματα—
ἀλλ' ἐὰν βασανίζετε τὸ πνεῦμα καθὼς τὸ σῶμά σας
θὰ φθείρετε τὴν υἰεῖαν σας ἢ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀπὸ σί-
δηρον.

ΣΑΡ. Φοβεῖσαι καὶ διὰ τὴν υἰεῖαν μου;... Καὶ
ἐγὼ αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν τόσον υἰεῖα! ὦ ναὶ! καλῆ-

ΙΑΚ. Ἐννοῶ.

ΣΑΡ. Ὑποκρίματα δὲν γνωρίζω ἴσως ὅτι ὁ Κάρολος δὲν
ἐπέστρεψε χθὲς τὴν νύκτα;

ΙΑΚ. Ἐννοῶ.

μαι δίκαια καὶ ὅχι ἀπαιτητική, πολλὴν ἔχω ὑπομονήν, πολὺ τὸ θάρρος. Ἀλλὰ καὶ ἂν εἶχον τινὰ πικρίαν, θὰ ἐδικαιούμην νὰ παραπονεθῶ, ἐγώ; — ἂ! ὦχι, φίλε μου, δὲν πρέπει νὰ λυπῶμαι διὰ τὴν σημερινὴν θέσιν μου, ἀλλὰ δι' ἐκείνην εἰς ἣν ἄλλοτε ἤμην — δὲν θρηνῶ τὸ παρὸν, δὲν κλαίω τὸ μέλλον, ἀλλὰ παρελθόν, τὸ ὁποῖον οὐδέποτε θὰ ἐπανεέλθῃ· κλαίω τέσσαρα φίλτρα ῥιφθέντα μακρὰν τῆς καρδίας μου, τέσσαρα ὄντα ἄτινα ζῶσι μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, πλὴν δι' ἐμὲ εἶναι νεκρά.

ΙΑΚ. Καθὼς σεῖς εἴσθε δι' ἐκεῖνα· ἐπειδὴ ὅλοι θὰ ἐπίστευσαν ὅτι ἐπνίγητε κατὰ τὴν τρομερὰν ἐκείνην νύκτα.

ΣΑΡ. Καὶ ἂν τοῦτο ᾗναι ἀληθὲς εὐχαριστῶ τὸν Ἰψιστον· τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ κατηράσθησαν!... (κρούουσι τὴν θύραν). Ἐκτύπησαν, εἶναι ὁ Κάρολος ἀναμφιβόλως... ἀνοίξον, Ἰάκωβε, ἀνοίξον.

ΙΑΚ. (πορεύεται πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐρωτᾷ) Ποῖος εἶναι;...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΡΙΕΛΛΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡ. Ἐγώ, ἐγὼ εἶμαι.

ΙΑΚ. Ἡ ἀπέναντι γειτόνισσά μας.

ΣΑΡ. Ἡ φλύαρος Ἀριέλλα!

ΑΡ. Καλ' ἡμέρα, καλ' ἡμέρα Μίστρες Σάρα.

ΣΑΡ. Ὅρισατε, Αριέλλα, καθήσατε.

ΑΡ. Εὐχαριστῶ, βιάζομαι πολὺ, ἐπειδὴ ὁ νοικοκύρης μου μὲ περιμένει κάτω· θὰ πᾶμε ν' ἀνοίξωμε τὸ ἐργαστήρι, καὶ ἔχω τὰ κλειδιά στὴν τσέπη· ἤξευρα ὅτι εἴσθε λίγο ἄρρωστη καὶ ἀνέβηκα νὰ σᾶς κάμω μιὰ μικρὴ ἐπίσκεψιν.

ΣΑΡ. Ἀπατᾶσθε, Ἀριέλλα, ἐγὼ μάλιστα εἶμαι πολὺ καλὰ.

ΑΡ. Μὰ τότε τί δηλοῖ ὁποῦ ἀπόψε νύκτα πολὺ προχωρημένη εἶδα φῶς εἰς τὸν κοιτῶνά σας; δὲν συνειθίζετε ν' ἀφίνετε φῶς ἀναμμένο... μὴπως δὲν ἐπλαγιάσατε; ἢ...

ΙΑΚ. Ἀλλὰ ἂν ὁ σύζυγός σας περιμένη θὰ χάσῃ τὴν ὑπομονήν.

ΑΡ. Ὁ Ὀλιβιέρος μου εἶναι ὑπομονητικὸς· σὰν τὸ βῶδι, καὶ ἔξυρει ὅτι μ' ἐμένα δὲν πρέπει νὰ βιάζεται. Λοιπὸν ναί, Μίστρες Σάρα, γνωρίζω ὅτι ἔχετε ἀνησυχίας, καὶ πικραίνομαι πολὺ, ἐπειδὴ ἔχω καρδιά πονετική, καὶ ἤθελα ὅλας αἱ ὑπανδρευμέναις νὰ ᾗναι εὐτυχεῖς, ὅπως εἶμαι κ' ἐγώ! — Ἀλλὰ παρατηρήσατε· θὰ ἄρπαζα ἀπὸ τὸν λαίμοδέτην τὸν σὶρ Κάρολον ὅπου τρέχει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὴν νύκτα....

ΣΑΡ. Ἀπατᾶσθε....

ΑΡ. Ἀλλ' ἂν τὰ ἔξυρῶ ὅλα καὶ θὰ τοῦ ἔλεγα ὅτι ἔχει ἄδικο, ὅτι εἶναι κακὸς νοικοκύρης, ἐπειδὴ δὲν κάμνει διὰ τὴν γυναῖκά του ὅ,τι κάμνει ὁ Ὀλιβιέρος μου δι' ἐμέ.

(Φωνὴ ἔσωθεν) Ἀριέλλα, ἔρχεσαι;...

ΙΑΚ. Ἐν τοσοῦτῳ σᾶς κράζει....

ΑΡ. Εἶναι τοῦ κακοῦ, ὅταν ἀρχίσω μίαν ὁμιλίαν πρέπει νὰ τὴν τελειώσω, (τρέχει πρὸς τὸ παράθυρον) Μίαν στιγμὴν, Ὀλιβιέρε, καὶ καταβαίνω — Ναί, γνωρίζω, ταλαίπωρη κυρία Σάρα, ὅτι ἦσθε πλέον εὐτυχισμένη μὲ τὸν πρῶτον ἄνδρα σας.

ΣΑΡ. (ἐντρομος) Τί γνωρίζετε ὡς πρὸς τὸ παρελθόν μου;

ΑΡ. Ἀλλὰ τὰ ἔξυρῶ ὅλα σᾶς λέγω.

ΙΑΚ. (Τότε καλὰ εἰμθα συστημένοι).

ΑΡ. Καὶ θὰ σᾶς πῶ καὶ πῶς τὰ ἔμαθα. — Θὰ ἐνθυμεῖσθε βέβαια ὅτι προχθές, ὅπου ἐκάθησθε εἰς τὸ

Εἰς τὴν ἐκδοὺς τοῦ βιβλίου
ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΓΛΟΨΟΤΕΧΝΕΙΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

ΑΡ. Ναι, και ὁ ποῖος πολλὸ ἐθαύμασε μὲν ὅτι εἶδε.
— Ἄμα ἀνεχωρήσατε— ἐπειδὴ εὐθὺς ποὺ ἤκούσατε ὅτι
ἦτο ἕνας συμπολίτης σας, ἀνεχωρήσατε ἄρρηκτα— μοῦ
εἶπεν ὅτι σὺ; ἐγνώρισεν εἰς τὸ Γλούσεστερ ὅπου εἶχε-
τε σύζυγον τὸν δόκτορα σὶρ Έδοάρδον Βαθέρλευν.

ΙΑΚ. Καὶ δὲν σὺ; εἶπεν ἄλλο τίποτε;

ΑΡ. Ἐ! μοῦ εἶπε καὶ ἄλλα περισσότερ.

ΣΑΡ. (Οἷμοι!).

ΑΡ. Μοῦ εἶπε χάρι λόγου ὅτι εἶχατε μίαν πολὺ
ὡραίαν κόρην καὶ ὅτι ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ἐπνιγῆκα-
τε εἰς τὰ νερά τῆς Σαβέρνας ὅταν συνέβη ἡ τρο-
μερὰ ἐκείνη πλημμύρα ἔς τὰ 1842— καὶ διὰ τοῦτο ἐ-
θαύμασεν ὅπου σὺ; εἶδεν ἀναστημένην εἰς τὸ Λονδί-
νον.— Ἀλλὰ, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, πῶς πηγαίνει αὐ-
τὴ ἡ ὑπόθεσις; πῶς ἤμπορεσαν νὰ πιστεύσουν ὅτι
ἐπνιγῆκατε, ἐνῶ εἰσθε ἐδῶ ζωντανή, μὴ χαρά; τί
ἐκάματε τὸν πρῶτον ἄνδρά σας; ἐλάβετε τὸ διαζύ-
γιόν σας;— ἀπέθανε;...

ΙΑΚ. Ἀπέθανεν, ἀπέθανε.

ΑΡ. Καὶ ἡ κόρη ποῦ εἶναι; ἀπέθανε κ' ἐκείνη; εἶ-
ναι εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον; ἡ...

ΙΑΚ. Εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον....

ΑΡ. Ἀλλὰ τότε.....

ΙΑΚ. Κυρία μου, ἡμεῖς δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ μάθω-
μεν τὰς ὑποθέσεις σας, λοιπὸν μὴ εἰσθε τόσο περι-
εργη νὰ μάθετε τὰς ἰδικὰς μας.

ΑΡ. Θέλετε νὰ μάθετε τὰς ὑποθέσεις μου; Εὐθὺς,
εὐθὺς σὺ; τὰς διηγοῦμαι.

(Φωνὴ ἔσωθεν) Ἀριέλλα, ἔρχεται ἡ ὄχι;

ΑΡ. (Πρὸς τὸ παράθυρον) Μίαν στιγμὴν νὰ σὲ
χαρῶ, Ὀλιβιέρε μου, καὶ ἐρχομαι.— Μὰ τὴν ἀλήθειαν
δὲν ἔχει ἄδικον νὰ ἀνυπομονῇ. . . . τὰς ἀπὸ τὴν ἑλ-
θὴ εἰς τὸ ἐργαστήρι μίαν κυρία ξένη. . . . σεβάσμι-
πολὺ 55 ἕως 60 χρόνων, ὑψηλὴ, μὲ μαλλιά ψαρά

καὶ μὲ μάτια 'ποῦ ἀκόμη λάμπουν ἔρχεται ἀπὸ Κων-
σταντινούπολιν.

ΣΑΡ. (Έντρομος) Ἀπὸ Κωνσταντινούπολιν;

ΑΡ. Ναι καὶ γνωρίζω ὅλα τῆς τὰ συμβάντα. . .

ΙΑΚ. Πιθανὸν νὰ τὴν ἐνωχλήσατε μὲ τὰς ἐρωτή-
σεις σας.

ΑΡ. Ναι, τί τὸ θέλετε, αἱ ἐρωτήσεις εἶναι ἡ ἀ-
δυναμία μου, τὸ ὁμολογῶ.

(Φωνὴ ἔσωθεν καὶ ἤχος κωδωνίσκου) Ἀριέλλα, Ἀ-
ριέλλα, ἀπέθανες;

ΙΑΚ. Ὁ σύζυγός σας, Κυρία μου, σημαίνει ἡ νὰ εἴ-
πω καλῆτερα σπᾶ τὸ σχοινίον τοῦ κωδωνίσκου.

ΑΡ. (Πρὸς τὸ παράθυρον) Μίαν στιγμὴν ἀκόμη
καὶ καταβαίνω.— Αὐτὴ ἡ κυρία λοιπὸν ὑπῆγεν εἰς
Κωνσταντινούπολιν μὲ τὸν ἄνδρα τῆς καὶ ἐκεῖ ἄνοι-
ξεν ἐμπορικὸν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔμεινε χήρα ἐπέστρεψεν
εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν θὰ μείνῃ ὅμως πολὺ εἰς Λον-
δίνον, ἐπειδὴ θὰ ὑπάγῃ νὰ ἀναζητήσῃ μίαν θυγατέρα
ἀπὸ τὴν ὁποίαν πρὸ καιροῦ δὲν ἔμαθε.

ΣΑΡ. (Θεέ μου!)

ΙΑΚ. (Καὶ ἔθελεν εἶσθαι δυνατόν!)

ΑΡ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε μίαν ὡραίαν μικρογραφίαν
τῆς εἰκόνης τοῦ μακαρίτου ἀνδρός τῆς ἠθέλησε νὰ τῆς
κάμῃ μίαν χρυσὴν κορωνίδα, δὲν ἤξεύρω ὅμως εἰς τί
θὰ τῆς χρησιμεύσῃ.

ΣΑΡ. Καὶ ἡ εἰκὼν ποῦ εἶναι; . . .

ΑΡ. Ἔχετε τὴν περιέργειαν νὰ τὴν ἰδῆτε; . . .

ΣΑΡ. Τὴν ἔχετε μαζὶ σας;

ΑΡ. Ναι, διότι ὁ Ὀλιβιέρος μου συνειθίζει μερικαῖς
ἐργασίας νὰ ταῖς κάμνῃ εἰς τὸ 'σπῆτι, καὶ τὴν ἐτε-
λείωσε 'χθὲς βράδυ. . . . ἰδέτε τὴν. (παρουσιάζουσα
ἐκείνην τὴν εἰκόνα).

ΙΑΚΩΒΑΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΠΑΙΣΤΩΝ

ἰεποῦσα αὐτὴν καὶ εὐρισκομένην πλῆστον
τοῦ Ἰακώβου.) (Ἄ! . . . ὁ πατὴρ μου).

ΑΡ. Καὶ διατὶ σὰς προξενεῖ τόσῃ συγκίνησιν ἐκείνη ἢ εἰκὼν; μήπως ἐγνωρίζετε τὸ πρωτότυπον;

ΙΑΚ. Ὄχι, ἀλλ' ὁμοιάζει μὲ ἐν ὑποκείμενον

ΣΑΡ. (ὦ! νὰ ἡδυνάμην νὰ τὴν ἀσπασθῶ! δὲν εἶμαι ἀξία) Λάβετε (ἀποδίδει τὴν εἰκόνα).

ΑΡ. Ἀλλὰ ἤθελα νὰ ἤξευρα (ισχυρότερος ἢ ἄλλος κωδωνίσκου καὶ φωνὴ ἔσθωεν) Ἀριέλλα, τέλος πάντων!

ΑΡ. Ἔ! ἔρχομαι, Ὀλιβιέρ, ἔρχομαι ἀλλ' ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ ἴδῃτε τὴν ξένην ἐκείνην, ἥτις ὀνομάζεται Αἰκατερίνη Ρέυβαρ, εὐθὺς εὐθὺς σὰς τὴν φέρω.

ΣΑΡ. Ὄχι, μάλιστα σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ τῆς ἀναφέρετε περὶ τῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποίαν μοὶ ἐπροξένησεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη.

ΑΡ. ὦ! οὔτε γιὰ ὄνειρο (δὲν βλέπω τὴν ὥραν, τὴν στιγμήν νὰ τῆς διηγηθῶ τὸ παράδοξο τοῦτο συμβάν) (ἡχος κωδωνίσκου ισχυρότερος)

ΙΑΚ. Ἀλλὰ πηγαίνετε λοιπὸν μιᾷ φορᾷ

ΑΡ. Πηγαίνω, μὲ συμπαθᾶτε ἐὰν ἐκάθισα ὀλίγον, ἀλλὰ θὰ ἐπιστρέψω . . . ἔχετε 'γεία. (Μοῦ ἔρχεται νὰ σκάσω ἀπὸ τὴν περιέργειαν νὰ μάθω πῶς πηγαίνει αὐτὴ ἡ δουλειά) (ἀναχωρεῖ, ἐνῷ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ὁ ἡχος τοῦ κωδωνίσκου).

ΙΑΚ. Καὶ διατὶ δὲν θέλετε νὰ ἴδῃτε τὴν μητέρα σας, ἅπαξ ἢ θεῖα πρόνοια τὴν φέρει ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σας;

ΣΑΡ. Πλὴν δύναμαι νὰ τὴν ἐπανίδω;

ΙΑΚ. Αὕτη ἀγνοεῖ, ὡς φαίνεται, ἔσα συνέβησαν καὶ πρέπει νὰ συμπιράνῃ τις ὅτι ὁ σύζυγός σας δὲν ἔγραψε πρὸς αὐτήν . . . Ὅχ' ἐπίστευσεν ὅτι ἐπνίγητε, ἦ . . .

ΣΑΡ. Ἄς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, σὲ παρακαλῶ, ἄς σκεφθῶμεν μᾶλλον περὶ τοῦ Κάρολου, ὅστις δὲν ἐπαχέρχεται εἰς μὴ τῷ συνέβη δυ-

στύχημά τι! ἢ ἀπ' ἐναντίας καὶ ἂν δὲν ἐπέστρεφε πλέον . . . ἄχ! Ἰάκωβε, φοβοῦμαι πολὺ τοιαύτην συμφορὰν!

ΙΑΚ. Κἄποιος ἀναβαίνει τὴν κλίμακα

ΣΑΡ. Εἶναι ὁ Κάρολος, πρέπει νὰ ᾔδει ὁ Κάρολος.

ΙΑΚ. (πορευθεὶς καὶ ἰδὼν) Ὄχι.

ΣΑΡ. Ὑπομονή!

ΙΑΚ. Εἶναι Κύριός τις τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζω . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Σίρ ΑΔΑΜ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚ. Ποῖον ζητεῖτε Κύριε;

ΑΔ. Μίαν ὥραϊαν δυστυχῇ (πρὸς τὴν Σάραν) πιστεῶ ὅτι τὴν εὔρον—Μὴ σὰς τρομάξῃ ἡ αἰφνιδια ἐμφάνισίς μου εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, καθότι εἶμαι ὁ οἰκειότερος φίλος τοῦ κυρίου Καρόλου. (Εἶναι ὥχρᾳ καὶ κατὰ τὸν Ποιητὴν γυνὴ ὥχρᾳ ἐπιθυμεῖ . . .)

ΣΑΡ. Ἄν δὲν ἀπατῶμαι σὰς εἶδον καὶ ἄλλοτε, πλὴν ἀπὸ τὸ παράθυρον εἰς τὸν δρόμον

ΑΔ. Ἀναμφιβόλως, διότι ὁ φίλος μου εἶναι ζηλότυπος ὡς ἄραφ καὶ δὲν ἐπιτρέπει εἰς ψυχὴν ζῶσαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἱερὸν τῶν μυστικῶν ἡδονῶν του! Ἐξ ἀνάγκης λοιπὸν πρέπει νὰ περιφέρεται τις ὑπὸ τὰ παράθυρα, ὡς περιφέροντο οἱ αὐλικοὶ ὑπὸ τὰ δρύφακτα τῶν μοναστηρίων. Σήμερον ὅμως τὸ πρῶτον παρεβίασα τὸν κοινοβιακὸν νόμον, ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ὁ κύριος Κάρολος διενευκτέρευσε ἐκτὸς τῆς οἰκίας καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθῃ τόσον γρήγορα.

ΣΑΡ. Τὸν εἶдете; . . . ἔσω; εἰς τὸ κλουβὶ τῶν

ΙΑΚΩΒΑΕΙΟΣ.

ΔΗΜΟΦΙΛ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΒΑΛΩΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΠΕΘΥΡΩ
ΤΕΘΗΜΕΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΗΤΕΙΟΝ, ΟΠΟΥ ΤΟΝ ΑΦΗΚΑ ΜΕ

ἀρίστην συντροφίαν, δηλαδή ἐν μέσῳ δύο τερατοφυγῶν χαρτοπαικτῶν, οἱ ὅποιοι ἕως τώρα θὰ ἐκλόνισαν τοὺς χρυσοὺς σωροὺς, τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐνώπιόν του ὁ Σίρ Κάρολος

ΣΑΡ. Θεέ μου! καταστρέφεται!

ΑΔ. Κατεστράφη θέλετε νὰ εἰπῆτε

ΣΑΡ. Κατεστράφη;

ΙΑΚ. Καὶ τί γνωρίζετε περὶ τούτου;

ΑΔ. Κάνεις μάλιστα δὲν δύναται νὰ τὸ γνωρίζῃ καλῶν ἑμοῦ, διότι χωρὶς τὴν καλὴν φιλίαν μου, τώρα δὲν ἤθελε γίνεταί λόγος πλέον περὶ τοῦ Σίρ Καρόλου ὅθι νῦτοχειριάζεταιτο

ΣΑΡ. Ὁ Κάρολος;

ΑΔ. Ἡ αὐτοκτονία εἶναι μία λαμπρὰ θεραπεία καὶ πολλὴ γίνεται χρῆσις αὐτῆς ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸς ἐξόφλησιν τῶν συναλλαγματικῶν—πλὴν ἡσυχάσατε! διότι τῷ παρέσχον θεραπείαν ἄλλην γλυκυτέραν, καὶ διὰ τῆς ὁποίας θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν τάξιν εἰς τὰς ὑποθέσεις του, καὶ νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν πατρικὴν του κληρονομίαν. Δὲν σὰς ἀνέφερε καθόλου περὶ τούτου; . . . σὰς τὰ λέγω λοιπὸν ἐγώ . . . ἀλλ' ὅχι, δὲν θέλω νὰ μὲ κατηγορήσῃ ὡς ἀδιάκριτον . . . ἐμὲ, ὅστις εἶμαι ὁ μᾶλλον διακριτικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου—καὶ θέλετε μίαν ἀπόδειξιν; . . . Ἐγνώριζον ὅτι ὁ Σίρ Κάρολος διήρχετο τὴν νύκτα ἐξω τῆς οἰκίας, καὶ βλέπετε ὅτι διὰ νὰ ἔλθω πρὸς σὰς περιέμεινα τὸν ἥλιον, ἐνῶ ἡδυνάμην νὰ ἔλθω μὲ τὴν σελήνην . . . ἥτις εἶναι πολὺ φιλανθρωποτέρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐνίοτε δὲ καὶ τόσον γενναία ὥστε κοῦπτεται ὅπισθεν μικροῦ τινος νέφους ἵνα μὴ ἀνακαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς νυκτός.

ΣΑΡ. Πλὴν ἡ ὁμιλία σας;

ΑΔ. Εἶναι πολὺ ποιητικὴ, δὲν εἶναι ἀληθεύσα; ἀρέσκει περισσότερο ὁ πεζὸς λόγος. Μάθετε λοιπὸν

ὅτι καὶ ἐγὼ συμμορφοῦμαι μὲ περισσotέραν εὐχαρίστησιν, καθότι ἀνῆκω εἰς τοὺς ὑλιστὰς φιλοσόφους εὐδοκίμουντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲ τὰς γυναῖκας—ἰδοὺ ἄς συνομιλήσωμεν ὀλίγον καὶ θὰ γνωρισθῶμεν καλῆτερα. (προσφέρων δύο καρέκλας).

ΣΑΡ. Πλὴν ἀγνοῶ πραγματικῶς ποῦ ἤθελε τείνῃ ἡ συνδιάλεξις μας.

ΑΔ. Εἰς . . . ἀλλὰ δὲν ἠδύνασθε νὰ ἀποπέμψητε τὸν ἀξιώτιμον ἐκείνον κύριον;

ΙΑΚ. (Ἐνόησα)

ΣΑΡ. Ὁχι, εἶναι ὁ καλῆτερος φίλος μου, καὶ εἰς αὐτὸν ἐμπιστεύομαι πάντα μου τὰ μυστικά

ΑΔ. Ἄ! ἐννοῶ . . . εἶναι ἄνθρωπος τοῦ κόσμου . . .

ΙΑΚ. Δηλαδή γνωρίζω τὸν κόσμον καὶ τὰ διάφορα ζῶα τὰ κατοικοῦντα εἰς αὐτόν. Καὶ ἐγὼ θὰ λάβω μέρος εἰς τὴν συναναστροφὴν σας, καὶ θέλετε ἶδετε ὅτι θὰ ἦμαι ἀρκετὰ πνευματώδης (κάθεται καὶ αὐτὸς παρὰ τῇ Σάρᾳ).

ΑΔ. Ἡ θέα σας παριστᾷ ἄνδρα ἱκανώτατον νὰ διεγείρῃ τὸν γέλωτα.

ΙΑΚ. Γέλωτα ἢ δάκρυα, κατὰ τὰς περιστάσεις.

ΑΔ. Σημειώσατε ὅτι ἐγὼ δὲν κλαίω . . . πλὴν ἔχω κατὰ διὰ νὰ σπογγίζω τὰ δάκρυα . . . τῶν γυναικῶν.

ΙΑΚ. Καὶ μὲ τί τὰ σπογγίζετε;

ΑΔ. Μὲ χρυσοκέντητα ὑφάσματα.

ΣΑΡ. Ἐδῶ δὲν εὐρίσκονται οἱ ὀφθαλμοὶ περὶ τῶν ὁποίων λέγετε . . .

ΑΔ. Εἶναι ἄληθες, διότι οἱ ἰδιοὶ σας δὲν εἶναι ὀφθαλμοί, ἀλλὰ μαργαρίται, ἀδάμαντες ἀνεκτίμητοί . . .

ΙΑΚ. Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχετε χρήματα νὰ τοὺς ἐξαγοράσῃτε.

ΙΛΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟΝ ΕΠΙΔΕΙΞΕΩΣ μου, διότι χρήματα ἔχω πολλὰ. ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ γνωρίζετε, ἀλλ' ἴσως θὰ ἠκούσατε νὰ γινέται λόγος περὶ τοῦ Σίρ Ἀδάμ Βινκότ.

ΙΑΚ. Ναί ὡς περὶ ἐξόχου τοκογλύφου μὲ λευκὰ χειρὸν κτῆα, καὶ ἐνίοτε χαρτοκλέπτου . . .

ΑΔ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀδάμ Βιγκότ! . . .

ΙΑΚ. Σεῖς; . . . λυπούμαι· ἐὰν τὸ ἐγνώριζον θὰ ἔλεγον τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ μὲ λέξεις ὅχι τόσον ἀκόμψους—Εἰσθε ὁ Ἀδάμ, ὅχι ὅμως ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

ΑΔ. Μάλιστα κατὰ καλῆτερον διότι τὰ φύλλα τῆς συκῆς ἀντικατέστησα διὰ χρυσῶν ράβδων . . . ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ μὴ μὲ φέρετε εἰς παρεκβάσεις—Ὡραία μου δέσποινε, ἄς ἔλθωμεν τέλος εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου. Πολλὰς παρέσχον ὑπηρεσίας πρὸς τὸν σὶρ Κάρολον καὶ τώρα ἔρχομαι ἐδῶ ὅπως τῷ προσφέρω τὴν σπουδαιότεραν ὄλων . . . ἐρωτευόμενός σας, Κυρία μου! . . .

ΣΑΡ. Πῶς . . .

ΙΑΚ. Ἰσως θέλετε νὰ πληρωθῆτε.

ΑΔ. Ὅπως διόλου. Ὁ σὶρ Κάρολος ἀπνύδησε, πιστεύω, ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας του· καὶ αὐτὰς τὰς ἡδονὰς ἀνδιάνει τις· ἡ ὡραιότης ἐπὶ πολὺ λατρευομένη ἀποβάλλει τὸ γόητρον αὐτῆς· καὶ εἶναι πολὺ ἀληθές ὅτι κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ γάμου ἀρχίζει ἡ ἀγωνία τοῦ ἔρωτος. Ὁ σὶρ Κάρολος δὲν γνωρίζει πῶς νὰ σὰς εἴπῃ ὅτι τὸν κατεστήσατε πολὺ εὐτυχῇ, ὅτι εἰς τὸν κῆπον τῆς ζωῆς σας ἔμαράνθησαν τὰ ἄνθη, ἔξηράνθησαν αἱ πηγαὶ τῆς ἡδυπαθείας· ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ καὶ σὰς νὰ ἀνδιάνητε . . . Δυσχερестηθῆτε λοιπὸν κατ' αὐτοῦ διὰ νὰ ἀγαπήσετε ἐμέ.

ΣΑΡ. Κύριε! συκοφαντεῖτε τὸν Κάρολον, τὸν προδίδετε, διότι δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι σὰς ἐπεφόρτισε νὰ μοὶ γνωστοποιήσετε αἰσθήματα τόσον χαμαιζήλα, τὰ ὅποια ἀναμφιβόλως δὲν εἶναι τὰ ἰδικά του.

ΙΑΚ. Ὅχι τῇ ἀληθείᾳ τοῦτο ὑπερῆξεν ἰδική μου καλὴ

ἐμπνευσις.—Ἄν εἰσθε γυνὴ θὰ ὁμοιάζετε ὀλίγον τὴν ἔχιδναν, ἥτις πληγώνει τὸν πόδα τοῦ θέλοντος νὰ τὴν καταθλάσῃ. Ἐρευνήσατε καλῶς εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας σας καὶ θὰ ἀνεύρετε τὴν κληρονομίαν τῆς μητρὸς Εὐας—τὴν ὑπερηφάνειαν.—Πρὶν σὰς ἀφήσῃ ὁ Κάρολος, ἄφετέ τον—δὲν ἔχει πλέον νὰ σὰς προσφέρῃ στεφάνους; . . . ἐγὼ λοιπὸν θὰ σὰς καλύψω μὲ νέφος ρόδων, καὶ ἕκασον τούτων θὰ κρύπτῃ μίαν στεριάναν.—Εἰν θέλετε, σὰς ἀρπάξω . . . ὡς σὰς ἤρπασεν ὁ Κάρολος.

ΣΑΡ. (φριττουσα). Φθάνει, Κύριε! . . . (ἐγείρεται).

ΙΑΚ. Σεβάσθητε τὴν γυναῖκα ταύτην, σεβάσθητε τὴν σύζυγον τοῦ φίλου σας.

ΑΔ. (Τεθορυβημένος). Σύζυγον; . . . ἀστειεύεσθε . . . (τοῦτο ἔλειπε!)

ΙΑΚ. Δὲν ἀστειεύομαι πλέον, ὁμιλῶ σοβαρῶς—προσεξαίτε! . . .

ΑΔ. Φίλε μου, μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὁ σὶρ Κάρολος Εὐανς ἦτο ἄγαμος, καὶ ἂν δὲν ἐπέστρεψε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν του ἀγνοῶ πότε θὰ ἐνυμφεύετο.

ΣΑΡ. Πῶς; ὁ Κάρολος σὰς εἶπε; . . .

ΑΔ. Μοὶ εἶπε τί εἰσθε.

ΣΑΡ. (Ὁποία ταπεινώσις!)

ΙΑΚ. Εἶναι εἰς ἄθλιος, διότι ἐψεύσθη, σὰς ἠπάτησε.

ΑΔ. Μὲ ἠπάτησε; . . . μὰ τὸν Βάκχον! δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον! ἀλλ' ἀλλοίμονον εἰς αὐτὸν ἐὰν τοῦτο ἐγίνετο! θὰ εἶχον τρόπον νὰ ἐκδικηθῶ καὶ θὰ τὸ πράξω . . . Διάβολε, διάβολε φέρε τον ἐς τὰ νύχια μου . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚ. (ἰδὼν τὸν Ἀδάμ θορυβεῖται καὶ ἐκθαμβος)
ΔΗΜΟΣΙΑΝ ΠΡΩΤΟΝ ΒΑΛΕΤΤΟΝ . . .
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΡΧΕΣΤΕΛΟΥ . . .

ΑΔ. Ὁ διάβολος πάντοτε με εἰσακούει...

ΚΑΡ. Ποτὲ δὲν ἐπίστευον νὰ εὕρω τὸν κύριον Ἀδάμ εἰς τὴν οἰκίαν μου...

ΑΔ. Εἶμαι δὲ πολὺ εὐχαριστημένος ὅτι ἦλθον, καθότι ὡς ἐκ τούτου τώρα δύναμαι νὰ διασαφίσω τὸ αἴτιον τῆς ἀπαγορεύσεως, ἀφοῦ ἀπήλαυσα τὴν εὐτυχίαν τοῦ νὰ προσφέρω τὰ σεβάσματά μου πρὸς τὴν Κυρίαν Σάραν, νόμιμον σύζυγόν σας.

ΚΑΡ. Πῶς;

ΣΑΡ. Καὶ δὲν εἶμαι τοιαύτη;...

ΚΑΡ. (Ἦ μοῖρα!...)

ΑΔ. Ἄλλοτε νὰ μὴ ἀστετεύεσθε, παρακαλῶ, τοιούτοτρόπως (σιγὰ) (μὲ τοὺς πιστωτάς σας). Νὰ ἦναι τις νομφευμένος καὶ νὰ θέλῃ νὰ περνᾷ ὡς ἄγαμος διὰ νὰ ἀπατᾷ τὸν κόσμον, δὲν εἶναι καλόν.

ΚΑΡ. Κύριε Ἀδάμ, ἔχω νὰ σᾶς καθυποβάλω ἔγγραφα τινα.

ΑΔ. Καὶ ἐγὼ ἔχω ἐν. (Ἀποσύρεται κατὰ μέρος καὶ τῷ παρουσιάζει ἐν ἔγγραφον). Εἶναι τὸ ἔνταλμα τῆς κρατήσεώς σας.

ΚΑΡ. (Ἐξάγων καὶ αὐτὸς ἔγγραφά τινα τὰ παρουσιάζει πρὸς τὸν Ἀδάμ.) Ἰδοὺ τὰ πιστοποιητικά. (Γαῦτα εἰπὼν ἔρχεται εἰς τὸ προσκήριον εἰς ἄκρον σῆκους.)

ΣΑΡ. Πολλὰ μυστικά ἔχεις μὲ τὸν ἀπατρόπαιον ἐκείνον ἄνθρωπον!...

ΚΑΡ. Χρηματικά; ἔριδας.

ΑΔ. (Διελθὼν τὰ παρὰ τοῦ Καρόλου παρουσιαθέντα ἔγγραφα.) Δὲν ὑπάρχει λόγος... ἠπατήθην.

ΚΑΡ. (Πρὸς τὸν Ἀδάμ.) Ὁ λογαριασμός εἶναι ἐν τάξει;...

ΑΔ. Ἐντελῶς; θὰ τὸν καθυποβάλω πρὸς ἐξέτασιν ὅπου πρέπει καὶ... Σᾶς ἀφίνω μὲ τὴν σύζυγόν σας.

(Μεινιδῶν, ἔπειτα σιγὰ λέγει πρὸς τὸν Κάρολον) (θὰ συναντηθῶμεν εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Κ. Πόβελ;)

ΚΑΡ. (Ναί).

ΑΔ. Χαίρετε—Προσκυνῶ τὴν κυρίαν Σάραν Εὐσας, καὶ τῇ εὐχομαι εὐτυχίαν εἰς τὸν γάμον... Χαίρετῶ καὶ τὸν ἄνθρωπον τοῦ κόσμου—Δούλος σας (καθ' ἑαυτὸν) (ἀναμφιβόλως θὰ τὴν κληρονομήσω ἀπὸ τὸν Κάρολον) (ἐξέρχεται κακὸν τρεχῶς υποβλέπων τὴν Σάραν).

ΣΑΡ. (κάθεται καὶ καλύπτει τὸ πρόσωπον μὲ ἀμφοτέρους τὰς χεῖρας).

ΚΑΡ. (πλησιάζων αὐτὴν) Σάρα...

ΣΑΡ. Ὀλίγον ἐπέισθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι εἶμαι σύζυγός σας.—Μοὶ ὠμίλησεν ὡς πρὸς γυναῖκα ἐμπορευομένην τὴν τιμὴν της... μ' ἐννοεῖτε;

ΚΑΡ. Σᾶς ἐννοῶ!...

ΣΑΡ. Καὶ δὲν ἠδυνήθητε νὰ εἴπητε καὶ μίαν λέξιν πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ πείσῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου μου τὸ ἐρόθημα τῆς αἰσχύνης;

ΚΑΡ. Συγχωρήσατέ με ὅταν ἀνεκάλυψα πρὸς αὐτὸν τὸ μυστήριον, ὅπερ μᾶς περιβάλλει, ἤμην ἐκτὸς ἑαυτοῦ... ὁ οἶνος μοὶ ἐτάραττε τὰς φρένας.

ΣΑΡ. Λοιπὸν τὸ ὄνομά μου διασύρεται εἰς τὰ καπηλεῖα;... ὧ ἀπολεσθὲν εὐγενὲς παρελθόν μου!... ὦ σύζυγε! ὦ θυγάτερ!... (κλαίει ἀπελπίς).

ΙΑΚ. Πραῦνῃτε κυρία! Σὺρ Κάρολε πρὸ ἐννέα ἐτῶν πολὺ μετεβλήθητε. Ἐνθυμεῖσθε, τότε ἐπετύχετε ν' ἀνάψητε εἰς τὴν καρδίαν τῆς Σάρας πάθος ἀκατάβλητον, καὶ περὶ ὅλου τοῦ βίου ἀποφασίζον. Αὕτη εἶχεν ἰσχὺν, ἐπάλαις, πλὴν δὲν ἐνίκη' πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της ὅτι εἶχεν ἀνάγκην ἵνα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας μεταβῇ εἰς τινα ἀγροτικὴν οἰκίαν, τὴν συνάδουσα! Ἐκεῖ ἤρχισεν ἐγκρατεροῦσα,

ΙΑΚΩΒΑΚΑΡ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥ

μετ' οὐ πολὺ θὰ ἐθριάμβευεν . . . ὅταν ὑμεῖς, Κύριε, ἐνεφανίσθητε εἰς τὸ χωρίον πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας τότε ἀπωλέσθη· σεῖς δεκαοκταετῆς, ἐνθουσιώδης, φλογερός, ἀπηλπισμένος· αὕτη ἀσθενής, ἐρῶσα, γοητευμένη ἐνέδωκεν ὅταν τόσον καλὰ τῇ περιεγράψατε τὰς μελ-lούσας τέρψεις ἔρωτο· κρυφίου, ἐξόχου· ὅταν ὠρκίσθητε ὅτι νομίμως ἠθέλετε συζευχθῇ μετ' αὐτὴν μόλις ἤ-θελεν ἐπιτύχει παρὰ τοῦ Σίρ Ἐδοάρδου, τὸ δια-ζύγιόν της—καὶ ἐφύγετε. Δὲν ἠθελον νὰ σᾶς ἀκολουθή-σω, πλὴν δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλείψω δύο φρενήρεις, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, σκοτει-νὴν, τρικυμιώδη, φρικαλέαν. μετ' ἐμμένους τοὺς ὀ-φθαλμοὺς ἐρρίπτοντο εἰς τοὺς κόλπους μέλλοντος, τὸ ὅποιον μόνος ἐγὼ ἔβλεπον κεκαλυμμένον ὑπὸ μαύρου παραπετάσματος, Συνέδεσα τὴν ἀθλίαν ὑπαρξίν μου μ' ἐκείνην τῆς δυστυχοῦς, καὶ διὰ τοῦτο σήμερον κρίνω καθ' ἑκόν μου νὰ σᾶς ἀναπολήσω τὸ παρελθόν, καὶ τοὺς ἔρκους, τοὺς ὁποίους δὲν ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ λησ-μονήσητε.

ΚΑΡ. Καὶ οὔτε τοὺς ἐλθισμόνησα πιστεύω, ὡς πρὸς τὰς θυσίας δέ . . .

ΣΑΡ. Ἄς μὴ γίνεταί λόγος περὶ θυσιῶν, σὲ παρα-καλῶ· ἐγὼ δὲν ἐπιπλήττω κανένα διὰ τὰς ἰδικὰς μου, αἵτινες εἶναι ἀναρίθμητοι.

ΚΑΡ. Οὐδ' ἐγὼ πράττω τοῦτο, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἐ-φέρθη ἐλίκρινως—Μήπως δὲν ἀντέστην εἰς τὰς παρα-κλήσεις τοῦ Θεοῦ μου, ὅστις ἤθελε νὰ μοὶ δώσῃ σύ-ζυγον τὴν ὡραίαν καὶ πλουσίαν ἐξαδέλφην μου, ἡ ὁ-ποία μετ' ἡγάπα, ἴσως δὲ καὶ μετ' ἀγαπᾶ ἀκόμη;

ΣΑΡ. Σᾶς ἀγαπᾶ! . . .

ΚΑΡ. Καὶ ἀπ' ἐναντίας δὲν προσέκρινα νὰ ταφῶ μετ' ἑσᾶς ἐν τῷ μυστηρίῳ καὶ τῇ ἀπομονώσει, φθείρων οὐ-τως ὅλην τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν.

ΣΑΡ. Πλὴν ὅχι μ' ἐμὲ νομίζετε.

ΚΑΡ. Δὲν λέγω τοῦτο, δὲν εἶμαι ὅμως ἄξιος ἐ-πιπλήξεων.

ΣΑΡ. Καὶ πότε παρεπονέθην;

ΚΑΡ. Ἐὰν ἠθέλετε φροντίσῃ νὰ ἐπιτύχετε τὸ δια-ζύγιον, θὰ ἐτήρουν καλῆτερον τὰς ὑποσχέσεις μου.

ΣΑΡ. Μοὶ ἔλειψε τὸ θάρρος.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΡΙΕΛΛΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΡ. Μίστρες Σάρα, Μίστρες Σάρα, σᾶς φέρω λαμπρὰν εἰδήσιν . . . ὦ! πόσον ἐκουράσθηκα . . . ἡρχόμεν πε-τακτὰ! . . . τί τὸ θέλετε, Μίστρες Σάρα, δὲν ἤμπο-ροῦσα νὰ κάμω ἄλλῶς, ἀνέφερα εἰς τὴν ξένην διὰ τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐπροξένησεν ἡ εἰκὼν ἐκείνη· εὐθὺς ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά σας καὶ μό-λις τὸ ἤκουσεν! ἂ! εἶναι θυγάτηρ μου, ἐφώνησεν, εἶ-ναι θυγάτηρ μου! . . .

ΣΑΡ. Δίκαιε Θεέ! . . .

ΚΑΡ. Ἡ μήτηρ σου εἶναι ἐδῶ; . . .

ΑΡ. Νὰ ναι, θὰ γνωρίσετε τὴν πενθεράν σας· τί ὡραία, τί καλὴ γραῖα! . . . (στρεφομένη πρὸς τὴν Σάραν) Πρὸ δέκα χρόνων δὲν εἶχεν εἰδήσεις σας . . . καὶ ἐγὼ γρήγορα γρήγορα τὴν ἐπληροφόρησα ὅτι ἀπέθανεν ὁ πρῶτος σύζυγός σας, ὅτι ἤλθετε εἰς δεύ-τερον γάμον μετ' ὁν κύριον Κάρολον, . . . ὅτι ἔχετε εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον τὴν θυγατέρα σας . . .

ΙΑΚ. Καὶ ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς; . . .

ΣΑΡ. Μῆτερ, μῆτέρ μου! . . .

ΑΡ. Ἐγὼ ἔτρεξα ἐμπρὸς διὰ νὰ σᾶς φέρω τὴν καλὴν εἰδήσιν, ἀλλὰ τώρα τρέχω νὰ τῆς εἰπῶ ὅτι τὴν περιμένετε μετ' ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ ἐπιστρέφω μετ' ἑσᾶς (ἐκτρέχεται τρέχουσα).

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΚΗΡΟΤΡΙΟΥ

ΣΑΡ. Οἴμοι! ἐκλείπω . . .

ΙΑΚ. Λάβετε θάρρος, ἀγνοεῖ τὰ πάντα . . .

ΚΑΡ. Πλὴν ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ περυσθεῶ εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην, δὲν θὰ τὴν ἴδω.

ΣΑΡ. (μὲ συντημμένας τὰς χεῖρας) Ὄχι, Κάρολε, μὴ θέλῃς νὰ ἀποθάνω ὑπὸ αἰσχύνῃς ἐνώπιον τῆς μητρός μου . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Μίστρες ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΑΡΙΕΛΛΑ καὶ οἱ ἄλλοι.

ΑΙΚ. (ἔσωθεν) Σάρα, τέκνον μου! . . .

ΣΑΡ. Ὁ ἄ! . . . (τρέχει νὰ συναρτήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν θύραν, ἀλλὰ τοιαύτη εἶναι ἡ συγκίνησις αὐτῆς ὥστε πλῖπτε φρονιτικῆς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς μητρός της) μῆ-
τερ . . .

ΑΙΚ. Τί εἶναι; . . .

ΣΑΡ. Χαρὰ ἀπροσδόκητος . . . (ἀπονήσκω)

ΑΙΚ. Ἄ! ναι, τὸ πιστεύω . . . ἐννέα ἔτη ἀπέρα-
σαν ἀφ' οὗ ἐχωρίσθημεν καὶ ἔκτοτε δὲν σε εἶδον πλέ-
ον! . . . Σάρα μου! . . . θυγάτηρ (κλαίει)

ΑΡ. Ὁ χαρὰ ποῦ ἔχω! . . . φεύγω, ἀλλὰ θὰ ἐπι-
στρέψω γρήγορα. (ἀναχωρεῖ).

ΑΙΚ. Ἰάκωβε καὶ σύ ἔδω; . . . εὖγε σου γέρο μου! . .

ΙΑΚ. (ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της) (Δυστυχής).

ΑΙΚ. Καὶ ὁ Ἐδοάρδος μας! . . . ὑπομονή! . . . καὶ
πῶς ἀπέθανε; . . . θὰ περυστάθῃς εἰς τὴν ἀσθενείαν του,
ἀλήθεια;

ΙΑΚ. Δὲν ἐγγράσατε καθόλου, Κυρία! . .

ΑΙΚ. Σήμερον ἀνανεάζω! . . . ἀλλὰ ποῦ εἶναι ὁ
Σαρ Κάρολος, ὁ σύζυγός σου νομίζω ὅτι τὸν ἐ-
γνώρισα . . .

ΙΑΚ. Ἰδοὺ τον ἐκεῖ . . .

ΚΑΡ. Μίστρες! . . .

ΑΙΚ. Ὁ ναι, βέβαια . . . τὸ ἐνθυμούμαι . . . ὁ νη-
πιακὸς σύντροφος τοῦ Ἐδοάρδου, σὺν ὁποῖον αὐτὸς ἔσω-
σεν ἀπὸ δυνηρὰν ἀσθενείαν μοι τὸ ἔγραψεν ὡς χαίρων
διὰ τὸ θαῦμα ἐκεῖνο τῆς ἐπιστήμης· αἱ δὲ δι' εὐγνω-
μοσύνην ἐλάβετε σύζυγον τὴν χήραν του . . . πολὺ κα-
λὰ—ἀλλὰ διαπὶ δὲν ἔδραμες εὐθὺς εἰς τὰς ἀγκάλας
μου; Τώρα εἶσαι τέκνον μου! . . .

ΚΑΡ. Ἐφοβούμην μὴ ταραξῶ τὴν διάχυσιν τοσούτων ἐψ-
γενῶν φίλων . . .

ΑΙΚ. Ἐλα λοιπὸν, πιδί μου, νὰ σε ἀσπασθῶ . . .
Καὶ ἡ θυγάτηρ σου, Σάρα μου, ἡ Νέλλη . . . ἡ μικρὰ
ἐγγονή μου; . . . ἐμεγάλωσεν; . . . ἔχεινεν ὠραία;· μοῦ
ὁμοιάζει ὀλίγον; εἶναι εἰς τὸ παρθενοκωγέτον; . . . εὐ-
θὺς, γρήγορα θὰ ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἴδωμεν! . . . Ἄ!
(κάθηται) τώρα θὰ ἰσάξωμεν τοὺς λογαριασμούς μας . .
ἔχω ἀνάγκην νὰ θυμώσω μὲ σέ, καὶ ἑσύρις, ὁ θυμὸς
μου εἶναι τρομερός . . . Μάθε μάλαστα ὅτι ἐγὼ ἔχω ἀ-
κόμῃ ὡς ἄλλοτε τὸ ἴδιωμα νὰ μουρμουρίζω, καὶ τί
λέγω; περισσότερον μάλαστα τώρα, διότι εἰμαι χήρα,
καὶ αἱ χῆραι ἔχουν κακὰς στιγμὰς! . . . Ἀχάριστη! . .
ἐννέα ἔτη εἴχομεν νὰ λάβωμεν εἰδήσεις σου! . . . μὰς ἐ-
λησμονήσας λοιπὸν . . . τοὺς γονεῖς σου! Ἰδοὺ τί κε-
ρδίζει κανεὶς ἀπὸ τὰς θυγατέρας του ἀπὸ τὰς ευχάξῃ
καὶ αναθρέψῃ! . . . Νὰ μὴ γράψῃς καὶ μίαν γραμ-
μὴν! . . . ἐχάθησαν αἱ γραφίδες; δὲν ὑπῆρχε μελάνη!
. . . ἐννέα ἔτη! θὰ ἐπέστρεφον εἰς Κωνσταντινούπολιν
. . . καὶ ἦλθον εἰς τὴν Ἀγγλίαν δι' ἐσέ! . . . δι' ἐσέ
ἄφητα τὴν γῆν ὅπου εἶναι θαμμένος ὁ μακαρίτης πα-
τέρας σου . . . ὁ Ἰωάννης μου . . . ἀχάριστη! . . .

ΣΑΡ. (τρέμουσα) Μητέρα! . . .

ΑΙΚ. Μητέρα! . . . μητέρα! . . . τώρα εἰμαι μητέρα . .

ΙΑΚ. Δὲν ἐτόλμησε νὰ σὰς λυτῇ γνωστοποιῶσα

τὴν θανάτῳ τοῦ κυρίου Ἐδοάρδου.

ΑΙΚ. Ἦντο δὲν οὕτως νὰ μὰς χαροποιῇ μετὸν

πιστρέψω καὶ θὰ παμποτοποιήσωμεν τὰ πράγματά μας ὥστε νὰ μὴ χωρεθῶμεν ὅπλιν . . . ὁ δὲ δρόμος οὗτος δὲν μ' ἀρέσει· εἶμαι ἱερήμας . . . θὰ εὐρωμεν ἕνα ἱσπῆτι εὐρυχωρότερον . . . καὶ τότε . . . μὰ σοῦ ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψω εἰς Κωνσταντινούπολιν . . . ἐννέα χρόνους! . . . φθάνει ἔχω κερπὸν νὰ θυμώσω . . . θὰ συγκατοικήσωμεν καὶ δὲν θὰ ἔχῃς ἀνάγκη νὰ γράφῃς . . . ἀλλὰ θὰ μ' ἀκούσῃς σιμά σου νὰ μουρμουρίζω . . . ἐν τούτοις ἀς φιλιωθῶμεν (τὴν φιλεῖ) ἔχε χεῖρά . . . ἔλα καὶ σὺ, παιδί μου, ὁδὸς μου τὸ χεῖρ σου . . . καὶ ν' ἀγαπᾷς τὴν Σάρα μου τὴν μακρή μου κόρη! . . . νὰ μοῦ τὴν ἔχῃς πάντα χαρούμενη . . . ὅμως καὶ σὺ μοῦ φαίνεσαι μελαγχολικός, λὲς καὶ ἔχῃς τὸ σπλὴν . . . ἀλλ' ἐγὼ θὰ σὰς χαροποιῶ . . . θὰ μουρμουρίζω ἕως ὅτου νὰ γελάτε . . . ἔχετε χεῖρά . . . χαῖρε καὶ σὺ (πρὸς τὸν Ἰακώβον) πιστὲ γέρο . . . (πρὸς τὴν Σάραν) θὰ μοῦ πληρώσεις τοὺς ἐννέα χρόνους! . . . Ξεύρεις γρήγορα θὰ ἐπιστρέψω . . . γαῖά σας (φεύγει δραματικῶς)

ΚΑΡ. (βυθισμένος εἰς μελαγχολικὰς σκέψεις ἐκάθησε πρὸ ὀλίγου).

ΣΑΡ. (πλησιάζουσα αὐτὸν μετὰ γλυκύτητος λέγει) Εὐχαριστῶ, Κάρολε, εὐχαριστῶ!—Ἀλλὰ τί σκέπτεσαι τώρα;

ΚΑΡ. Σκέπτομαι ὅτι τὸ ψεῦδος τοῦτο δὲν θὰ διαρκέσει πολὺ, διότι δὲν δύναμαι νὰ ἔλθω εἰς τὸν οἶκον τοῦ Σίρ Πόβελ ὅπως παραστήσω καὶ δευτέραν κωμωδίαν.

ΙΑΚ. Πολλὴν λεπτότητα ἔχει ἡ συνείδησίς σας . . . σήμερον . . .

ΚΑΡ. (ὀργίλως) Ἄθλιε!

ΣΑΡ. Πραῦνθητι, Κάρολε, ἔχεις δίκαιον· θὰ εὐρωμεν πρόφασιν . . . πλὴν ἐπίτρεψόν μοι μίαν ἐρώτησιν—διὰ τί ἐταράχθης τόσο εἰς τὸ ἔργον τοῦ Σίρ Πόβελ; . . . τὸν γνωρίζεις;

ΚΑΡ. Ὅχι . . .

ΣΑΡ. Ἄ Κάρολε, καὶ τι μυστήριον μοὶ κρύπτεις . . .

ΚΑΡ. Οὐδέν . . .

ΣΑΡ. Τότε θὰ τὸ μάθω παρ' ἐκείνου.

ΚΑΡ. Φυλάξου καλά . . . ἄλλως . . .

ΣΑΡ. Πλὴν διατί ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη; . . . διατί ἀπειλεῖς ἐμὲ ἥτις πάντοτε ἔκυψα τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς θελήσεις σου; . . .

ΚΑΡ. Σκέφθητι λοιπὸν νὰ μὲ ὑπακούσῃς . . . (ἡ Σάρα κλίνει τὴν κεφαλὴν, ὁ Κάρολος τὴν θεωρεῖ, ὑπείκων δὲ εἰς αἰσθημα συγκινήσεως τῇ λέγει μετὰ πραότητος καὶ στενάζων.) Χαῖρε! (ἐξέρχεται)

ΣΑΡ. Οἱμοὶ! . . . Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός μου ἀπῆλθουσα χαράν τινα, καὶ αὕτη θέλει εἶσθαι ἡ τελευταία τῆς ζωῆς μου! . . . (ρίπτεται ἐπὶ τῆς καρέκλας, καὶ προσβλέπουσα τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς τῆς λέγει) ὦ πάτερ, πάτερ μου, δέου ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς σου! . . .

ΙΑΚ. (θεωρῶν αὐτὴν) Ἀρχίζει ἡ ἐκδίκησις τὴν ὁποίαν προητοίμασεν ὁ χρόνος.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Α΄ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Αἰθουσα κομφῶς συνεσκευασμένη ἐν τῇ παλατίῳ ΠΟΒΕΛ.
Θύρα εἰσόδου ἐν τῇ μέσῳ· ἄλλαι παράπλευροι φέρουσαι
εἰς τὰ δωμάτια. Παράθυρον.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Σὶρ ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ Σὶρ ΑΔΑΜ
καθήμενοι ἐπὶ σκίμποδος.

ΑΔ. **Σ**ΙΡ Κάρολε, μὲ διασκεδάσατε λαμπρά ἐπὶ
ἐν τέταρτον τῆς ὥρας· δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη τὰς λε-
πτομερείας ὅλας τῶν ἐρώτων σας. Ἡ βυρώνιος ἀφήγη-
σις τῶν συμβεβηκότων μοι ἀρέσκει, καὶ τὰ ἰδικά σας
εἶναι πράγματι θαυμάσια, ἔξοχα—μία ἀρπαγὴ, ἔπειτα
ἀπόδρασις ἐν μέσῳ τῆς ταχείας ἀστραπῆς, τῆς βομ-
βούσης βροντῆς, ἐνῶ ἡ γῆ ταράσσεται, ὁ οὐρανὸς κλαί-
ει, ἄνθρωποι δὲ καὶ κτήνη πνίγονται ὅπως προστα-
τεύσωσι τὴν φυγὴν τῶν ἐραστῶν! . . . Πλὴν πρέπει
νὰ κατορθώσητε ὥστε τὸ μυθιστόρημα τοῦτο νὰ μὴ
περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ σὶρ Πόβελ . . . εἶναι ἄνθρω-
πος ἀπλοῦς, καὶ αὐστηρὸς . . . τέλειος καθαρι-
στής! . . .

ΚΑΡ. Ἐλπίζετε ὅτι θὰ μοὶ παραχωρήσῃ τὴν χεῖρα
τῆς θυγατρὸς του; . . .
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΑΙΩΣΤΕΥΚΟΝΙΑ ΠΡΩΤΗ ΘΑ ΣΑΣ ΕΙΧΟΝ ΥΠΟ ΚΡΑΤΗΣΙΝ.

ΚΑΡ. 'Αλλ' εἶμαι ἄξιος τοῦ ἀγνοῦ ἔρωτος τῆς καὶ ἄλλης ἐκείνης;

ΑΔ. Οἱ ὀφειλῆται μου εἶναι ἄξιοι παντός.

ΚΑΡ. Καὶ ὅταν ἐγκαταλείψω τὴν Σάραν δὲν θὰ ὑπάρχῃ βεβαίως ἄνθρωπος στυγερώτερός μου. Ὡ! εἶναι ἀδύνατον δὲν θὰ τὸ πράξω.

ΑΔ. Θὰ τὸ πράξετε, σὰς βεβαίως ἡ ἐκλογὴ δὲν δύναται νὰ ἦναι ἀμφίβολος μεταξὺ σκελετοῦ ἀκολουθοῦντός σας, καὶ ἀγγέλου ἐρχομένου εἰς συνάντησίν σας — σημειώσατε δὲ ὅτι ὁ ἄγγελος οὗτος εἶναι πλούσιος! . . . Ἄ! ὠραιότης συνοδευομένη ὑπὸ στεργινῶν εἶναι ὅ,τι λαμπρόν! . . .

ΚΑΡ. Πλὴν ἡ ἐπίσχυρος ὑπόσχεσις, ἣν ἔδωκα πρὸς τὴν Σάραν, τοῦ νὰ τὴν νυμφευθῶ μόλις λάβῃ παρὰ τοῦ συζύγου της τὸ διαζύγιον; οἱ πρὸς αὐτὴν ὅροι μου; . . .

ΑΔ. Καὶ πόλος, προκειμένου περὶ γυναικῶν, δὲν ἐρκεῖται τοῦλάχιστον ἅπαξ τῆς ἡμέρας; καὶ τοῦτο πᾶς τις δύναται ἀποιεῖν νὰ πράξῃ, διότι ὅροι τοιοῦτοι δὲν κρατοῦνται εἰς τὰ ἐν οὐρανῷ κατὰστιχα. Σεῖς, φίλε μου, εἴσθε ἀκόμη παιδίον καὶ ποιητής; μίαν φορὰν καὶ ἐγὼ ἐπίστευσον εἰς τὸν ἔρωτα, εἰς τὴν Πόλιν, εἰς τὴν Γυναῖκα . . . ἀλλ' ἤμην ἀσθενής, δηλ. ἤμην εἰσοσκητής! Τώρα εἶμαι τριάκοντα ἐξ ἐτών, καὶ ἐθεραπεύθην· πιστεύω εἰς τὰ χρήματα . . . ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ σὺ θὰ ἐγκολπωθῇτε τὴν θρησκείαν μου, μάλιστα ἀφοῦ ἔχετε χρῆμα νὰ πληρώσητε.

ΚΑΡ. Ἡδυνάμην ὁμοίως νὰ τὰ πληρώσω ἄλλως πως.

ΑΔ. Καὶ πῶς;

ΚΑΡ. Γνωρίζετε ὅτι ἔχω ἕνα θεῖον πολὺ πλούσιον...

ΑΔ. Ὅστις ὁμοίως δὲν θέλει νὰ τὰς ἀναγνωρίσῃ δι' ἀνεσιόν του, διότι ἀπεποιήθητε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του:

ΚΑΡ. Πλὴν μετὰ τὸν θάνατόν του...

ΑΔ. Ὅποια ἀνθηδικότης! Νὰ ἐλπίζῃ τις ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ συγγενοῦς του; . . . Καὶ ἔπειτα θὰ ἀποθάνῃ γρηγόρως; ἀλλ' ὅχι· ἀς σκεφθῶμεν περὶ τοῦ παρόντος ἀδιαφοροῦντες διὰ τὸ μέλλον· λάβετε σύζυγον καὶ ἄφετε τὸν θεῖόν σας νὰ ζήσῃ.

ΚΑΡ. Λάβετε σύζυγον! . . . Ὡς ἂν ὁ εὐπατρίδης σὶρ Πόβελ συγκατένευεν εἰς τοὺς γάμους πλουτίας κληρονόμου μὲ ἐμὲ, ὅστις δὲν ἔχω πλέον περιουσίαν . . .

ΑΔ. Καὶ ἰδοὺ ὅ,τι αὐτὸς ἀγνοεῖ, διότι ἐγὼ σας ἔταξα εἰς θεσιν ὥστε νὰ ἱππεύητε, νὰ παίζητε, νὰ στοιχηματίζητε, ὡς πᾶς Βαρωνιάκος. Ὁ σὶρ Γουλιέλμος λατρεύει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν θυγατέρα του, αὕτη σας ἀγαπᾷ καὶ τοῦτο φθάνει. Ἐπειτα περισσότερον τῶν χρημάτων αὐτὸς ἐκτιμᾷ σπάθην εὐπατρίδου, ἢ δὲ σπάθη, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπωλήσατε δύναται νὰ λάμψῃ ἐν τῇ ἀκολουθίᾳ τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Ὑποστηρίζομενος παρὰ τοῦ Πόβελ θὰ καθήσετε εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων, καὶ ἀργότερον εἰς τὴν τῶν Λόρδων . . . Καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ καλῆτερον τοῦ νὰ ζῆτε ἐν τῇ ἀπομονώσει καὶ τῇ ἐνδείᾳ μὲ γυναῖκα χωρὶς ὄνομα, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία δὲν ἔχει ἢ καταφρόνησιν.

ΚΑΡ. Καὶ ποῦ νὰ εὕρω λόγους ἵνα εἰπῶ εἰς τὴν Σάραν ὅτι τὸ πᾶν τετέλεσται;

ΑΔ. Μπα! σὰς δανείζω τὸ λεξικόν μου· δὲν δύνασθε, φίλε μου, νὰ θυσιάσητε δι' αὐτὴν τὸ μέλλον σας . . .

ΚΑΡ. Αὕτη ὁμοίως ὑπὲρ ἐμοῦ ἐθυσίασε τὸ ἰδικόν της, διότι δὲν ἔχει πλέον τοιοῦτον.

ΑΔ. Ἐγὼ τῇ προσέφερον μέλλον· πλὴν τὸ ἀπεποιήθη διὰ νὰ σας ἀφαιρέσω πᾶν πρόσκομμα ἥθελον νὰ τὴν ἐρωτεύθῃ, νὰ τὴν ἀρπάξω . . .

ΚΑΡ. Εἴσθε εἰς ἄθλιος, ἡ καρδία σας εἶναι λίμνη

ΙΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΥΡΙΟΥ

ΚΑΡ. Ἐν τούτοις μάθετε ὅτι ὅλα τὰ ἐκ χάρτου

φρουρία σας μετ' οὐ πολὺ θὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τοῦ ἀνέμου.

ΑΔ. Ἐλπίζω ὅμως ὅτι ὁ ἀνεμος δὲν θὰ παρασύρει τὴν φυλακὴν τοῦ Λονδίνου...

ΚΑΡ. Μάθετε ὅτι ἡ κυρία Αἰκατερίνη, ἡ μήτηρ τῆς Σάρας εἶναι ἐν Λονδίῳ.

ΑΔ. Λοιπὸν ;...

ΚΑΡ. Εἶδε τὴν θυγατέρα της, εἶδε καὶ ἐμὲ, κατῴρωσαν νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ σὶρ Ἐδοάρδος ἀπέθανε καὶ ὅτι ἠνώθημεν διὰ τοῦ γάμου μετὰ τῆς Σάρας—προσέτι...

ΑΔ. Ἐνόμιζον ὅτι ἕως ἐδῶ ἔφθανε.

ΚΑΡ. Ἡ κυρία Αἰκατερίνη γνωρίζει τὸν σὶρ Πόβελ, εἶναι ἀνυπόμονος νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὴν θυγατέρα της καὶ τὸν γαμβρόν της.

ΑΔ. Δηλαδή ὑμᾶς... τοῦτο, φίλε μου, εἶναι καταιγίς θορυβοῦσα... χρειάζεται ἀλεξικέραυνον.

ΚΑΡ. Εὐρετέ το, ἐάν εἰσθε ἱκανοί.

ΑΔ. Τὸ εὖρον ποῦ κατοικεῖ ἡ Κυρία Ρεύδαρ;

ΚΑΡ. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Ρόδου.

ΑΔ. Χαίρετε (ἀναχωρῶν).

ΚΑΡ. Ποῦ πηγαίνετε;

ΑΔ. Ὅραία ἐρώτησις! νὰ τὴν πληροφορήσω περὶ τῆς ἀληθείας, μήπως πράξῃ ἄτοπόν τι διάδημα καὶ διακυβεύσῃ τὴν οἰκογενειακὴν ὑπόληψιν.

ΚΑΡ. Ἐτρελλάθητε ;... Εἶναι γυνή, ἥτις δὲν σιωπᾷ.

ΑΔ. Ἐγὼ ἀποκρίνομαι περὶ τῆς σιγῆς της μάλιστα θὰ μοὶ ἐκφράσῃ εὐχαριστίας.

ΚΑΡ. Δὲν δύναμαι νὰ τὸ ἐπιτρέψω.

ΑΔ. Τότε ἐπειδὴ ὑπὸ τῆς πίστεως ἐπὶ τὴν εἰσθε κατεστραμμένος, ὅπως σὰς θέσω ἐν ἀσφαλείᾳ, πορεύομαι πρὸς τὸν Ἀστυνόμον ἵνα διατάξῃ τὴν κράτησίν σας.

ΚΑΡ. Εἰσθε δαίμων τῆς κολάσεως.

ΑΔ. Εἶμαι πιστωτής.

ΚΑΡ. Σταθῆτε.

ΑΔ. Εἰς τοῦ Ἀστυνόμου, ἢ εἰς τῆς Κυρίας Ρεύδαρ;

ΚΑΡ. (μετὰ δραχμαίων σκέψιν) Εἰς τῆς κυρίας Ρεύδαρ.

ΑΔ. Καὶ τοιουτοτρόπως σώζομεν τὴν ἡθικὴν—τί δύναται νὰ εἴπῃ ἡ κυρία Αἰκατερίνη; τί δύναται νὰ πράξῃ; ἡρπάσατε τὴν θυγατέρα της, διότι ἡ θυγάτηρ της ἀφῆθ' ἢ ἀρπαχθῇ τὰ πάντα εἶναι ἐν τάξει καὶ οἱ λογαριασμοὶ ἐξωφλημένοι. Χαῖρε (ἀπέρχεται)

ΚΑΡ. Καὶ ὅμως ἡ γυνὴ αὕτη μοὶ ἐμπνέει φόβον, διότι τὸ μέλλον μου εἶναι εἰς χεῖράς της! Πλὴν τίς δύναται νὰ ἐκτυλίξῃ τὰς πτυχὰς τῆς ἀνθρωπίνου καρδίας; τίς δύναται νὰ εἴπῃ ὑφ' ὁπόσων χρωμάτων ποικίλλεται ἡ ζωὴ! Πρὸ ἐννέα ἐτῶν μέχρι παραφροσύνης ἡγάπων μίαν γυναῖκα... εἰς ἐκείνον δὲ τὸν ἔρωτα ἐπίστευον ὅτι συνωψίζετο ἡ ὑπαρξίς μου τότε ἔρωσ ἦτο ζωὴ, καὶ τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἔρωσ τοιοῦτος εἶναι θάνατος! Πρὸς ἀπόλαυσιν τοῦ ὠχροῦ ἐκείνου πλάσματος τί δὲν θὰ ἐπραττον τότε;... ἐλησμόνησα νηπιότητα, ἐπροδώσα τὴν φιλοξενίαν, τὴν φιλίαν, ἡρπάσσα τὴν σύζυγον τοῦ φίλου μου, τὴν μητέρα τοῦ ἀγγέλου, ὅστις μὲ πολλὴν τὴν ἀθωότητα μὲ ἐθώπευεν... εὐδαίμων ἤθελον εἶσθαι πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Σάρας φονευόμενος... καὶ σήμερον... σήμερον εὗρίσκω ὅτι ταῦτα πάντα ἦσαν ἀφροσύνη, μωρία... αἰσχύνομαι διὰ τὸ παρελθόν μου, διότι αἰσθάνομαι τὸ ὑπέρτατον καθῆκον τῆς οἰκογενείας, τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐκνορθώσω τὴν πατρικὴν μου κληρονομίαν διότι ἀκούω τὸν στόνον τῆς διανοίας καταναλωθείσης ἐν τῇ κραυγῇ καὶ τῇ μαλθακότητι, καὶ ἐνθυμούμαι τὸν πατέρα μου Μέγαν Ναύαρχον καὶ τὸ εὐγενὲς αὐτοῦ ξίφος λησμονηθὲν ἐν τῷ βορβόρῳ—καὶ ἐπει-

τα ἄλλοι ἐκείνην Παρακολοῦθῃ ἄλλο φάσμα... Παράδοξον ἐκείνην Παρακολοῦθῃ ἄλλο φάσμα... Παράδοξον ἐκείνην Παρακολοῦθῃ ἄλλο φάσμα...

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Μίς ΕΔΒΙΓΗ καὶ ὁ ἀνδρ.

ΕΔΒ. Ἐδῶ εἰσθε, σὺ Κάρου; . . . λιγώτερον κα-
αὖν! . . . πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας σὰς ἐπερίμενον εἰς
τὸ παράθυρον καὶ ἀνυπόχουν ὀλίγον . . . καὶ εἰσθε ἐδῶ; . .
εὖγε! νὰ μὴ με εἰδοποιήσητε!

ΚΑΡ. Μοὶ εἶπον ὅτι ὁ πατήρ σας εἶχεν ἐξέλθῃ.

ΕΔΒ. Ναὶ ἐξῆλθε, καὶ μάλιστα ἔξέρω ποῦ ὤπηγε . . .
ἀλλὰ δὲν σας τὸ λέγω, διότι ὑπεσχέθην νὰ μὴ τὸ εἶπω
εἶναι μυστικὸν τοῦ κράτους.

ΚΑΡ. Τοῦ κράτους;

ΕΔΒ. Βέβαια, διότι ὤπηγε παρὰ τῷ Κ.ῳ ὑπουργῷ . .
ὦ! δυστυχία . . . σὰς τὸ εἶπα . . . πλὴν δὲν σας λέγω
τίποτε ἄλλο. — Ἀάβετε λοιπὸν μίαν καρέγγλαν, καὶ
ἔλθετε νὰ καθίσητε πλησίον μου . . . Τί; φοβεῖσθε
νὰ καθίσητε σιμὰ μου; . . . Ἐγὼ ὅμως εἶμαι θαρ-
ραλειωτέρῳ ὡμῶν. (φέρει τὴν καρέγγλαν τῆς πλησί-
ον τούτου).

ΚΑΡ. Πλὴν ὁ πατήρ σας ἐπιστρέφων ἴσως ἤθελε
με ἐπιπλήξει . . .

ΕΔΒ. Μάλιστα θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ὅτι ἔμαθον
ὅτι ἐκπληρῶ χρέη οἰκοδομητικῆς . . . ἐκτὸς τούτου
γινώσκει ὅτι σας ἀγαπῶ . . . τοῦ τὸ εἶπον ἐγὼ . .

ΚΑΡ. Ὑπερ;

ΕΔΒ. Ἀλλ' ἦτο πλέον πολὺ ἀργὰ διότι τὸ γ-
γνώριζε . . .

ΚΑΡ. Καὶ τί σας εἶπε;

ΕΔΒ. ὦ! καὶ τοῦτο τίποτε εἶναι μυστικὸν τοῦ
κράτους· δὲν εἶπε τίποτε. Ἐραῖον ὀλίγον τὴν κα-
φάλην, μοὶ ἔδωκεν ἐλαφρὸν ράπισμα, νὰ εἶπω κα-
λῆτερα, με ἐθώπευσε καὶ ἐμεϊδιάσεν. Ἀκούσατε τώρα

πῶς ἐξηγουῦνται τὰ τρία παῦτα κινήματα. Ἡ κίνη-
σις τῆς κεφαλῆς ἐσημαίνει πρὸ ἐγνώριζον! ἡ θώπη
— διακρίνει δὲν μοὶ τὸ εἶπε πρότερον; — καὶ τὸ μεδι-
σμα ἔλεγεν — ἐλπίζε!

ΚΑΡ. Προσφιλὲς κόρη! . . .

ΕΔΒ. Εἶμαι προσφιλὲς, καὶ ἐν τούτοις με ἀφήσατε
περιμένουσάν· καὶ ἂν ἡ καρδιά δὲν μοὶ ἔλεγεν ὅτι
εἰσθε ἐδῶ, βεβαίως ἠθέλετε ἀπέλθῃ χωρὶς νὰ σας ἔ-
δω, καὶ τοιουτοτρόπως δὲν θὰ ἐμυθάνεστε ὅτι . . .
ὅτι δὲν θέλω νὰ σας εἶπω πρὸς ποινὴν σας. — Ἀλ-
λὰ τώρα ἐνθυμήθην, δὲν σας ἠρώπησα ἀκόμη . . .

ΚΑΡ. Τί;

ΕΔΒ. Θέλω ὅμως νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ
εἶμαι ὁ πρῶτος ἔρωσ σας; . . .

ΚΑΡ. Καὶ διατί ἡ ἐρώτησις αὕτη;

ΕΔΒ. Ἐνόησα! . . . ἠγαπήσατε καὶ ἄλλην! . . .
δὲν εἶμαι ἡ πρώτη! . . . ὦ! τοῦτο ἤθελε με λυπήσῃ
μέχρι θανάτων . . . καὶ ἂν τὴν ἠγαπάτε ἀκόμη! . .

ΚΑΡ. Τοῦτο θὰ ἦτο ἀδύνατον ἀφοῦ εἶδον ὅμως.

ΕΔΒ. Ἄλλην! Θεέ μου! . . . εἶμαι ζηλότυπος! Λοι-
πὸν ὅσα μοὶ εἶπατε, τὰ εἶχετε εἰπῇ καὶ εἰς ἄλ-
λην; . . . ἡστειεύητε, ἐμεϊδιάσατε πρὸς ἄλλην! . . .
Τίς οἶδε πόσον ὠραία εἶναι! . . . ποῦ τὴν ἐγνώρι-
σατε; . . . πῶς ὀνομάζεται; ζῆ; . . . εἶναι ἑγγα-
μος; . . . ποῦ κατοικεῖ; . . .

ΚΑΡ. Ἀλλὰ δὲν σας εἶπον ὅτι ἠγάπησα ἄλλην . .

ΕΔΒ. Καὶ δὲν διακρίνεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας;
. . . καὶ τίς δὲν ἀναγινώσκει ἐντὸς πᾶν ὀφθαλμοῦ
τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου; . . . Τώρα ἐνόησα πῶθεν
προήρχοντο οἱ δισταγμοὶ σας, ἡ μελαγχολία σας . . .
Εἰς τὴν ἄλτην! Εἰς τὸ εἶπω τοῦ πατρός μου, εὐ-
χριστὸν ὅτι ποῦ τὸν εἶπατε.

ΜΟΝΕΡΙΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΚΑΡ. Μὴ, σας παρακαλῶ ἀπαύσητε . . .

ΕΛΒ. Είναι τόσο καλός ο παπάκης μου, με αγαπά τόσο, . . . και να είπω ότι ήγάπα και σās ἀκόμη, ὡς ήγάπα τὸν πατέρα σας ὅτι ἐνησχολεῖτο διὰ σās, ὅτι ἔγραφεν, ἐνήργει ὑπὲρ ὑμῶν παρὰ τοῖς βουλευταῖς, ὅπως ἐπιτύχετε θέσιν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Κοινοτήτων . . . ὅτι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἶναι εἰς τοῦ ὑπουργοῦ διὰ σās, ὅπως κατορθώσῃ νὰ σās ἀποδοθῶσιν οἱ τίτλοι, αἱ τιμαὶ, τὰς ὁποίας ἀπελάμβανεν ὁ πατήρ σας . . . ὅπως σās ἀνοίξῃ στάδιον, μέλλον . . . ἰδοὺ σās εἶπον τὰ πάντα πλὴν σεῖς πταίετε.

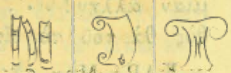
ΚΑΡ. Τί ἀκούω! ὁποία γενναιότης, αὐτὸς ἐδείχθη τόσο μέγας πρὸς ἐμέ; Ἀκροασθῆτέ με, Ἐδδίγη· καὶ μὴ πιστεύετε ὅτι οἱ λόγοι μου εἶναι ἀπαύγασμα συμφέροντος ἢ φιλοδοξίας—ὄχι, τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ ψεῦδος ἤθελεν εἶσθαι ἔγκλημα—Εἰπέτε ὅτι παρεφρόνησα, ὅτι ἔπλασα γοητευτικὰ εἰκόνας, φαντάσματα ἢ εἰδῶλα ἐκ βορβόρου, ἀλλ' ὄχι ποτὲ ὅτι ήγάπησα· σήμερον μόνον αἰσθάνομαι τὴν δρόσον ὅλην τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος, ὅστις δὲν καταναλίσκει, ἀλλὰ τρέφει καὶ ἐξαγνίζει! Δέχθητι λοιπὸν, ἀθῶα κόρη, τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξαγνισθέντα ἐν μέσῳ τῶν λυπῶν καὶ τῆς γνώσεως τῆς ἀπάτης· κλίνω τὸ γόνυ ἐνώπιόν σου καὶ φιλῶ τὸ κράσπεδον τῆς ἐσθῆτός σου, διότι κατέβης ἐκείθεν ἐπάνω ὅπως μοι ὑποδείξῃς νέαν ζωὴν!

ΕΛΒ. Λοιπὸν, τί κάμνετε γονυκλινής; ποῖον παρακαλεῖτε;

ΚΑΡ. Ἰμᾶς παρακαλῶ! . . .

ΕΛΒ. Τὴν ἐρωμένην δὲν παρακαλοῦσιν, ἀλλὰ τὴν ἐναγκαλιζοῦνται καὶ αὐτὴ συνχαρίζεται.

ΚΑΡ. Ὁ Ἐδδίγη!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στρ. ΠΟΒΕΛ καὶ οἱ ἄνω.

ΠΟΒ. Μὰ τὸν ἅγιον Γεώργιον! ὡς φαίνεται ἔφθασα ἐγκαίρως.

ΚΑΡ. Μὴ νομίσητε, Κύριε, ὅτι ἤθελον νὰ καταχρασθῶ.

ΠΟΒ. Ἀναμφιβόλως τὴν φιλοξενίαν ὄχι, διότι αὐτὴ εἶναι ὅ,τι ἱερώτερον διὰ πάντα εὐπατρίδην . . .

ΕΛΒ. Εἴσαι ὠργισμένος, παπάκη; δός μοι πάλιν ἐν ἐλαφρὸν ράπισμα.

ΠΟΒ. Δὲν θέλω νὰ ἀπλώσω πολὺ τὴν χεῖρά μου.

ΕΛΒ. (λαμβάνουσα τὴν χεῖρά του καὶ φιλοῦσα αὐτήν) Ποῖαν . . . αὐτήν; . . . δὲν εἶναι δυνατὸν ὁ σὺρ Κάρολος γνωρίζει τι δηλοῦσιν αἱ χειρονομίαι σας . . .

ΠΟΒ. Θὰ τῷ διηγῆθης . . .

ΕΛΒ. Ναι, τὴν ἱστορίαν τῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, τοῦ ἐλαφροῦ ραπίσματος, τοῦ μειδιάματος, καὶ μάλιστα τῷ ἔδῳκα καὶ τὴν μετάφρασιν.

ΠΟΒ. Καὶ ἦτο πιστὴ πρὸς τὸ κείμενον;

ΕΛΒ. Κατὰ γράμμα—ὅλα ταῦτα ἐσήμαινον. Δεσποσύνη Ἐδδίγη, ὅσον τάχιον θὰ νυμφευθῇτε τὸν σὺρ Κάρολον.

ΠΟΒ. Πιθανὸν ὅμως νὰ ὑπάρχουν καὶ λάθη ἔχεις, κόρη μου, ὀλίγον μακρὰν τὴν γλῶσσαν καὶ θὰ ἦσο κακὴ σύζυγος ἀνδρὸς πολιτικοῦ.

ΕΛΒ. Ἀκούετε, σὺρ Κάρολε, εἰσθε ἀνὴρ πολιτικός.

ΠΟΒ. Δὲν ἤκουσα, σās βεβαιῶ, νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτοῦ.

ΚΑΡ. Οὐδ' ἐγὼ ἐτόλμων νὰ τὸ ἐλπίσω.
ΕΡ. ΠΕΙΘΟΝ
ΔΗΜΟΚΡΕΝΤΙΝΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ
ΕΛΒ. Οὐδ' ἐγὼ ἐτόλμων νὰ τὸ ἐλπίσω. ἄς ἀκούσωμεν λοιπὸν τι ὑποδείξῃ ὁ ὑπουργός . . .

ΠΟΒ. Καὶ τοῦ εἶπες ὅτι ὑπῆγα εἰς τοῦ ὑπουργοῦ;

ΕΔΒ. Ἐπραξα κακὰ· λοιπὸν δὲν θὰ τὸ κάμω πλέον...

ΠΟΒ. ὦ! Ἐβδίκη, θέλεις νὰ μὲ θυμώσης...

ΚΑΡ. Πραῦνθητε, κύριε Πόβελ, ἐγὼ οὐδὲν ἀπαιτῶ·
ἔξυρῶ μέχρι τίνος φθάνουσι τὰ δικαιώματά μου, καὶ
γνωρίζω τὴν μεταξὺ ὑμῶν διαστάσιν.

ΠΟΒ. Καὶ τίς ὁμιλεῖ περὶ διαστάσεων ἐν Λονδί-
νῳ, ὅπου πλοῦτος εἶναι ἡ εὐφυΐα, ὅπου ὁ ταπεινό-
τερος υἱὸς τοῦ λαοῦ βροντᾷ ἐν ταῖς Βουλαῖς καὶ κα-
θίσταται ὁμοτίμος, δουξ καὶ ὑπουργός; . . . Ἀπει-
ράκις ὁ πατὴρ σας κατέστησε σεβαστὴν τὴν ἐθνικὴν
σημαίαν, καὶ πᾶς ἀληθὴς Ἀγγλος μετ' εὐγνωμοσύνης
ὤφειλε νὰ ἀνακηρυχθῇται τ' ὄνομά του, ἀλλ' ἀπ' ἐ-
ναντίας, ὡς συχνὰ συμβαίνει εἰς τὴν πικρὰν τοῦ κό-
σμου κωμωδίαν, ἡ πατρίς σκληρὰ ἐδείχθη μητρικὰ
πρὸς αὐτὸν, καὶ ἀντὶ τῆς ὀφειλομένης ἐντίμου ἀνα-
παύσεως ὁ γέροντς Ναύαρχος ὑπέστη πολυχρονίους καὶ
ἀπνευστὶς καταδρομάς, αἵτινες ἐφθέραιον τὴν ζωὴν του.
Σεῖς Κύριε Κάρολε, καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχετε ἄδικον,
ἐλησμονήσατε πάντα κακὰ· δὲν ὑψώσατε τὴν φωνήν
ὅπως ἐφελέχθητε τὴν προσοχὴν τῶν ὑπουργῶν
ἐπὶ τῆς μνήμης τοῦ πατρός σας, ἵνα, τοῦλάχιστον
μετὰ θάνατον, ἀπαλλάξῃτε αὐτὴν ἐκ τῆς ἀχλὺς τῆς
συκοφαντίας. Σεῖς, φοβούμενος ἴσως τὴν κοινὴν γνώ-
μην, ἐκρούθητε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μάχης, καὶ ἡ
ὑμετέρα ὑπαρξίς ἔμεινε τεταχμμένη ἐν τῷ μυστηρίῳ.
Ἐὰν ὑμεῖς νέος, τολμηρὸς, φρίττων ἐπὶ τῇ πατρικῇ
δυστυχίᾳ ἠθέλατε παρουσιασθῇ πρὸς τὸν νέον ὑπομα-
γόν ἴσως τὰ κατὰ τοῦ πατρός· ἄδικα θαφιλῶς θὰ
ἐπανωροθύητο ἐν τῷ νῷ—τὸ πιστεύω.

ΕΔΒ. Δηλαδή τὸ γνωρίζετε;

ΚΑΡ. Ἄ! Σὺρ Πόβελ, μὲ κάμνετε νὰ ἐρυθρίω! ἀφου-
σινάστε ἐν ἐμοὶ τὰς εὐγενεστέρους ἀναμνήσεις, κληρο-
νηθείσας ἐν τῇ ἀπερισκέψῃ μοι ἐνθυμίζετε τὸν

πατέρα μου. . . ὦ! σὰς ὀρκίζομαι ὅτι ἂν ὑπῆρξα νέος,
ὅμως θὰ μάθω νὰ ἤμαι ἄνθρωπος.

ΕΔΒ. Ἐγὼ ἐγγυῶμαι.

ΠΟΒ. Τότε θὰ ἔχωμεν ἕνα εὐπακτεῖδην περισσότε-
ρον. Μάθετε λοιπὸν ὅτι, ἕμα σὰς ἀποδοθῇ δικαιο-
σύνη, ὅταν κατορθώσητε νὰ λάμπη ἡ ἀπάθη τοῦ πα-
τρός σας, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους σας φέσητε τὸ πρῶ-
τον τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἔφερε,
τότε θὰ λάβετε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς μου.

ΕΔΒ. Καὶ ἡ δικαιοσύνη, παπάκη μου, θὰ τῷ ἀπο-
δοθῇ εὐθύς, ἀλήθειαι; . . . αἴμιον. . . σήμερον. . .

ΠΟΒ. Δὲν θὰ περιμεινωμεν πολὺν ἀκόμη. Τώρα θὰ
σὰς δώσω μίαν ἄλλην εἰδήσιν, ἥτις πολὺ θὰ σὰς εὐ-
αρεστήσῃ, καθὼς καὶ σὲ κόρη μου.

ΕΔΒ. Σήμερον ἔχεις διαθέσιν ἄς ἀκούσωμεν.

ΠΟΒ. Παρὰ τῷ ὑπουργῷ ἀπήντησα τὸν υἱὸν ἁλ-
λου τινὸς φίλου μου (πρὸς τὸν Κάρολον) συμπολί-
την καὶ συτπουδαστὴν σας ἐν Ὁξφόρδ, πρὸς τὸν ὁ-
ποῖον, διακρούσης σῆς ἐν Λονδίῳ διαμονῆς του, προσ-
έφερον τὸ παλάτιόν μου, ὅπερ καὶ ἐδέχθη. Οὕτω δὲ
ἡ ὥραία καὶ ἀξιάγαστος θυγάτηρ του θὰ εὕρῃ εἰς σέ,
κόρη μου, μίαν φίλην, μίαν ἀδελφὴν.

ΕΔΒ. Ὡραία, εἶπες, παπάκη;

ΚΑΡ. Καὶ πῶς ἐνομαζέται ὁ φίλος μου οὗτος; . . .

ΠΟΒ. Δόκτωρ σὺρ Ἐδοάρδς Βαθέρλεϋ! . . .

ΚΑΡ. (ἔκτατος.) Βαθέρλεϋ! . . .

ΠΟΒ. Καὶ διὰ τί ἐκπλήττεσθε πόσον;

ΕΔΒ. Στοιχηματίζω ὅτι θὰ σὰς ἡρασκεν ἡ θυγάτηρ του.

ΚΑΡ. Ὁχι, ἀλλὰ πρὸ ἐννέα ἐτῶν δὲν εἶδαμεν ἄλ-
λῃλους καὶ τὸ ὄνομά του μοι ἀνεπὸλτσε χαρὰν ἐξ-
αφανισθείσαν, λύπην τινά . . .

ΕΔΒ. (ἴσως καὶ καμμίαν ἐρωμένην).

ΚΑΡ. Ἀλλὰ τὸς ἀπῆκε τὴν γενέθειον γῆν, πρὶν
μὲν εἶναι ἄνθρωπος.

ΠΟΒ. Ἦλθεν εἰς Λονδίνον ὥπως καθυποβάλη εἰς τὸν ὑπουργὸν τῆς παιδείας ἱατρικὸν τι σύγγραμμά του διὰ τὸ ὁποῖον, ὡς μοι εἶπε, κατέβαλε μελέτας καὶ κόπους πολλῶν ἐτῶν πρὸς ἀμοιβὴν δὲ αὐτοῦ τοῦ συγγράμματος τοῦ τῷ προσέφερον τὴν καθέδραν τῆς ἀνθρωπίνου ἀνατομίας εἰς Καμβρίδγ τὴν ὁποίαν ὅμως πιθανὸν νὰ μὴ δεχθῇ....

ΚΑΡ. Διατί;

ΠΟΒ. Πάσχει.... μοι ἐφάνη δὲ κυριευμένος ὑπὸ ὑπερβολικῆς μελαγχολίας...

ΕΔΒ. Μήπως ἀπέθανεν ἡ σύζυγός του;

ΠΟΒ. Δὲν γνωρίζω ἀπέσχον τοῦ νὰ τῷ ἀποτείνω πολ-
λὰς ἐρωτήσεις· πλὴν μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Ὁ-
σον δυνάμεθα θὰ τὸν παρηγορήσωμεν. Μετ' εὐχαρι-
στήσεώς του ἤκουσεν ὅτι συχνάζετε εἰς τὸν οἶκόν μου,
καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὰς σφίξῃ τὴν χεῖρα.

ΚΑΡ. (Ἄγνοεῖ τὰ πάντα..... ἀναπνέω!)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἵππρχέτης καὶ οἱ ὄντω, ἔπειτα σὶρ ΕΔΟΑΡΔΟΣ
καὶ ΝΕΛΛΗ.

ΥΠ. Ὁ δόκτωρ σὶρ Ἐδοάρδος Βαβέρλεϋ.

ΠΟΒ. Ἄς εἰσέλθῃ ἀμέσως.

ΚΑΡ. (Ὡς πῶς νὰ κρύψω τὴν ταραχήν μου!)

ΕΔ. Σὶρ Πόβελ.

ΠΟΒ. (πορευθεὶς μέχρι τῆς θύρας πρὸς ὑποδεί-
ξωσιν τοῦ σὶρ Ἐδοάρδου λαμβάνει αὐτὸν ἐκ τῆς
χειρός). Σὰς εὐχαριστῶ, σὶρ Ἐδοάρδε, διὰ τὴν ἐπι-
δαψιλευθεσίαν μοι τιμὴν. Οἱ ὑποὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-
νους προσφέροντες τοὺς καρπούς τοῦ θεοῦ σπινθῆρος,
οἱ ἀπόστολοι τῆς ἀληθείας, καθαγιάζονται τοὺς τόπους
ὁπόθεν διαβαίνουν.

ΕΔ. Πολὺ εὐγενὴς εἰσθε.

ΠΟΒ. Ὡραία καὶ θελητικὴ κόρη, λαμβάνω τὴν τι-
μὴν νὰ σὰς παρουσιάσω τὴν θυγατέρα μου.

ΝΕΛ. Μίς....

ΕΔΒ. Ἄς φιληθῶμεν, φιλτάτη, διότι οὗτος εἶναι
ὁ καλῆτερος τρόπος τῆς γνωριμίας μας.

ΠΟΒ. Σὶρ Κάρολε, ἰδοὺ ὁ φίλος σας.

ΕΔ. Κάρολε!...

ΚΑΡ. Φίλε!...

ΕΔ. Καὶ δὲν μοι ἔλεγες τίποτε;... πρὸ ἐννέα
ἐτῶν, Κάρολε, δὲν εἶδομεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον.....
ἐννέα ἔτη!...

ΠΟΒ. (πρὸς τὸν ὑπὸκλιτὴν, ὅστις ἔμεινεν εἰς τὴν θύ-
ραν ἀναμμένων τὰς διαταγὰς). Εἰπέτε πρὸς τὴν Κ. Σο-
φίαν νὰ τακτοποιήσωσιν ὅσον τὸ ἔρηγορώτερον τὰ δω-
μάτια τοῦ σὶρ Ἐδοάρδου. Ἐβδίγη, πηγαίνετε μετὰ
τῆς νέας φίλης σου—δύο νέαι πάντοτε κατὰ ἔχουσι
νὰ ἐμπιστευθῶσιν ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην.

ΕΔΒ. Ἀλήθεια,—πηγαίνωμεν φιλτάτη μου...

ΝΕΛ. Ναι,.... χαίρετε παπάκη μου... Κύριε...
(ποιοῦσα ὑπόκλισιν πρὸ τοῦ Κ. Πόβελ.)

ΕΔΒ. Τὰ σεβάσματά μου, σὶρ Ἐδοάρδε,.... Χαί-
ρετε, σὶρ Κάρολε. (ἀπέρχεται μετὰ τῆς Νέλλης)

ΠΟΒ. (πρὸς τὸν σὶρ Ἐδ.) Ἔχετε ἔνχ χαριέστα-
τον ἄγγελον.

ΕΔ. Ἰσως ὁ Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ ἀνταμείψῃ διὰ
μεγάλην καὶ ἀνεπανόρθωτον ἀπώλειαν.

ΠΟΒ. Δὲν ἔχει πλεόν μητέρα;...

ΕΔ. (στενάζων βαθέως) Οἶμοι! εἰς τὴν κόρην ἐ-
κείνην, τὴν ὁποίαν θρησκευτικῶς ἀγαπῶ, συμπεριλαμ-
βάνεται ἡ οἰκογένειά μου· ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ θυγά-
τηρ ἰδοὺ μοι ἐναπέμεινε· σὺ Κάρολε, ἀναμφι-
σημένως, ἐπὶ τὴν συμφορὰν μου...

ΙΑΣΤΡΑΓΕΙΑ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΕΛΑΟΥ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΡΧΕΛΑΟΥ

ΕΑ. Τῶντι' ὀλίγας ἡμέρας πρὶν τοῦ τριμεροῦς ἐκείνου συμβάντος μοι ἀνήγγειλες τὴν εἰς Ἰσραὴλ μετὰδραίν σου.

ΠΟΒ. Ἀφηγήθητέ μοι τὰς λύπας σας· κακὰ τινα ἀρχαῖαν παρήλθον, αἱ λύπαι ἐμπιστευόμεναι εἰς τοὺς φίλους καθίστανται ὀλιγώτερον ἀνταρτί.

ΕΑ. Ὑπάρχουσιν ὅμως πληγαὶ ἀνοιγόμεναι μόλις τις θίξῃ αὐτὰς. Οὐδεὶς ὑπῆρξεν εὐτυχέστερός μου, ἀλλ' οὐδεὶς εἶναι μᾶλλον ἐμοῦ δυστυχέστερος. Ἰδοὺ ὁ μάρτυς τῆς εὐτυχίας μου· καθότι ἦτο ὁ προσφιλέστερος φίλος μου καὶ ἐσφύναζεν εἰς τὴν οὐρίαν μου. Ναί, εἶχον μίαν σύντροφον, μίαν σύζυγον, τὴν ὁποίαν περιπατῶς ἤγαγον ἐν μέσῳ αὐτῆς τῆς Νέλλης μου, καὶ τῆς σπουδῆς, παρήγοστο ἡ ζωὴ μου γαλήνιος, εὐδαίμων, ἀναπαυτική. Πλὴν ἡ ὕβρις τῆς Σάρας, ἀπὸ πινος ἐπὶ τὰ χεῖράς ἐκίνουσα ἔρχισεν γὰρ μὲ λυπῆ. Μοι ἐζήτησε τὴν συγκατάθεσίν μου ὅπως ὑπάγῃ εἰς ἐρημικὸν τινα οἶκον, τὸν ὅποιον εἶχον ἀναγείρειν ἐπὶ τῶν ὀχρῶν τῆς Σαβέρνας, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου συγκεντρούμεναι αἱ διάφοροι ἐκβολαὶ τοῦ ποταμοῦ, σχηματίζουσι θαθεῖν ἄβυσσον λαμπρὰν μὲν, ἀλλὰ συχνάκις φοικαλέαν τὴν ὄψιν. Ἐπειδὴ δὲ τότε μοι ἦτο ἀδύνατον νὰ ὑπάγῃ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ, διέταξα νὰ τὴν συνοδεύσῃ γέροντις, τὸν ὅποιον ἐλογιζόμην φίλον μᾶλλον ἢ ὑπὲρ-ετὴν. Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν ἡτομαζόμεν νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὴν μετὰ τῆς Νέλλης, ὅταν ἐφθασεν εἰς Γλούσεστερ ἡ εἰδήσις ὅτι θροαὶ ραχδαίαι καὶ φοικώδεις καταγίγδες ποσοῦτον ἀνύψωσαν τὰ ὕδατα τῆς Σαβέρνας, ὥστε ἐβυθίζοντο ἄνθρωποι, ρίχται κα ἀγροί. Ἀπλητισμένος ἐφίππευσεν, ἔδραμον καλπαζών, ἐφθασα ἐπὶ τόπου... ἡ οἰκία μου, ὡς ἄπειροι ἀλλοι, παρεσύρθη ὑπὸ τῆς ὀρέης τοῦ ρεύματος. Μετὰ τὰς ἀπαιτουμένας ἀναζητήσεις δὲν ἔμεινεν ἀμφοβολία ὅτι ἐν τῷ ἐρήμῳ ἐκείνῳ τόπῳ μακρὰν, χωρὶς νὰ

δυνήθῃ τις νὰ παράσῃ αὐτοῖς βοήθειαν, ἡ Σάρα καὶ ὁ Ἰάκωβος, ἐπνίγησαν.

ΚΑΡ. (Πολὺ ἱλαως ὑπῆρξε πρὸς τοὺς πταίστας ὁ Θεός).

ΕΑ. Τότε ἐκεῖ ὅπου ποτὲ ὑψώθη ὁ οἰκίσκος, ἐκτίσθη μικρὸν παρεκκλήσιον καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ἡγείρα τάφον ἐπὶ τοῦ ὁποίου συχνάκις ἐπορεύεμην μετὰ τῆς Νέλλης μου ἵνα κλαύσωμεν καὶ ὑψώσωμεν ἱκεσίαν πρὸς τῆς ἀτυχοῦς πνιγείσης.

ΠΟΒ. Αὐτοῦτ' εἶναι ἡ ἀφήγησις ὑμῶν, Δόκτωρ, πλὴν μετὰ ἐννέα ἔτη νομίζω ὅτι ἡ ἐγκαρτέρησις...

ΕΑ. Ναί ἐκυψα τὴν κεφαλὴν ἐγκαρτερῶν!... ὅταν φοικώδης ἀμφοβολία εἰσέδω ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἰδέα, ἥτις... συγχωρήσατέ μοι εἰρ Πόβελ, ἐάν δὲν προχωρῶ πλέον· εἶναι μυστήριον μετὰ τοῦ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ!

ΠΟΒ. Ἀρκεῖ, εἰρ Ἐδοάρδε! ἀλλ' ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν δὲν σὰς φαίνωμαι ἀδιάκριτος, εἰς ποῖαν οἰκογένειαν ἀνήκεν ἡ σύζυγός σας;

ΕΑ. Ἦτο θυγάτηρ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Αἰκατερίνης Ρεύδαρ.

ΠΟΒ. Τί ἀκούω;... ἀλλὰ τότε μάθετε ὅτι ἡ Κ. Αἰκατερίνη Ρεύδαρ εἶναι ἐδῶ... τὴν γνωρίζω καὶ σήμερον μάλιστα τὴν περιμένω.

ΚΑΡ. (Θεεῖ μου!)

ΕΑ. Ἡ Αἰκατερίνη, Εὐχαρίστω; θὰ τὴν ἶδω...

ΠΟΒ. Πλὴν ἀγνοεῖ τὸ ἀξιοδύκρουτον τέλος τῆς θυγατρὸς της... Δὲν τῇ ἐγράψατε περὶ τούτου;

ΕΑ. Δὲν ἔλαβον τὸ θάρρος...

ΠΟΒ. Καθὼς μάλιστα μοι εἶπεν ἐλπίζει νὰ τὴν ἀνεύρῃ εἰς Γλούσεστερ... ἡ δυστυχὴς πολλὴ θὰ λυπηθῇ ἐκ τῆς ἀφυσώσεως τῶν ἐλπίδων της. Παρηγορήθητε ὅτι ἐλπίται μοι Δόκτωρ, τέλος σὰς μένει μία θυγάτηρ, ἡ εὐφυὴς, εἰσθε πλούσιος... ἔλθε-

ΙΑΚΩΒΟΣ

ΑΙΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

τε εὐὰν εὐαρεστῇσθε, ἔλθετε νὰ ἐπισκεφθῇτε τὴν βιβλιοθήκην μου, τοῦτο δὲ θὰ σὰς διασκεδάσῃ.

ΕΔ. Ἰπάγωμεν.

ΠΟΒ. Κύριε Κάρολε, ἀργότερα ἐλπόμεθον.

ΕΔ. Χαῖρε Κάρολε (εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Πόβελ.)

ΚΑΡ. Εἶπον ὅτι ὁ Θεὸς ἔλιως ἐφάνη πρὸς τοὺς πταιστας, πλὴν ἄφρων λόγος ἦτο· ὁ Θεὸς διεδικεῖ τὸ πταῖσμα, περιμένει ὅμως οὐδέποτε λησμονεῖ, ὁ δὲ χρόνος εἶναι τὸ ὄργανον τῆς μυστηριώδους δικαιοσύνης του. Μετὰ παρέλευσιν ἐννέα ἐτῶν εὐρίσκομαι κατὰ πρόσωπον τοῦ προδοθέντος φίλου, καὶ ἐνῶ τότε ἐνόμιζον ἐλαφρότητα τὸ νὰ τὸν προδώσω, τώρα αἰσθάνομαι ὅτι ἔπραξα ἀνόσιον, ἀπάνθρωπον διάβημα! τὸν συναντῶ ἐνταῦθα, ἐνῶ μέλλω νὰ ἐγκαταλείψω τὴν γυναῖκα, ἣν ἔσυρα εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἐνῶ ἐλογιζόμην ὅτι ἔφθασα εἰς τὸ ἔπακρον τῆς εὐτυχίας, καὶ ἠλπίζον τὴν ἀνάκτησιν τοῦ παρελθόντος μου. Ἐὰν ἴδῃ τὴν Κ. Αἰκατερίνην τὸ μέλλον μου ἀπωλέσθῃ, καὶ ἡ ζωὴ μου εἶναι εἰς τὴν διάκρισιν του.— Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐμποδίσω τὴν συνάντησιν ταύτην; Ὁ Ἀδάμ εὗρε τὴν Κ. Αἰκατερίνην; τῇ ὠμίλησε;

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ ὁ ἄνω.

ΑΙΚ. (ἑσώθεν) Ναί, κυρὰ Σοφίᾳ, ναί, εὗρῃκα τὴν θυγατέρα μου.

ΚΑΡ. Αὐτὴ! ποῦ νὰ κρυφθῇ; . . .

ΑΙΚ. Μπα! ἐδῶ εἶσαι παιδί μου; . . . Μὰ ἔξυρεις ὅτι εἶναι παράδοξον! πηγαίνα νὰ πάρω τὴν Σάρα μου νὰ ἔλθωμεν ἐδῶ . . . καὶ τὴν εὐρίσκω μετὰ τὰ μύατια κόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα . . . ὦ! θὰ λυγαρασθῶμεν, παιδάκι μου . . . νὰ κάμνῃς τὴν Σάρα μου τὴν καλὴν

μου κόρη νὰ κλαίῃ! . . . Τῆς λέγῳ ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ διασκεδάσῃ, καὶ αὐτὴ μου εὐρίσκει προφάσεις, μου λέγει ὅτι αἰσθάνεται ἀδιαθεσίαν . . . μὰ τί ἔχει; νὰ σοῦ πῶ! μήπως δὲν τᾶχετε καλὰ; θὰ τὰ ποῦμε, θὰ τὰ ποῦμε . . . μάλιστα τώρα εὐθὺς θὰ μου πῆς . . . Αὐτὴ δὲν θέλει νὰ ἔλθῃ εἰς τοῦτο τὸ σπῆτή . . . ἐνῶ μὲ θαυμασμόν μου σὲ εὐρίσκω ἐδῶ . . . λοιπὸν σὰς γνωρίζει ὁ Κ. Πόβελ; Ἐξυρὲς ὅτι εἶσαι γαμβρός μου;

ΚΑΡ. Ὁχι! . . .

ΑΙΚ. Εὖγε! θὰ τοῦ τὸ εἶπω ἐγὼ . . . εὐθὺς . . . μῶρχεταί νὰ σκάσω ἔως νὰ τοῦ φανερώσω ὅτι εὗρηκα τὴν θυγατέρα μου . . . ὅτι εἶναι γυναῖκα σου.

ΚΑΡ. (Θεέ μου!)

ΑΙΚ. Εἶπα τῆς κυρᾷ Σοφίᾳ τῆς οἰκονόμου νὰ μὲ ἀναγγεῖλῃ, ἀλλὰ μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ σὶρ Πόβελ ἦτο εἰς τὴν βιβλιοθήκην του μετὰ ἓνα ξένον . . . ἔχω ὅμως μεγάλην ἀνυπομονησίαν . . . ἄς πᾶμεν ἡμεῖς νὰ τὸν ἐνταμώσωμεν . . . θὰ μάθῃ καὶ ὁ ξένος ὅτι εἶσαι γαμβρός μου.

ΚΑΡ. Ἄς περιμένωμεν . . .

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

ΑΔΑΜ καὶ οἱ ἄνω.

ΚΑΡ. (ἰδὼν τὸν Ἀδάμ) Ἄ! . . .

ΑΔ. (σιγᾷ) Δὲν ἦτο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

ΚΑΡ. (σιγᾷ) Ἰδοὺ αὐτὴ. (δεικνύων τὴν Αἰκατερίνην).

ΑΔ. (Κύριε τῶν δυνάμεων!).

ΑΙΚ. Ποῖος εἶναι ὁ Κύριος;

ΚΑΡ. Εἰς φίλος μου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

τεύσα με πολλήν προθυμίαν διότι... διότι ἔχω ἀνάγκην
νὰ σὰς ἐμιλήσω....

ΑΙΚ. Ἐμέ;...

ΑΔ. Μάλιστα περὶ ὑποθέσεως τὰ μέγιστα ἐνδιαφερό-
σης, καὶ εὖθις· δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν οὐδὲ στιγμήν...
ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ ἐδῶ... ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου...

ΑΙΚ. Εἰς τὴν οἰκίαν σας;... τί τρέχει; ἐμιλήσατε...

ΑΔ. Πρόκειται... περὶ τῆς θυγατρὸς σας.

ΑΙΚ. Διὰ τὴν θυγατέρα μου;... καὶ διατί νὰ
ἔλθω εἰς τὴν οἰκίαν σας;... καὶ ἀφοῦ εἶναι διὰ τὴν
θυγατέρα μου διατί δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἐμιλήσετε εἰς τὴν
παρουσίαν τοῦ συζύγου τῆς;

ΑΔ. Συζυγὴς τῆς;... ναι... ἀλλὰ... εἰς μερικάς
περιστάσεις... παραδείγματος χάριν... ὁ... ἡ...
τέλος πάντων ἐὰν μείνετε ἀλλὰ πέντε λεπτά εἰς αὐτὴν
τὴν οἰκίαν ἢ θυγάτηρ σας ἠφανίσθη.

ΑΙΚ. Τί; ἡ θυγάτηρ μου ν' ἀφανίσθη!... ἀλλ' ὁ-
μίλει οὐ, Κάρολε, ὁμίλει.

ΚΑΡ Δὲν δύναμαι, δὲν δύναμαι....

ΑΙΚ. ὦ δυστυχία!... ἀρχίζω νὰ τρέμω... ἐδῶ
καὶ μυστικὸν κρύπτεται... καὶ ἴσως εἶναι τρομερόν!..
Σὺρ Κάρολε, σὰς διατάσσω νὰ ἐμιλήσετε....

ΚΑΡ. Λοιπὸν... μάθετε — Ὁ σὺρ Πόβελ! (βλέ-
πων πρὸς τὰ δεξιὰ).

ΑΔ. (Πρὸς τὴν Αἰκατερίνην) Οὐδὲ λέξιν μὴ προφέρητε
διὰ τὸν γάμον τῆς Σάρας, ἄλλως τὴν ἀτιμάζετε.

ΑΙΚ. Πῶς!...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Σὺρ ΠΟΒΕΛ καὶ οἱ ἄνω.

ΠΟΒ (σπεύδων καὶ ἐν ἀγαλλίσει) Κυρία Αἰκα-
τερίνη, εἶναι ἀληθὲς ὅ,τι μοὶ εἶπε πρὸς εὐχὴν ἡ οἰκί-
α·... εὗρετε τὴν θυγατέρα σας;... καὶ εἶναι ἐδῶ;...

ΑΙΚ. Ναι, ναι....

ΠΟΒ. Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν περὶ τοῦτου
τὸν σὺρ Ἐδοάρδον, ὅστις νομίζει ὅτι αὐτὴ ἐπνίγη κα-
τὰ τὴν πλημμύραν τῆς Σαβέρας....

ΑΙΚ. (ἐκπληκτος καὶ μετὰ τρόμου) Ὁ Ἐδοάρδος ζῇ!
... ὁ Ἐδοάρδος!...

ΠΟΒ. Ναι, εἶναι δὲ εἰς τὴν εὐδοκίαν μου.

ΑΔ. (Τοῦτο βεβαίως δὲν τὸ ἐπερίμενον.)

ΠΟΒ. (πορευθεὶς πρὸς τὸ βάθος.) Καλέσατε τὸν σὺρ
Ἐδοάρδον.

ΑΔ. (Πῶς θὰ γλυτώσωμεν τώρα;)

ΠΟΒ. Τί ἔχετε, Κυρία;... φαίνεσθε τρομάζουσα
τὴν εἰδησιν ταύτην.

ΑΙΚ. Ὅχι... ἀλλὰ μὲ ἕκαμον νὰ πιστεύσω ὅτι ἀπέ-
θανεν... ἀλλ' εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ὅπου τὰ πάντα
εἶναι ἀπιστία, χλεύη, καταπατοῦνται ἀρχαί, καθήκοντα,
αἰσθήματα, ἀνθρώποι καὶ Θεός... ἀλήθεια, σὺρ Κάρολε;...

ΠΟΒ. Γνωρίζετε τὸν σὺρ Κάρολον;

ΑΙΚ. Ἄν τὸν γνωρίζω... ὦ πολλὸ, πολλὸ!...

ΠΟΒ. Σὰς γνωστοποιῶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου νυμφεύεται
τὴν θυγατέρα μου...

ΑΙΚ. Αὐτὸς... αὐτὸς!... (καὶ νὰ μὴ ἠμπορῶ νὰ
ἐμιλήσω!)

ΠΟΒ. Ἰδοὺ ὁ σὺρ Ἐδοάρδος...

ΑΙΚ. (λαμβάνει τὸν σὺρ Κάρολον ἀπὸ τῆς χειρὸς
καὶ μὲ φωνὴν πεπνυγμένην τῷ λέγει) Ἄτιμει!... ἄτιμει!...

ΑΔ. Τὴν ὑπόληψιν νὰ σώσωμεν, Κυρία. (σιγὰ πρὸς
τὴν Αἰκατερίνην).

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Σὺρ ΕΔΟΑΡΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΦΩΝ ΚΕΡΑΜΕΥΣ, σὺρ Ἐδοάρδος, καὶ ἐναγκαλισθῆτε τὴν
ΜΟΥΣΚΑΝ ΑΝΤΥΡΙΟΥ

ΕΔ. Αἰκατερίνη!...

ΑΙΚ. Ἄ!... Ἐδοάρδε μου... παιδί μου... (ἐναγ-
καλιζομένη αὐτὸν).

ΕΔ. Ἀλλὰ διατί τρέμετε;

ΑΙΚ. Ἡ χαρά!...

ΠΟΒ. Ναί, ὑπερβολικὴ εἶναι ἡ χαρά... διότι, μάθε-
τε προσέτι, ἡ Σάρα δὲν ἀπέθανε...

ΕΔ. Ζῇ;... (ὁρμητικῶς).

ΠΟΒ. Εἶναι εἰς Ἀονδῖνον, τὴν εἶδεν αὐτὴ ἡ ἰδία...

ΕΔ. Σεῖς;... ὁμιλήσατε... Αἰκατερίνη ὁμιλήσατε...

ΑΙΚ. (καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμῶν ἐνεκα τῶν ὀ-
ποίων δὲν δύναται οὐδὲ λέγειν τὰ προφέρη καὶ πίπτει
ἐπὶ τοῖς ἔδρας).

ΕΔ. Ἄ! δάκρυα καὶ σιωπὴ!...

ΠΟΒ. Ἀλλὰ, δόκτωρ, διατί ὁ τρόμος οὗτος;

ΕΔ. Διότι εἶχον ἓνα τάφον καὶ ἓνα θωμὸν, τώρα ἔ-
χω νὰ καταρασθῶ μίαν γυναῖκα, νὰ ἐκδικήσω ὕβριν...

ΠΟΒ. Θεέ μου!...

ΑΙΚ. (θέτουσα τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χειλέων νεύει
τῷ σὶρ Πόβελ νὰ σιγήσῃ).

ΑΔ. Διὰ τὴν ὥραν τὴν ἐγλυτώσαμεν (οἰγὰ πρὸν τὸν
Κάρολον).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἡ αὐτὴ ὥς ἐν τῇ προηγουμένῃ πράξει αἰθουσα ἐν τῇ
παλατιῷ ΠΟΒΕΛ· τώρα ὅμως εἶναι λαμπρῶς πεφω-
ταγωγημένη.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Σὶρ ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ σὶρ ΑΔΑΜ.

ΑΔ. **Π**ΛΟΥ λοιπὸν διεσκεδάσθη ἡ καταιγίς. — Ἡ
Κυρία Αἰκατερίνη Ρεύθα, καταβαλοῦσα τὴν πρώτην ὀρ-
μὴν τῆς ὀργῆς της, ἐσκέφθη ὀρθώτερον, καὶ πολὺ φρο-
νίμως ἔπραξε τηρήσασα σιωπὴν ἵνα μὴ ἐκθέσῃ τὴν
ὑπόληψιν τῆς θυγατρὸς της. Ἔως ἐδῶ πάντα εἶναι ἐν
τάξει· καθ' ἃ δὲ ἔμαθον, ἐκδικεῖται ἐγκαταλείπουσα τὴν
θυγατέρα εἰς τὴν εἰμαρμένην της, καὶ ἀπέρχεται εἰς
Κωνσταντινούπολιν. Ὁ σὶρ Ἐδοάρδος, ὡς γνήσιος φι-
λόσοφος, δὲν κατεδέχθη καὶ νὰ ἐρωτήσῃ τὴν πενθε-
ράν του· δὲν ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν σύζυγόν του, φυσικῶς
τὸ πρῶτον ἀποθανοῦσαν, καὶ ἔπειτα ἡθικῶς· ὅθεν θὰ ἐπι-
στρέφει εἰς Γλοῦσεστερ μετὰ τῆς θυγατρὸς του· ἡμεῖς
δὲ τὴν ἐσπέραν ταύτην θὰ ὑπογράψωμεν τὸ προει-
κοσύμφωνον.

ΚΑΡ. Καὶ ἡ Σάρα;

ΑΔ. Δὲν τῇ εἶπατε ἀκόμη τί ἀπεφασίσατε;

ΙΑΚΩΒΟΣ. Λαβὸν τὸ θάρρος.

ΑΔ. Καὶ νὰ εἰπῇς πολὺ ἀσθενοῦς χαρακτήρος· τὸ
μυστικὸν ἀσθενεῖς ὅσον εἰς ἐν καὶ μόνον περιορίζεται... δηλ:

εἰς τὸ νὰ χρεωστῆτε, καὶ νὰ μὴ πληρόνετε. Δὲν εἶναι πλέον καιρὸς νὰ ματαιολογῶμεν.

ΚΑΡ. Φυβοῦμαι τὰ δάκρυά της τὴν ἀπελπισίαν της.

ΑΔ. Αὐτὰ, φίλε μου, εἶναι συνήθη. Αἱ ἀπελπισίαι τῶν γυναικῶν ὁμοιάζουν με τὰς καταγίδας τοῦ ἔαρος· βρονταί, ἀστραπαί, ράντισμα βροχῆς... καὶ ἔπειτα οὐρανὸς αἴθριος.

ΚΑΡ. Ἄγνοεῖτε τί δύναται νὰ πράξῃ ἡ καρδιά ἐκείνη πλήρης ὁδύνης καὶ προδοθείσας!

ΑΔ. Πράγματι ἀγνοῶ· δεσμοὶ δὲν ὑπάρχουσι, δικαιώματα δὲν ἔχει· τῇ λέγετε, «φιλτάτη μου, πρέπει νὰ τὰ τελειώσωμεν,» καὶ τὰ πάντα τελειοῦσι. Δὲν θάπροσ-
τρέξῃ οὔτε εἰς τὰς βουλάς, οὔτε εἰς τὰ δικαστήρια.

ΚΑΡ. Δυστυχῆς Σάρα!

ΑΔ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Σάραν ἐγὼ ἀναλαμβάνω πᾶσαν περὶ αὐτῆς φροντίδα· διὰ νὰ σὰς εὐχαριστήσω, τὴν λαμβάνω ὑπὸ τὴν προστασίαν μου.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἐπιφάνης, ἔπειτα ΣΑΡΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΥΠΗΡ. Κυρία τις περιμένονσα εἰς τὴν αἴθουσαν ζητεῖ τὴν Κ.αν Αἰκατερίνην· δὲν ἔξωρῶ ἂν πρέπη νὰ εἰσαγάγω αὐτὴν παρὰ τῷ Κ.ῳ Πόδελ.

ΑΔ. (Νὰ ᾔτῃ ἡ Σάρα!)

ΚΑΡ. Εἰπέτε πρὸς αὐτὴν ὅτι δὲν εἶναι ἐδῶ, καὶ ἀποπέμψατέ την.

ΣΑΡ. (Εἰς τὴν θύραν) Καὶ διατί νὰ με ἀποπέμψῃ;

ΚΑΡ. Σάρα!

ΑΔ. (Ἀρχίζει πάλιν ἡ τριουμία)

ΣΑΡ. Δὲν ἐπίστευον ποτὲ ὅτι ἦμελλον σὰς συναντήσαι ἐν τῷ παλατίῳ τούτῳ ἀφοῦ μοι ἀπηγορεύσατε τὴν εἰς αὐτὸ ἔλευσίν μου.

ΚΑΡ. Καὶ θὰ ἐπράττετε καλῶς ὑπακούουσά μοι.

ΣΑΡ. Δὲν ἤλθον πρὸς ἀναζητήσιν ὑμῶν, ἀλλὰ τῆς μητρός μου, τὴν ὁποῖαν δὲν εἶρον εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Ρόδου, ὁποθεν ἀνεχώρητεν, ἔχω δὲ ἀνάγκην νὰ τὴν ἴδω. Πρὸ ὀλίγου ἔλαβον μίαν τῆς ἐπιστολῆς τόσον φοβερὰν ὥστε μετὰ φρικιάσεως τὴν ἀνέγνων, καὶ εἶναι δίκαιον νὰ τὴν ἀναγνώσῃτε καὶ σεῖς. (δίδουσα τῷ Κάρω ἐπιστολὴν εἰνα).

ΚΑΡ. (ἀναγινώσκει) «Ἐπίστευσα ὅτι εἶρον τὴν θυγατέρα μου, πλὴν ἠπατήθην.—Ἡ Σάρα μου ἐπνίγη εἰς πτά βάθην τῆς Σαβέρνας. Ἐπιστρέφω εἰς Κωνσταντινούπολιν πλησίον τῶν ὁσῶν τοῦ πατρός σου, ὅστις ἀπὸ τοῦδε θ' ἀπέσυρεν ἀπὸ σέ τὴν τελευταίαν του εὐλογίαν—ἄλλ' αἱ ἡδοναὶ ἐξαφανίζονται, μένουσιν οἱ ἔλεγχοι, ἔρχεται ἡ μετάνοια, πλὴν ἀργά. Θὰ ἀποθάνῃς ἐγκαταλειμμένη παρ' ὧν, πτωχή, ἀκλαυστος καὶ ἐν ἀπελπισίᾳ.»

ΣΑΡ. Ἰδοὺ ἡ τελευταία ἀνόμνησις τῆς μητρός μου... ἴσως εἶναι προφητεία.—Ἀναχωρεῖ καὶ δὲν θέλει οὐδὲ καὶ νὰ με ἴδῃ. Σεῖς λοιπὸν, σὺ Κάρω, τῇ εἶπετε τὴν ἀλήθειαν ἵνα στερηθῶ καὶ τῆς μικρᾶς ἐκείνης εὐτυχίας, τὴν ὁποῖαν μοι παρέσχεν ὁ Κύριος;

ΚΑΡ. Ὁχι.

ΑΔ. Ἐγὼ τῇ τὸ εἶπον;

ΣΑΡ. Σεῖς;

ΑΔ. Καὶ ἐγὼ αὐτὴς σὰς παρακαλῶ προσέτι νὰ παρτηρήσῃτε καλῶς τὸ ἀπρεπὲς τῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσεως σας, καὶ κατ' ἐξοχὴν εἰς αὐτὸν τὸν οἶκον. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε πόσον εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ συναντήσῃτε ἐδῶ;

ΙΑΚΩΒΑΓΓΕΛΙΟΝ ; . .

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

ΕΔΩΡΔΟΝ ; . . . τὸν Ἐδοάρδον ! . . .

ΑΔ. Θὰ σὰς φονεύσει.

ΣΑΡ. Ἐστὼ θαρραλεωτάτῃ ὑπῆρξα κατὰ τὸ παρελθόν, ἢ αὐτὴ θὰ εἶμαι καὶ τώρα χαμερπῆς καὶ διεστραμμένη ἐδείχθην· θὰ ἐξακολουθήσω τὴν ζωὴν μου. Δι' ἐμὲ ἐξέλιπον πλέον καὶ αἱ εὐγενεῖς ἐλπίδες καὶ τὰ ἀγνὰ φίλτρα. — Χαλκοπρόσωπος θὰ ζητήσω παρ' αὐτοῦ τὸ διαζύγιον, καὶ σεῖς τότε θὰ τηρήσετε τοὺς ὅρκους σας.

ΚΑΡ. (Θεέ μου!)

ΑΔ. (Δὲν κατάρθωσα τίποτε εἰπὼν πρὸς αὐτὴν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶναι ἐδῶ.)

ΣΑΡ. Καὶ τί; ἤθέλετε τοὺς παραβῆ;

ΑΔ. Κάποιος ἔρχεται ἀπομακρύνθητε.

ΣΑΡ. Δὲν εἶμαι πλέον ἐν καιρῷ.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Μίςς ΕΛΒΙΓΗ καὶ οἱ ἄλλοι

ΕΛΒ. Σιρ Κάρολε...

ΚΑΡ. (Ἐδδίγη!...)

ΑΔ. (Τώρα εἴμεθα ἐξαίρετα.)

ΣΑΡ. (Τίς εἶναι αὕτη;)

ΕΛΒ. Σὰς περιεμένομεν πρὸ πολλοῦ. — ὦ! τί βλέπω! — καλὴν συντροφίαν εἴχετε... Μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ μάθω τὸ ὄνομα τῆς εὐγενοῦς κυρία; ἥτις τιμᾷ ἀπόψε τὸ παλάτιον τοῦ πατρός μου;...

ΣΑΡ. Συγγνώμην δεσποσύνη... ἔλαβον τὴν τόλμην νὰ ἔλθω ζητοῦσα τὴν κυρίαν Αἰκατερίνην Ρέυδαρ.

ΕΛΒ. Μήπως εἴσθε θυγάτηρ της;

ΑΔ. Ὅχι, ὅχι· εἶναι ἐξαδέλφη μου, Κ. Άννα Βάρ-
λεϊγγ.

ΕΛΒ. ὦ! μὲ συγχωρεῖτε, συγχωρήσατε τὴν ἀπρονοσίαν μου· ἀκουσίως σὰς προσέβαλον, καθότι ἡ Κ. Σάρρα, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω, οὐδ' ἐπιθυμῶ νὰ γνω-

ρίσω, εἶναι κακὴ θυγάτηρ, κακὴ σύζυγος, καὶ χειρίστη μήτηρ...

ΑΔ. Ἡ ἐπιστολὴ πρὸς ὑμᾶς διευθύνεται (σιγὰ πρὸς τὴν Σάρρα)

ΕΛΒ. Παρατηρήσατε, σιρ Κάρολε! μισῶ τὴν γυναῖκα ταύτην χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω!... Σεῖς δὲ, κ. Άννα, τὴν γνωρίζετε;...

ΑΔ. Ἡ ἐξαδέλφη μου δὲν ἔχει σχέσεις μὲ τοιαῦτα ὑποκείμενα.

ΕΛΒ. Πόσον ποταπὴν καρδίαν θὰ ἔχει ἡ γυνὴ ἐκείνη!... φαντασθῆτε νὰ ἐγκαταλείψῃ σύζυγον τόσον ἀγαθόν, εὐγενῆ, καὶ τὸν ὁποῖον ἐσέβοντο καὶ ἠγάπων πάντες ἐν Λονδίῳ!... νὰ ἔχῃ θυγατέρα τόσον ὡραίαν, ἀξιαγάπητον ὅποια εἶναι ἡ Νέλλη, καὶ γὰ τοὺς παραιτή-
ση διὰ πάντες;

ΣΑΡ. Ὠραίαν λέγετε;

ΕΛΒ. Εἶναι ἄγγελος παραδείσιος· τὴν ἀγαπῶ ὡς ἀδελφὴν μου.

ΣΑΡ. Καὶ ἡ κόρη εἶναι ἐδῶ; μετὰ τοῦ πατρός της;

ΕΛΒ. Ναί.

ΣΑΡ. (Ὡ νὰ τὴν ἐβλεπον!) Καὶ γνωρίζει ἡ δυστυχὴς ὅτι ἡ μήτηρ της;...

ΕΛΒ. Πιστεύει ὅτι ἀπέθανε, καὶ θὰ ἐξακολουθήσει πιστεύουσα τοῦτο... προσέξατε, σιρ Κάρολε, καὶ ὑμεῖς σιρ Ἀδάμ, μήπως σὰς ἐκφύγη ἀπερίσκεπτός τις λόγος μετ' αὐτῆς. Ὁ Σιρ Ἐδοάρδος θέλει ἵνα ἡ θυγάτηρ του ζῇ ἐν τῇ ἀπάτῃ ταύτῃ καὶ ἔχει δίκαιον· δυστυχὴς Νέλλη, τώρα τοῦλάχιστον δέεται ὑπὲρ τῆς μητρός της· ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι αὕτη ζῇ βεβαίως θὰ ἠρυσθῆ... ἀλλὰ τί βλέπω; κλαίετε, κυρία;... τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖ διότι ἀποδεικνύει ὅτι ἔχετε καλὴν καρδίαν. Χαίρω πολὺ ὅτι ἐκ συμπάσης ἔλαβον τὸ εὐτύχημα τοῦ νὰ σὰς γνω-

ΙΑΚΩΒΟΣ

ΔΗΜΟΚΛΗΣ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

ΜΟΝΟΤΕΛΕΣ, ΜΕΙΝΑΤΟ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ, Εἰς τὴν οἰκίαν μας... εἰ-

ναι ἐσπέρα εορτῆς δι' ἐμέ. . . Ἀλλὰ θεωρήσατέ με, πῶς;
δὲν ἐννοεῖτε ὅτι εἶμαι νύμφη;

ΣΑΡ. Ὑμεῖς νύμφη;

ΑΔ. (Τώρα εἰμεθα καλά).

ΚΑΡ. Ἰσως ὅμως ἡ κυρία δὲν δύναται νὰ μείνῃ. .

ΑΔ. Ὅχι· τὴν ἐξαδέλφην μου τὴν περιμένουσι. . .

ΕΔΒ. Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει. . Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ
τὸ γεῦμα τοῦ γάμου δὲν θὰ μοι διαφύγῃ, τὸ πιστεύω.
Τὴν ἐσπέραν ταύτην μόνον τὸ προικοσύμφωνον θὰ ὑπογράψωμεν· ἐν τούτοις σὰς παρρουσιάζω τὸν νυμφίον μου.

ΣΑΡ. Ὁ σὶρ Κάρολος! . .

ΑΔ. (Ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σπουδαιότερον!)

ΚΑΡ. (Ψυχρὸς ἰδρὼς μὲ περιβάλλει!)

ΕΔΒ. Καὶ διατί θαυμάζετε τόσον;

ΣΑΡ. Διότι κατὰ τινὰς πληροφορίας ἐνόμιζον ὅτι ὁ σὶρ
Κάρολος εἶχεν ἄλλας ὑποχρεώσεις. . . καθήκοντα ἄλλα!

ΕΔΒ. Πῶς; ἔχετε ὑποχρεώσεις; καθήκοντα;

ΑΔ. Βεβαίως θὰ ὑπηνίχθησαν νεανικὰς τινὰς ἐλαφρότητας,
ἐφημέρους τρέλλας, ἐαρινὰ ῥόδα, παραφοράς θεραπευομένας πράγματι μὲ τὸ ὅπιον τοῦ γάμου.

ΕΔΒ. Τῷντι ὁ σὶρ Κάρολος μοι ὁμίλησεν ἀδόλως περὶ
γοητευτικῶν εἰκόνων, φασμάτων, εἰδώλων ἐκ βορβορίου. . .

ΣΑΡ. (Εἰδώλων ἐκ βορβορίου!)

ΕΔΒ. Πλὴν μὲ καθυσύχασε λέγων μοι ὅτι ποτὲ δὲν
ἠγάπησεν ἀληθῶς, καὶ ὅτι μόνον παρ' ἐμοὶ ἠσθάνετο τὴν
δρόσον τοῦ ἀληθοῦς ἔρωτος.

ΑΔ. Τὸ πιστεύομεν, ἀλήθεια, ἐξαδέλφη μου; . .

ΕΔΒ. Ἀλλ' ὁ παπάκης μᾶς περιμένει μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν φίλων (πρὸς τὴν Σάραν) θὰ σὰς παρουσιάσω εἰς τὴν συναναστροφὴν.

ΑΔ. Ὅχι, διότι ὡς σὰς εἶπον, τὴν περιμένουσι καὶ. .

ΕΔΒ. Τότε λοιπὸν βασίζομαι εἰς τὸν λόγον σας διὰ
τὸ γεῦμα τοῦ γάμου. . . τὴν γενομένην, κυρία (ἀλλ' ἔτι)

δουσα τὴν χεῖρα τῆς Σάρας) ἀλλὰ σὰς καίετε! ἀσθενεῖτε.

ΑΔ. Ἡ ἐξαδέλφη μου πάσχει ὑπὸ περιοδικῶν πυρετῶν, ἡ ὥρα πλησιάζει. . . καὶ. . .

ΕΔΒ. Θέλετε νὰ κράξω τὸν δόκτορα σὶρ Ἐδοάρδον; . .

ΣΑΡ. Ὅχι, ὅχι. . .

ΑΔ. Ὑπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μας.

ΕΔΒ. Σπεύσατε λοιπὸν—ἔλθετε, σὶρ Κάρολε, (λαβομένη αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς) ᾧ! τώρα θὰ γίνεταί ἐδικὸς μου, ὅλως ἐδικὸς μου! (εἰσέρχεται μετὰ τοῦ Καρόλου)

ΣΑΡ. (Προσπαθήσασα νὰ περιτεῖλῃ τὴν φρικώδη ταραχὴν τῆς μόλις ἀνεχώρησαν ὁ τε Κάρολος καὶ ἡ Ἐδβίγη, ἐμπήγει τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην τῆς καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τινος ἐδρας λέγει) Ἄ προδοσία! προδοσία!

ΑΔ. Ἐξαδέλφη, πηγαίνωμεν.

ΣΑΡ. Καὶ δύναμαι ν' ἀπέλθω; . . ἀλλὰ ψάψατε τὸν σφυγμὸν μου, ἐγγίσατε τὸ μέτωπόν μου· ἰδέτε τὴν φρικίαν τῶν μελῶν μου, ἰδέτε τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἰπέτε ἂν δύναμαι ν' ἀπέλθω! . . .

ΑΔ. Ἀλλ' ἐδῶ κινδυνεύει ἡ ὑπόληψίς σας.

ΣΑΡ. Ἡ ὑπόληψίς μου! λέξετε περιφρονήσεως καὶ γλεῦσς δι' ἐμέ. . . Καὶ τί εἶναι ἡ ὑπόληψίς μου; τί εἶμαι πρὸ ἑννέα ἐτῶν; δὲν τὸ ἠκούσατε ἐκ τῶν ἀθῶων χειλέων τῆς κόρης ἐκείνης; δὲν ἦτο αὕτη ὁ κατήγορος ἄγγελός μου; εἶμαι κακὴ θυγάτηρ, κακὴ σύζυγος, χειρίστη μήτηρ! . . . Καὶ ὅμως δὲν ἤμην, ὅχι, δὲν ἤμην τιαυτή· ἠγάπων ποτὲ τοὺς γονεῖς μου, ἐσεβόμην τὸν σύζυγόν μου, ἐλάτρευον τὴν θυγατέρα μου!—Καὶ ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κατέβαλε τὴν καρδίαν μου, σήμερον αἰσχύνεται διὰ τὸ κατόρθωμά του, μὲ ἐγκαταλείπει μὲ τὴν κατάραν τῆς μητρός μου ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ τὴν ὄργην τοῦ Ἐδοάρδου βρυχωμένην

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΡΤΕΙΟΣ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΕΝΤΟΚΟΝΙΑ, ἀρροφώμενη, πρὶν σὰς ἴδῃ.
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΣΑΡ. Καὶ ἡ θυγάτηρ μου; . . . εἶναι ἐδῶ, ἀναπνέει τὴν αὐτὴν μὲ ἐμὲ αὖραν . . . ἂν δὲν τὴν ἴδω δὲν ἀναχωρῶ!

ΑΔ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον.

ΣΑΡ. Ἄν δὲν τὴν ἴδω τώρα ἴσως καὶ ποτὲ πλέον!

ΑΔ. Ὅπως δὴποτε δὲν δύνασθε νὰ τῇ εἴπητε ὅτι εἰσθε μήτηρ της.

ΣΑΡ. Ὅχι! θὰ μὲ ἠρώτα διατι τὴν ἐγκατέλιπον, καὶ τότε ὀφείλον νὰ τῇ εἴπω ὅποια εἶμαι . . . ὦ! κάλλιον ν' ἀποθάνω! . . . Ἄ! τώρα αἰσθάνομαι πόσον εὐτυχὴς εἶναι πᾶσα μήτηρ ὅλως ἀφωσιωμένη εἰς τὸ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τὴν θυγατέρα της διὰ φιλοστοργῶν παραινέσεων, διὰ μελιχερίων ἐπιπλήξεων, καὶ παραδειγμάτων εὐσεβείας! ὦ! τὴν θυγατέρα μου θέλω νὰ ἴδω, ναί, θέλω νὰ ἐξαγνισθῶ διὰ τῆς πνοῆς τῶν χειλέων της!

ΑΔ. Ἄν μείνετε ἀκόμη ἐδῶ ἀφανίζεσθε.

ΣΑΡ. Ἀλλὰ θὰ ἴδω τὴν θυγατέρα μου.

ΑΔ. Ἀς ὑπάγωμεν, παρακαλῶ.

ΣΑΡ. Εἰς μάτην! τὰ πάντα ἀγογγύστως εἶμαι ἐτοίμη νὰ ὑποφέρω—νὰ ἀποθάνω, ἀλλὰ νὰ ἴδω τὴν θυγατέρα μου.

ΑΔ. ὦ! τέλος πάντων μείνατε, ἐγὼ νίπτομαι τὰς χεῖρας.—Ἀλλ' ἐὰν ἔνεκα τῆς ἀπερισκεψίας σας ματαιωθῇ ὁ γάμος τοῦ σὶρ Καρόλου, μάθετε ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς δι' αὐτόν! . . .

ΣΑΡ. Τί λέγετε; . . .

ΑΔ. Εἶναι ἡφανισμένος—Ἰγιαίνετε, ἐξαδέλφη μου, (φεύγει δραματικῶς)

ΣΑΡ. Τί εἶπεν! ἡφανισμένος; εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ γίνῃ ὁ γάμος οὗτος! δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς! Ἔστω, ἂς ἀπέλθωμεν... ὅχι, ὅχι νὰ ἤξευρον τί νὰ πράξω! ὅπως ἴδω τὴν Νέλλην μου χωρὶς νὰ συναντήσω τὸν Ἐδοάρδον . . . διότι θὰ πᾶσω ἀπὸ τοῦ ἐνῶπιον μου.

Ἀλλὰ καὶ ἡ υἱία μου . . . Ἐδῶ εἰς τὸ στήθος μου πόνος τις ὥς ὄφιν μὲ κατατρώγει . . . ὥς εὐθραυστος κάλαμος θὰ κλίνω τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ πρῶτον τοῦ ἀνέμου φύσημα (πλησιάζει εἰς τὴν θύραν ὅπου εἰσῆλθεν ὁ Κάρολος καὶ ἡ Ἐδβίγη) Πόσον ἀγάλλονται ἐκεῖ μέσα! θὰ ἐορτάσωσι τοὺς μελλονόμφοις... τοὺς μελλονόμφοις! ὦ! νὰ ἤρχετο ἡ Νέλλη μου νὰ χύσῃ βάλασμον ἐπὶ τῆς συντριβομένης καρδίας μου! ὦ! νὰ τὴν ἔβλεπον!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΝΕΛΛΗ καὶ ἡ ἄνω.

ΣΑΡ. (Τῆς Νέλλης ἐμφανισθείσης, ἡ Σάρα ἐκπλήσσεται ὑπὸ τῶν χαρακτηριστικῶν της καὶ μένει ἀκίνητος βλέπουσα αὐτήν.)

ΝΕΛ. Ὑπάγω πρὸς τὴν Ἐδβίγην (ἰδοῦσα τὴν Σάρα) Μία κυρία . . .

ΣΑΡ. Τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα . . . αἰσθάνομαι τινα γλυκύτητα..

ΝΕΛ. Συγχωρεῖτε κυρία! (θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ).

ΣΑΡ. Μὴ σπεύδετε, καλὴ μου κόρη, ποῖον ζητεῖτε;

ΝΕΛ. Τὴν νέαν ἀδελφὴν μου, τὴν μίς Ἐδβίγην.

ΣΑΡ. Ἄ! (θεωροῦσα αὐτήν) Καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ! . . . Εἰπέτε μοι, τίς εἶναι ὁ πατὴρ σας;

ΝΕΛ. Ὁ δόκτωρ σὶρ Ἐδοάρδος . . .

ΣΑΡ. Ἄ Νέλλη! (αἰγρῆς καταβάλλει τὴν συγχλίησιν της).

ΝΕΛ. Γνωρίζετε τὸ ὄνομά μου;

ΣΑΡ. Μοι τὸ εἶπον . . .

ΝΕΛ. Δὲν εἶς γνωρίζω . . . καὶ ὅμως ἡ φωνή σας . . . δὲν ἤξεύρω . . . ἀλλὰ μοι ἐνθυμίζει μίαν ἄλλην, μίαν φωνὴν τόσο γλυκίαν, τόσο ἁρμονικὴν ὥστε ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην μου, ὡς ὁ ἦχος μακρινῆς λύρας . . . καὶ ἡ

φωνή αὐτῆ, ἀν δὲν ἀπατάμαι, ἦτο τῆς μητρός μου ! . .

ΣΑΡ. Τῆς μητρός σας ; (ὦ ! νὰ μὲ ἀνεγνώριζε !) (καταβιάζεται τὸ κρήδεμνον) .

ΝΕΑ. Διατί, κυρία, κατεβιάσατε τὸ κρήδεμνόν σας ; ἡσθάνομην τόσῃ εὐχαρίστησιν ἐν τῇ θάσας ! . .

ΣΑΡ. Μὲ βιάπτει ὁ ἀνεμος ὅστις ἔρχεται ἐξ ἐκείνου τοῦ παραθύρου—Λοιπὸν δὲν ἔχετε πλέον μητέρα ; . .

ΝΕΑ. Φεῦ ! ὄχι ! θὰ ἤμην εὐτυχεστάτη ἂν εἶχον μητέρα ! . . Ἀπέθανεν ὅτε ἤμην ἀκόμη τετραετής· ἐπνίγη ! ἐνίστε νομίζω ὅτι τὴν ἐνθυμοῦμαι . . . ! Ἄ ! ὄχι, ἔχω καὶ αὐτὸ τὸ ἀτύχημα ! . . ὁ δυστυχὴς παπάκης μου διέταξε καὶ ἀνήγειραν ἐν παρεκκλησίῳ ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ ὑπάρχει μνημεῖον . . . πλὴν τὰ ὅσα δὲν εἶναι . . . ὁ ποταμὸς μοῦ τὰ ἐπῆρε ! Πηγαίνω πάντοτε εἰς ἐκεῖνο τὸ παρεκκλησίον ἵνα δεηθῶ, καὶ φέρω τοὺς ἐκ ρόδων στεφάνους μου . . . Περιμεῖνατέ, θὰ ἀπαγγείλω τὴν προσευχὴν, τὴν ὁποῖαν μοι ἐδίδαξεν ὁ πατήρ μου . . . σήμερον δὲν τὴν εἶπον ἀκόμη, καὶ οὕτω τὴν ἀκροάζεσθε καὶ ὑμεῖς .

ΣΑΡ. (Ὅποια βάσανος !)

ΝΕΑ. (γοατίζει, συνάπτει τὰς χεῖρας καὶ ἀπαγγέλλει τὴν προσευχὴν) Ὡ πανοικτίρμων Κύριε εἰς σὲ συνιστῶ τὴν ψυχὴν τῆς δυστυχοῦς μητρός μου ἂν ἀκόμη δὲν ἤξιώσας αὐτὴν τόπου ἀναψύξεως καὶ σωτηρίας· δέξαι αὐτὴν, οὐράνιε πατέρ, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς συγγνώμης σου, ἵνα ἐπαγρυπνῇ ἐπ' ἐμοῦ, ἀπᾶς δὲν ἡδυνήθη νὰ μὲ ἐκπαιδεύσῃ, καὶ ἱκετεύῃ σε ὅπως γίνω ἀγαθὴ καὶ ἐνάρετος ὡς αὕτη—Εἰσακούσον τῆς δεήσεώς μου, Κύριε . . .

ΣΑΡ. (συνκρινθεῖσα εἰς ἄκρον ἐναγκαλλίζεται τρυφερῶς τὴν Νέλλην) .

ΝΕΑ. Διατί μὲ ἐναγκαλίζεσθε, διατί μὲ ἀσπάζεσθε τόσον;

ΣΑΡ. Διότι εἰσθε ἅγιον πλάσμα, καὶ ἀγαπᾶτε τὴν μνήμην τῆς μητρός σας.

ΝΕΑ. Μήπως τὴν ἐγνωρίσατε ;

ΣΑΡ. Ναί.

ΝΕΑ. Πρὸς χάριν, Κυρία, ὁμιλήσατέ μοι περὶ αὐτῆς.

ΣΑΡ. Νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς ; (ὦ μαρτύριον !)

Ἀλλ' ἐὰν ζῇ ἀκόμη ;

ΝΕΑ. Ὄχι, εἶναι ἀδύνατον . . . ἄλλοτε, ναι ἤθελον νὰ μᾶς πείσωσι περὶ τούτου . . . καὶ τὸ ἐνθυμοῦμαι διότι τότε ἤμην ἐπταετής, πλὴν τώρα ἐννοῶ ὅτι ἡπατήθησαν, ὅτι καὶ σεῖς ἀπατάσθε . . . ἀλλὰ δὲν ἤθελον ἐπιστρέψαι, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐνθυμείτο ὅτι εἶχε κόρην νὰ ἐκπαιδεύσῃ, καὶ ὁ παπάκης μου, ὅστις εἶναι τόσον καλὸς, ἦτο ἄξιος ἐγκαταλείψω τσοῦτω σκληρᾶς ; . . ὄχι, ἡ μήτηρ μου δὲν θὰ ἦτο γυνὴ κακὴ, ἦτο καλὴ, ἀγία, καὶ εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω ὁπόθεν μὲ βλέπει ! . .

ΣΑΡ. (Ποτὲ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τῇ εἶπω ὅτι εἶμαι μήτηρ τῆς ! . .

ΝΕΑ. Ἀλλὰ ποῦ τὴν ἐγνωρίσατε ;

ΣΑΡ. Εἰς Παρισίους ! . . .

ΝΕΑ. (ἐκθαμβος) Εἰς Παρισίους . . . καὶ σεῖς τὴν ἐγνωρίσατε εἰς Παρισίους ;

ΣΑΡ. (Τὶ εἶπον !)

ΝΕΑ. Θὰ τὸ εἶπω τοῦ παπάκη.

ΣΑΡ. Ὄχι !

ΝΕΑ. Εὐθὺς θέλω νὰ τοῦ τὸ εἶπω—παπάκη . . . (κράζουσα) .

ΣΑΡ. Σιωπὴ, σιωπὴ . . .

ΝΕΑ. Παπάκη.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Στὶς ΕΛΘΑΡΑΟΣ καὶ αἱ ἀντ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΤΣΙΟ ΑΘΕΝΩΝ

NEA. 'Η Κυρία ἀπ' ἐδῶ, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζω, λέγει ὅτι εἶδε τὴν μητέρα εἰς Παρισίους. . . καὶ μάλιστα μ' ἔπεισεν ὅτι ζῇ. . .

ΕΔ. 'Η μήτηρ σου ἀπέθανε. (ταῦτα λέγων ὑψόζει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ συναρτᾷ τοὺς τῆς Σάρας, ἥτις ἀνῆγειρεν ἤδη τὸ κρῆδεμον· τὴν ἀναγνωρίζει καὶ μένει ὡς ἐμβρόντητος).

NEA. (ἰδοῦσα τὴν ταραχὴν τοῦ 'Εδοάρδου) 'Αλλ' εἶσαι τεθορυβημένος.

ΕΔ. 'Αποσύρθητι, Νέλλη.

NEA. Ναί· (πλησιάζει πάλιν τὴν Σάραν) 'Αλλ' ὁμιλήσατε λοιπὸν, ἡ μήτηρ μου. . .

ΕΔ. (προλαμβάνει τὴν ἀπάντησιν τῆς Σάρας) Ἀπέθανεν.

NEA. Οἴμοι! (ὁ πατὴρ τῇ νεύει νὰ ἀποσυρῇ, αὐτὴ δὲ ἀπέρχεται στρέφουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Σάραν).

ΣΑΡ. (τῆς Νέλλης ἀπελθούσης ρίπτεται γονυκλινῆς)

ΕΔ. 'Εγέρθητε καὶ μὴ τρέμετε, σέβομαι τὰ πτώματα. Θὰ σὰς ἐρώτήσω μόνον μὲ ποῖον δικαίωμα ἠθέλατε νὰ πιστεύσῃ ἡ θυγάτηρ μου ὅτι ζῆτε.

ΣΑΡ. Ἡ μητρικὴ στοργή. . .

ΕΔ. Μήτηρ ποτὲ δὲν ὑπῆρξατε· μήτηρ δὲν γίνεται ποτὲ μοιχαλὶς. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τί ὑπέστην ἵνα ἡ Νέλλη ἐξακολούθῃ εὐλαβουμένη τὴν μνήμην σας; Τρία περῆλθον ἔτη ἀφ' οὗτου σὰς ἐπίστευον νεκράν, ὅταν εἰς φίλος μου ἐπιστρέφων ἐκ Παρισίων ἦλθε πρὸς συνάντησίν μου καὶ μοι εἶπεν ὅτι σὰς εἶδεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Παναγίας! . . . Προσεπάθησα νὰ πείσω ἑμαυτὸν ὅτι ἐκ τινος ἴσως ὁμοιότητος ἠπατήθη ὁ φίλος μου, ἀλλ' ἀπ' ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἤρχισαν νέα καὶ ἀκατάληπτα δι' ἐμὲ βάσανα καὶ ὁμοίως ἐκρυψα ἀπὸ τὴν Νέλλην μου τὸν σπαραγμὸν τῆς ψυχῆς μου. Δὲν ἠδυνάμην πλέον νὰ δέωμαι ἐν τῷ παρεκκλησίῳ καὶ ἐπὶ τοῦ τά-

φου, τὸν ὁποῖον σὰς ἤγειρα παρὰ τὴν Σαβέραν· ἡ Νέλλη ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν, καὶ ἐγὼ ὅπως τῇ ἀποκρύψω τὴν ἀλήθειαν ἐξηκολούθησα δεόμενος, ἐνῷ σεῖς, κυρία, εὗρίσκεσθε ἀλλοῦ ἡττησμένη καὶ εὐτυχής! Ἄ! ἀναμφιβόλως, βλέποντές με γονυκλινῇ ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐκείνου, θὰ ἐκλαυσαν καὶ ἐφρύαζαν οἱ ἄγγελοι!

ΣΑΡ. Ἀκούσθητέ με, σὶρ 'Εδοάρδε.

ΑΔ. Δὲν θέλω νὰ μάθω τίποτε· εἶναι πράξεις προσβάλλουσαι, λέξεις μολύνουσαι.

ΣΑΡ. Δὲν θὰ ἀκούσετε δικαιολογίας, δὲν ἔχω τοιαύτας, καὶ ἂν σεῖς μὲ ἐσυγχαρεῖτε, ἐγὼ δὲν θὰ ἐχαρίζομαι πρὸς ἑμαυτὴν. Δὲν θὰ μεμφθῶ τὴν ὀλίγην ἁρμονίαν τῶν χαρακτῆρων μας· σεῖς μὲ τὴν ψυχὴν περιεσταλμένην ὑπὸ συγκινήσεων πραεῶν, ἡρέμων, ἐγὼ ἔχουσα ἀνάγκην ἰσχυρῶν παθῶν, σεῖς ἐποθεῖτε τὴν μόνωσιν, ὅλως ἀφωσιωμένους εἰς τὴν εὐγενῇ ἐπιστήμην σας, ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου ἐπεθύμουν τὰς συναναστροφάς, τοὺς θορύβους, τὰς πανηγύρεις, σεῖς κάτοχος πείρας καὶ εὐφυΐας, ἐγὼ νεκρά, ἄπειρος καὶ ἐλαφρόνους.

ΕΔ. Μέμψετε τὸ ἐνστικτον; ἀλλὰ τοῦτο τὰ κτήνη διέπει.

ΣΑΡ. Δὲν θὰ σὰς εἰπω ὁπόσας προσπαθείας κατέβαλον ἵνα θριαμβεύσω κατὰ τῆς ἀδυναμίας μου· δὲν θὰ σὰς ὁμιλήσω οὐδόλως περὶ τῆς μακρᾶς καὶ σπαραξικαρδίου πάλης, περὶ τῶν βραχέων θριάμβων, καὶ τέλος περὶ τῆς πυρετώδους ἐξάψεως νὰ ἐγκαταλειψῶ τὴν οἰκογένειαν. . . . δὲν θὰ σὰς εἰπω πῶς ἔλαβε χώραν ἡ φυγὴ ἐκείνη ἐν μέσῳ τῶν ἀσπαιρουσῶν ἀστραπῶν, τοῦ βόμβου τῶν βροντῶν καὶ τῆς μανίας τῶν ἀναστατωμένων στοιχείων. Ἀρκέσθητε μόνον νὰ μάθητε ὅτι ὁ χρόνος ὥρμασε τὴν ἐκδίκησίν σας, διότι ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἐθυσίσα τὴν νεότητά μου, καθήκοντα ~~ἐκείνου~~ καὶ τέλος αὐτὴν τὴν ὑπόληψίν μου, τὴν ἐπὶ τῇ ~~ἐκείνου~~ σκληρῶς μὲ ἀποβάλλει, καὶ μοι ἀφ' ἑνὸς ἐλέγχους, καὶ ἀτιμίας.

ΕΑ. Σὰς ἐγκαταλείπει; ... ἅ! ἄς ἔλθωσι τῶρ οἱ ἄπιστοι νὰ μοι εἰπῶσιν ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός!... Σὰς ἐγκαταλείπει! τὴν ἐσπέραν ταύτην; (μετὰ τινος σιγῆς) τὸ ὄνομά του; ...

ΣΑΡ. Ἄφετέ με σιωπῶσαν.

ΕΑ. Τὸ ὄνομά του!

ΣΑΡ. Πραῦνθητε. (βλέπονσα δεξιὰ).

ΕΑ. Λοιπὸν εἶναι ἐδῶ; (μετὰ τινος σιγῆς πληγεὶς ὑπὸ φρικώδους ιδέας) ὁ Κάρολος Εὐάνης!!

ΣΑΡ. (κλίνει τὴν κεφαλὴν).

ΕΑ. Ὁ Κάρολος! ὁ νηπιακὸς φίλος μου, ὁ ἀδελφός μου, τὴν ζωὴν τοῦ ὁποίου ἔσωσα! ... ἀποτροπὴν, βδελυγμὴ ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους! Καὶ δὲν τὸ ὑπωπτεύθην; ἦτα ἀδύνατον — ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ παρόντος αἰῶνος... παρὰ τὴν κλίνην τῶν ἀσθενῶν μου ἡ ψυχὴ μου μετεβλήθη. — Ἐγὼ, ὅστις; πρὶν ἢ ἀπατήσω τὴν σύζυγον φίλου μου, θὰ συνέτριβον τὴν χεῖρά μου, θὰ ἐσπάραττον τὴν καρδίαν μου, ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τὴν τιμὴν, εἰς τὴν ἀρετὴν, εἰς τὴν φιλίαν! ... ἅ! πρῶτον ἤδη φορὰν αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκδικήσεως· δύναιται τις νὰ συγχωρήσῃ τὸν ἐχθρόν του, ἀλλ' αὐτὸς ἐαυτὸν σπαράττει. — Καὶ πῶς κατώρθωσε νὰ σὰς φρεναπατήσῃ;

ΣΑΡ. Μοὶ ὤρκισθη ὅτι μόλις ἐλάμβανον παρ' ὑμῶν τὸ διαζύγιόν μου εὐθὺς θὰ μ' ἐνυμφεύετο.

ΕΑ. Τὸ διαζύγιον! καὶ ἀπόψε θὰ ὑπογράψῃ προικοσύμφωνον; ἄτιμος, καὶ πάλιν ἄτιμος! Τὸ διαζύγιον! (αἰφνίως συλλαμβάνει ιδέαν τινά). ἅ! τὴν ἐσπέραν ταύτην μέγας καὶ τρομερὸς θὰ γίνω!

ΣΑΡ. Θεέ μου! τί θέλετε νὰ πράξετε;

ΕΑ. Μὴ πλησιάζετε τὸν παῖδα ἄνθρωπον ὅταν ὑπὸ μανίας καταλαμβάνεται. μὴ μὲ ἐγγίξετε, διότι ἀπόψε ἐκπέμπω φλόγας.

ΣΑΡ. Τὴν τιμὴν σας, πρὸς Θεοῦ, σιωπῶ!

ΕΑ. Φροντίζετε περὶ τῆς τιμῆς μου; ὑμεῖς κυρία! ἄλλ' ἐδῶ δὲν ἐπεμβαίνει ἡ τιμὴ μου καὶ ἂν μεταξὺ τῶν εὐγενῶν νεωτεριστῶν ὑπάρχῃ τις τολμὴ νὰ προσβάλῃ ἄνδρα ἐντιμόν, διότι μιὰ γυνὴ δὲν ἤξευρε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ, δὲν θὰ ἤξουν ἀπαντήσεως τοιαύτην ἀφροσύνην — ἅ! ἂν δὲν ἀπατῶμαι ἔρχεται πρὸς τὰ ἐδῶ μετὰ τοῦ σιρ Πόβελ, καὶ τῆς μνηστῆς του.

ΣΑΡ. Θεέ μου!

ΕΑ. Ἀποσύρθητε ἐκεῖ (δεικνύων τὴν πρὸς τ' ἀρετῆρα

ΣΑΡ. Μοὶ ἐμπνέετε φόβον.

[θύραν].

ΕΑ. Ἐκεῖ, σὰς λέγω, ἐκεῖ. (τὴν εἰσάγει διὰ τῆς βίαις).

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Σιρ ΠΟΒΕΛ σιρ ΚΑΡΟΛΟΣ μὲς ΕΔΒΙΓΗ καὶ ὁ ἄνω.

ΠΟΒ. Φίλτατε δόκτωρ, ἤρχομεθα πρὸς συνάντησίν σας, διότι ἄνευ ὑμῶν δὲν ὑπογράφεται τὸ προικοσύμφωνον.

ΕΑ. Εὐχαριστῶ, σιρ Πόβελ.

ΚΑΡ. (Ἡ Σάρα ἀνεχώρησεν — ἀναπνέω!)

ΕΔΒ. Ἄδεν ὑπεσχέθητε ὅτι θὰ εἴσθε μάρτυς μου;

ΕΑ. Τῶνόντι· πλὴν πρὶν τῆς τελετῆς θὰ παρακάλουν τὸν πατέρα σας νὰ μοι ἐπιτρέψῃ ὀλίγας στιγμὰς συνδιαλέξεως.

ΠΟΒ Εἰς τὰς διαταγὰς σας θέλετε νὰ μείνωμεν μόνοι;

ΕΑ. Ὁ ἀπαρκαλέσω τὴν δεσποσύνην ν' ἀποσυρθῇ, τὸν δὲ σιρ Κάρολον νὰ μείνῃ.

ΚΑΡ. (Μὲ τρομάζει).

ΕΔΒ. Μὲ δυσαρέσκειάν μου σὰς ὑπακούω (ἀναχωρεῖ).

ΠΟΒ. Λέγετε, δόκτωρ.

ΚΑΡ. (Τὸ αἷμά μου παγώνει).

ΕΑ. Σιρ Πόβελ, εἴσθε ἀγγλος γνήσιος ἀκεραία, αὐστηρὰ εἶναι ἡ συνείδησις ὑμῶν· προσέτι ὑπερκαπᾶτε τὴν θυγατέρα σας, λοιπὸν, ἢ θέλατε τὴν δώσειτε ποτὲ σύζυγον ἄνδρα κατὰ τὴν ἀρετὴν, νόμους, καθήκοντα, φρόνησιν καὶ ἀνθρώπους, καὶ Θεόν; ..

ΙΑΚΩΒΑΤΕΡΟΣ
ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΜΟΥΣΕΟΥ ΒΕΝΕΤΟΥ

ΕΔ. Τώρα λοιπόν είναι δικαίον νὰ μάθετε τίς εἶναι ὁ ἀνὴρ μετὰ τοῦ ὁποίου μετ' οὐ πολὺ ἔρχεται εἰς γάμον.

ΚΑΡ. Ὁ σὺρ Πόβελ μὲ γνωρίζει.

ΠΟΒ. Πιστεύω ὅτι ὁ σὺρ Κάρολος κατὰ τὰς νεανιχὰς τοῦ ἐλαφρότητος δὲν ἐλησμονήσῃ ποτὲ τὴν τιμὴν.

ΚΑΡ. Ἀ! ὅχι, διότι εἶμαι . . .

ΕΔ. Εἶσαι Ἰούδας.

ΚΑΡ. Ἐδοῶρδε! . . .

ΠΟΒ. Προσέξατε, σὺρ Ἐδοῶρδε, διότι λέξις φρικώδης ἐξηλθε τῶν χειλέων σας.

ΕΔ. Ναι, Ἰούδας, διότι ἐκάθισας εἰς τὴν τράπεζάν μου, ἔφαγες τὸν ἄρτον μου, ἔπιες ἐκ τοῦ ποτηρίου μου—Ἰούδας, διότι μοι ἔσφιγγας τὴν χεῖρα ἐνῶ ἐμελέτας νὰ μοι δηλητηριάσῃς τὴν ζωὴν,—Ἰούδας, διότι μὲ ἐφίλησας εἰς τὸ μέτωπον, ἐνῶ ἐβεβήλους τὸ ἱερὸν τῶν ἀγνωτέρων ἡδονῶν μου, τῶν ἀγιωτέρων φίλων μου. Ἡ δὲ κοινωνία ἐχει νόμους, εἰρκτάς, ἱερῶματα διὰ τὸν κλέπτην καὶ φονέα, ἀδιαφορίαν καὶ μειδιῶματα δι' ἐκεῖνον ὅστις ἀρπάζει τὴν εἰρήνην, τὴν γυναῖκα, καὶ ληστεύει τὸν φίλον.

ΚΑΡ. (Τὰ πάντα γνωρίζει).

ΠΟΒ. Ὑπὸ τοῦ θάμβους μόλις δύναμαι νὰ σᾶς ἐρωτήσω . . . αὐτὸς λοιπόν; . . .

ΕΔ. Ἐπῆσε βρῆώς ἀσθενήσας· μετὰ παρέλευσιν δύο μηνῶν ἡγνόνουν ἀκόμη οἱ ἱατροὶ τὴν κατατρώγουσαν καὶ θραδῶς φθείρουσαν αὐτὸν ἀσθένειαν· ἦτο μόνος· δὲν εἶχε παρὰ τὴν κλίνην του οὐδένα ἐκ καρδίας ἀγαπῶντα αὐτόν· τὸν μετέτερον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ μὲ ἀδελφικὴν ἀγάπην, μὲ τὴν ὁρησκειαν τοῦ ἱατροῦ, ἐμελέτησα τὴν ἀσθένειάν του, καὶ ἀπεγύμνωσα τὴν ρίζαν τῆς· τότε μὲ τὰς φροντίδας, μὲ τὴν ὑπομονὴν, νυχθημερόν ἀγρυπνῶν ἐπὶ τῶν σπασμῶν τοῦ ἀσθενοῦς, ἐνίκησα τὴν ἀσθένειαν καὶ τὸν θάνατον, κατάρρωσε ἵνα εἰς τὸ σῶμα ἐκεῖνο ἀναθήλῃ ὥραία καὶ ἀνιδεύουσα ἡ γυναῖκα αὐτοῦ· δὲ ἀγνωμονῶν ὥστε καὶ τὸν Θεὸν αὐτὸν

εἰς δάκρυα νὰ φέρῃ, μόλις ἐπανάκτῃτα· τὰς δυνάμεις του, διελογίσθη νὰ μοι κλέψῃ ὅ,τι προσφιλὲς εἶχον ἐν τῷ κόσμῳ, καί, μοι ἠπάτησε, μοι ἤρπασε τὴν σύζυγον, τὴν μητέρα τῆς κόρης, ἥτις παρὰ τὴν κλίνην του γονυκλίνῃς ὑπὲρ αὐτοῦ ἐδέετο· ὑπεσχέθη ἐνόρκως νὰ τὴν συζευχθῇ ὅταν ἐγὼ συγκατανεύσω εἰς τὸ διαζύγιον, καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἔζησεν ἐν τῇ ἀτιμίᾳ μετὰ τῆς ἐνόχου Ἰδοῦ, σὺρ Πόβελ, ἡ ἀνταμοιβή μου, Ἰδοῦ ἡ εὐγνωμοσύνη του.

ΠΟΒ. Καὶ τοιαύτην φέρων ἀτιμίαν ἐτολήσατε νὰ σῦρετε εἰς τὰ δίκτυά σας τὴν θυγατέρα μου;

ΕΔ. Τοῦτο εἶναι φυσικώτατον. Τώρα ὅτε πλέον ἀπῆλθεν ὑπὸ εὐτυχίας ἀγορασθείσης μετὰ δάκρυα ἄλλου, ὅτε ἡ λύσις τῆς ἀπάτης ἐπῆλθεν, ἔπαυσε δὲ ἡ παραφορὰ, καὶ αἱ ἡδοναὶ ἡ μᾶλλον οἱ ἐλεγχοὶ ἠροτρίασαν προώρως τὸ πρόσωπον τῆς Σάρας, τώρα τὸν γοντεύει περισσότερον τὸ μειδιάμα ἀγνῆς νεανίδος. Σπαταλήσας τὴν περιουσίαν του ἐν τῇ ἀργίᾳ, ἐν τῇ κραυπάλῃ καὶ τῇ ἀκολασίᾳ, τώρα θέλει νὰ ἐπανάκτῃ τὸν ἄντρον, νὰ ἐνδυσθῇ τὴν στολὴν τῶν ἵπποτων τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τὴν ὁποίαν ἠθέλατε τῷ προσφέρει κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων. Ἀλλ' ὅχι, ἄθλιε, διότι ἐγὼ καλύπτω διὰ νεκρικῆς συνδόνος τὸ μέλλον σου· ἀνατρέψαι εἰς τὸν ὄρκον σου. Τὸ διαζύγιόν μου θὰ λάβω παρὰ τῶν Βουλῶν, τὴν δὲ ζωὴν τὴν ὁποίαν ἐγὼ σοι ἔσωσα θὰ διέλθῃς φθίνουσιν καὶ κατηφῇ μετὰ τῆς Σάρας, αἰωνίως μετ' αὐτῆς.

ΚΑΡ. Ὡλὴν ὁ εὐπατρίδης Πόβελ θὰ μοι συγχωρήσῃ ἐν παραπτώμα, ἀφοῦ ἔχη τὸν λόγον μου.

ΠΟΒ. Ὁ εὐπατρίδης Πόβελ συγχωρεῖ τὰ παρὰπτώματα, οὐδέποτε ὅμως συγχωρεῖ τὰ ἐγκλήματα· συντρίβει πάντα δεσμὸν, ὅστις ἤθελε μετ' αὐτοῦ σᾶς συνδέσει (σχιζὼν χαρτίον τι).

ΚΑΡ. Καὶ ἡ θυγάτηρ σας; [τίον τι].
 ΠΟΒ. Καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Πόβελ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Πόβελ, ἡ πίστις καὶ ἡ τιμὴ πάντοτε ἐλάτρευον τὴν Σάραν, ἡθέλει ποτε δυνήθῃ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΩΝ
 ΔΗΜΟΝΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΣΟΓΥΡΙΟΥ
 ΕΛΑΤΕΡΕΥΣΑΝ, ἡθέλει ποτε δυνήθῃ νὰ θλίψῃ τὴν χεῖρα τοῦ

μᾶλλον ἀπίστου μεταξὺ πάντων τῶν Ἀγγλων; ὅχι· ἀς κλαύσῃ, ἀν μέλλῃ νὰ κλαύσῃ, ὅχι ὅμως ἐπὶ τῇ στερήσει ὑμῶν, ἀλλὰ μάλιστα ἀίσχυνομένη ὅτι σὰς ἠγάπησας. Μάθετε τώρα ὅ,τι τὴν στιγμὴν ταύτην χάνετε. Εἶχον ἀποφασίσει νὰ πλάσω τὴν τύχην σας, καὶ ἤδη οἱ ἐκλογεῖς μοὶ εἶχον ὑποσχεθῇ νὰ σὰς ἐκλέξωσι βουλευτὴν τῶν Κοινοτήτων, παρατηρήσατε δὲ ὅ,τι παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ διὰ σὰς ἔλαβον... (δεικνύει τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Γεωργίου).

ΚΑΡ. Ἄ! τὸ παράσημον τοῦ ἁγίου Γεωργίου!

ΠΟΒ. Ἦτο δῶρον, ὅπερ ἤθελον προσφέρει πρὸς τὸν γαμβρὸν μου· σὰς δὲν εἶπε πλεόν τοιοῦτος· τὸ δὲ ἱερὸν τοῦτο παράσημον δὲν δύναται νὰ λάμψῃ ἐπὶ τοῦ στήθους φίλου ἀπατεώρος, ἀχαρίστου, προδότου... ἐξέλθετε ἀμέσως· ἐκ τοῦ οἴ-

ΕΔ. Εὐχαριστῶ, σὶρ Πόβελ! [χοῦ μου.

ΠΟΒ. (ἐξέρχεται θλίψας τὴν χεῖρα τοῦ σὶρ Ἐδοάρδου)

ΚΑΡ. (πρὸς τὸν Ἐδοάρδον) Ἄ! τρομερὸς ὑπὴρξατε!

ΕΔ. Οἰκτίρμων εἰπέτε. (πρὸς τὴν θύραν ὅπου εἰσῆλθεν ἡ Σάρα) ἔλθετε, Κυρία, ἔλθετε.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

ΣΑΡΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΚΑΡ. Σάρα!

ΣΑΡ. (τρέμουσα) Τὰ πάντα ἤκουσα· ἀποθνήσκω (στη-
γεζομένη ἐπί τινος ἔδρας).

ΕΔ. Ὅχι, σκεφθῆτε νὰ ζήσητε. Ὁ σὶρ Κάρολος εἶναι ἐλευ-
θερος παντὸς δεσμοῦ· ὑπάγω νὰ ζητήσω τὸ διαζύγιον, ἵνα
ὁ εὐπατρίδης οὗτος τηρήσῃ τοὺς ὅρκους του. (ἀναχωρῶν).

ΣΑΡ. Ἐδοάρδε!

ΕΔ. Δὲν ἔχετε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ βεβηλοῦτε τὸ ὄ-
νομά μου. Ὁ τάφος τῆς Κ. Σάρας βαθεῖται ὑφ' οὐρα ἐπὶ τῆς
Σαβέρναξ... Κ. Σάρα Εὐνς, μένετε μετὰ τοῦ συζύγου σας.
(ἡ Σάρα καὶ ὁ Κάρολος λίαν καταβεβλημένοι κλίνουσι
τὴν κεφαλὴν· ὁ Ἐδοάρδος τοὺς θεωρεῖ καὶ ἀπέρχεται
διὰ τῆς μέσης θύρας).

ΠΡΑΞΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Ἡ αὐτὴ ὥς ἐν τῇ πρώτῃ πράξει αἰθεύσα.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΑΡΑ μελαγχολικῶς καθήμενη καὶ ΙΑΚΩΒΟΣ.

ΙΑΚ. ΟΙΠΟΝ, κυρία, ἐὰν ἐξακολουθήσετε τριου-
τοτρόπως θὰ ἀσθενήσετε· λάβετε θάρρος, ἡδύνατο νὰ συμ-
βῇ χειρότερα· σήμερον ἴσως ἐκδοθῇ τὸ διαζύγιον, ὥς
ἔμαθον· ὁ σὶρ Κάρολος θὰ σὰς νυμφευθῇ, ὁ δὲ γά-
μος οὗτος θὰ εἶναι τοῦλάχιστον μίᾳ ἐπανόρθωσις.

ΣΑΡ. Ἴδου ὅ,τι μοὶ μένει πλέον νὰ ἐλπίζω· ἀνευ
τούτου τί θὰ ἐγινόμην πτωχή, ἔρημος, διότι καὶ αὐτὴ
ἡ μήτηρ μου μὲ ἐγκατέλιπεν, ἀνεχώρησεν, (δεικνύουσα
τὴν ἐπιστολὴν) ἀφίνουσά μοι ὅμως τὴν προφητείαν
«θὰ ἀποθάνῃς πτωχή, ἄκλαυτος, ἀπηλπισμένη».

ΙΑΚ. Ἀφήσατε, περκαλιῶ, ἐκείνην τὴν ἐπιστολὴν·
αἰωνίως εἰς γαῖρας τὴν ἔχετε. Ἐν τούτοις διὰ νὰ
παρηγορηθῆτε πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ, ὅ,τι ἤθελον νὰ σὰς
κρύψω· ἡ Κ. Αἰκατερίνη ἔγραψεν ὅτι ἀνεχώρει, ἀλλὰ
δὲν ἀνεχώρησε.

ΣΑΡ. Δὲν ἀνεχώρησε; πῶς τὸ ἠξεύρεις;

ΙΑΚ. Κατὰ πρότον τὸ γνωρίζω ἀπὸ τὴν Ἀριέλλαν,
εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ὁποίας πηγαίνει σχεδὸν καθ' ἡ-
μέραν καὶ ὅς του ἀπ' ἐδῶ, δὸς του ἀπ' ἐκεῖ μαγεύει

ΙΑΚΩΒΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΙΤΗΣ ΚΑΤΑΒΕΒΛΗΜΕΝΟΙ ΚΛΙΝΟΥΣΙ
ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ

ΑΔ. Τότε λοιπόν τὴν περιμένω. (κάθεται).

ΙΑΚ. Ἀλλὰ σήμερον δὲν θὰ ἐπιστρέψῃ.

ΑΔ. Ἀλήθεια; εἴρε κανένα ὑποστηρικτὴν, εἰπέτε μοι σταθερῶς, δὲν εἶμαι ζηλότυπος, μάλιστα θὰ εὐχαριστηθῶ.

ΙΑΚ. Παρακαλῶ νὰ χαλινώσετε τὴν γλώσσάν σας...

ΑΔ. Ἐλα τώρα, γκριὰ ἀλόπηξ.

ΙΑΚ. Καὶ διὰ τοῦτο γνωρίζω τὸν λύκον. Ἐάν ἔχετε νὰ εἰπῆτε τίποτε πρὸς τὴν Κ. Σάραν ὁμιλήσατε μὲ ἐμὲ—εἶναι τό ἴδιον.

ΑΔ. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιον, καθότι σαῖς, εὐγενής μου ἀλόπηξ, δὲν θὰ τῇ εἰπῆτε ὅσα...

ΙΑΚ. Σὰς θεθαίῳ, εὐγενέστατε λυκε μου, ὅτι ὅλα θὰ τὰ μάθῃ.

ΑΔ. Ἀς δοκιμάσωμεν· μὲλοντοῦτο θὰ ἐπανεέλθω. Ἡ Κ. Σάρα δὲν ἤθελσε νὰ μὲ πιστεύσῃ· τῇ εἶπον ὅτι ἂν δὲν ἐγίνοντο οἱ γάμοι τοῦ σὶρ Κάρολου, ἦτο ἡφανισμένος!... ἀντί λοιπόν αὐτὴ νὰ ἡσυχάσῃ, ἐσκέφθη ἴσως νὰ ἐκδικηθῇ... καὶ διατὶ νὰ ἐκδικηθῇ; τώρα λοιπόν καὶ ἐναντίον τῶν δακρύων τῆς δεσποσύνης Ἐδ-βίλγης, ὁ καθαριστὴς σὶρ Πόβελ εἶναι ἀμετακίνητος, ὁ δὲ σὶρ Κάρολος ἡφανισμένος.—Μάθετε ὅτι ὑπέγραψε συναλλαγματικὰς τινὰς διὰ τὸ υπερβάλλον ποσὸν ἐξακισχιλίων λιρῶν στερλινῶν, ὅτι αἱ συναλλαγματικαὶ εἶναι εἰς τὴν διαταγὴν μου, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ κατ' αὐτοῦ ἔνταλμα συλλήψεως (δεικνύων χαρτίον τι) καὶ ὅτι σήμερον ἐγὼ μὲ ὅλην μου τὴν ἡσυχίαν, τὸν μεταφέρω ἐκ τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου εἰς τὴν φυλακὴν.

ΙΑΚ. Θεέ μου! (ὦ! ἂν τὸν ἤκουε!)

ΑΔ. Ὁμιλήσα παστρικά; μὲ ἐνοήσατε;

ΙΑΚ. Ναί, ἀλλὰ σὰς παρακαλῶ νὰ ταπεινώσετε ὅλιν γον τὴν φωνήν...

ΑΔ. Εἶναι λοιπόν ἐδῶ ἡ Κ. Σάρα νὰ τὴν εὐχαριστήσω;

ΙΑΚ. Δὲν θὰ ὑπάγετε...

ΑΔ. Ἀλλ' ὑπάρχει ἀκόμη μία ἐλπίς διὰ τὸν σὶρ Κάρολον... μέσον τι τὸ ὅποῖον ἐγὼ τῷ ὑπηγόμενῳ... καὶ ἴσα ἴσα περὶ τούτου ἤθελον νὰ ὁμιλήσω μετὰ τῆς Κυρίας...

ΙΑΚ. Σὰς ἐπαναλαμβάνω νὰ ἐμιλήσετε μὲ ἐμὲ... Μὲ τὸ μέσον τοῦτο σώζετε τὸν Κάρολον καὶ ἀφηνιέται ἐκείνην, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

ΑΔ. Περὶ τῆς Σάρας φροντίζω ἐγὼ· μὲν λυθὴ τὸ διαζύγιον, καὶ ἂν μοι ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἀφήσῃ νὰ τὴν ἀρπάσωσι πάλιν, τὴν νυμφεύσωμαι ἐγὼ.

ΙΑΚ. Σαῖς;... ἀλλ' ἔχετε σύζυγον.

ΑΔ. Δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι.

ΙΑΚ. Ὀνομάζεται κυρὰ τοκογλυφία!

ΑΔ. Τότε δὲν θὰ τὴν χωρισθῶ ποτὲ, διότι εἶναι σύζυγος ἦτι; δὲν τρώγει ἀλλὰ μὲς διδῇ νὰ τρώγωμεν.

ΙΑΚ. Καὶ ποῖον εἶναι τὸ μέσον τοῦ νὰ σωθῇ ὁ Κάρολος;

ΑΔ. Ἄλλος γάμος.

ΙΑΚ. Εἶναι δυνατόν;

ΑΔ. Ναί, μὲ τὴν ἐξαδέλφην του· δὲν εἶναι λαμπρὰ ἢ ἐφεύρεσίς μου αὕτη; ἡ κόρη τὸν ἀγαπᾷ, ὁ δὲ θεός, ὅστις δὲν εἶναι καθαριστής, ἴσως συγκινήθῃ ὑπὸ τῆς θέσεως τοῦ ἀνεψιοῦ του.

ΙΑΚ. Ἀλλὰ ὁ σὶρ Κάρολος δὲν δύναται νὰ παραβῇ τοὺς ὅρκους του· ἂν τὸ ἔκαμνε θὰ ἦτο ἓνας ἄθλιος.

ΑΔ. Τότε ἡ Σάρα θὰ λάβῃ τὸν κόπον νὰ εὐρητὰς ἐξακισχιλίας στερλίνας, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι εἶναι παρα-πολλαί.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Στὶς ΕΛΘΑΡΔΙΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΦΙΛΟΣ ΚΕΛΕΡΗΣ, ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΕΛΕΡΗΣ, ΚΥΡΙΑ ΣΑΡΑ;... ΜΟΥΣΑΛΑ (ὁ ΜΟΥΣΑΛΑ, γιος!).

ΙΑΚ. (Δὲν τολμῶ νὰ τὸν κυττάξω).

ΕΔ. Λοιπὸν; . . .

ΙΑΚ. (γορυπιεῶν) Ἄ! σὺρ 'Εδοάρδε, . . . Κούριέ μου! . . .

ΕΔ. Ποιὸς εἶσθε; . . .

ΙΑΚ. Δὲν ἀναγνωρίζετε πλέον τὸν γέροντα . . . ὑπὲρ τὴν σας; . . .

ΕΔ. Καὶ ἄλλος προδότης! ἐγέρθητε, καὶ καλέσατε τὴν Κυρίαν σας.

ΑΔ. (Στοιχηματίζω ὅτι ἔχει τὸ διαζύγιον εἰς τὴν τσέπην—ἀνάθεμα τοῖς ἀγγλικῶν νόμοις!)

ΕΔ. (πρὸς τὸν 'Αδάμ) Ὑμεῖς εἰσθε ὁ Κ. 'Αδάμ Βιγλντ, φίλος τοῦ Κ. Κορόλου . . . εὐαρεσθηθῆτε νὰ με ἀφήσετε ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τῆς μελλονύμφου του.

ΑΔ. Μελλονύμφου;

ΕΔ. (ψυχρῶς) Μάλιστα.

ΑΔ. ἔχετε δίκαιον—πυγαίνω (ὁ καιρὸς σφίγγει καὶ πρέπει νὰ σπεύσω). (ἀπέρχεται).

ΕΔ. (πρὸς τὸν 'Ιάκωβον) Λοιπὸν; . . . μάπως εἶναι ἀδύνατον; . . .

ΙΑΚ. Ὄχι . . . ἀλλ' ἔχω ἀνάγκην νὰ δικαιολογηθῶ, νὰ ἀποκτήσω τὴν συγγνώμην σας.

ΕΔ. Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ ἐκπληρωθῶ εἰς αὐτὸν.

ΙΑΚ. Μίαν στιγμὴν, μίαν μόνον στιγμὴν.

ΕΔ. Τὴν κυρίαν σας, λέγω; τὴν κυρίαν σας . . .

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΣΑΡΑ καὶ οἱ ἄνω.

ΣΑΡ. (ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν) Ἰδοὺ ἐγὼ!

ΕΔ. Σεῖς δὲ ἀφήσατέ με μόνον; . . .

ΙΑΚ. Ἀλλὰ πρῶτον . . .

ΕΔ. Ἀναχωρήσατε . . .

ΣΑΡ. Μὴ τὸν ὕβριζετε . . . ἐγὼ τὸν κατέστησα συν-ένοχον εἰς τὴν φυγὴν μου, αὐτὸς τὰ πάντα μοὶ ἐθύσας.

ΙΑΚ. (πλησιάζει τὸν σὺρ 'Εδοάρδον ὅστις στρέφεται ἀλλοχθὺς) Μοῦ ἔπρεπε! τὸ ἤξιζα! (ἐξέρχεται ἐκ τῆς μέσης θύρας κλαίων).

ΕΔ. (Μετὰ τινὰς στιγμὰς) Ἐτήρησα τὴν ὑπόσχεσίν μου ἰδοὺ ἐπισημοποιημένον τὸ διαζύγιόν μας, (ἀποθέ-των αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης). Πάλιν ἐπανερχόμεθα ἐλευθεροὶ καὶ νέοι· δυνάμεθα νὰ χωρισθῶμεν ὡς δύο ὄντα τυχαίως συναντηθέντα ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ βίου—εὐλογημένοι οἱ ἀγγλικοὶ νόμοι! Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθί-σωμεν τὴν ὑπογραφὴν μας. (λαμβάνει τὴν γραφίδα).

ΣΑΡ. Ἄ! . . .

ΕΔ. Τί ἔχετε, Κ. Σίρα; . . .

ΣΑΡ. Μίαν στιγμὴν . . . μίαν μόνον στιγμὴν . . .

ΕΔ. Ὄχι. (ὑπογράφει τὸ διαζύγιον ἔπειτα προσ-φέρει πρὸς τὴν Σάραν τὴν γραφίδα). Λάβετε καὶ ἄς μὴ τρέμη ἡ χεὶρ σας ὡς δὲν ἔτρεμεν ἡ ἰδική μου.

ΣΑΡ. (λαμβάνει τὴν γραφίδα καὶ πλησιάζει εἰς τὸ τραπέζιον), Δὲν δύναμαι . . . εἶναι ἀδύνατον . . . δὲν δύναμαι! . . . (ἐγκαταλείπεται ἐπὶ τῆς τραπέζης στήριζουσα διὰ τῆς παλάμης τὴν κεφαλὴν).

ΕΔ. Ἀνακαλέσατε τὸ θάρρος σας, εἶχετε πολὺ.

ΣΑΡ. Θεέ μου! . . . φρικώδης εἶναι ἡ πράξις αὕτη καθ' ὅλην τὴν ζωὴν χωρίζουσα!

ΕΔ. Καὶ μήπως σεῖς δὲν ἠθελήσατε τὸ διαζύγιον τῆς ψυχῆς; ὑπογράψατε τοῦτο.

ΣΑΡ. Ἀλλὰ πρὶν τούτου νομίζω ὅτι ἔχω νὰ εἰπῶ πολλὰ!—ἡ ποινὴ, ἣν κατ' ἐμοῦ ἀποφαινίσθε εἶ-ναι φρικώδης! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΡΕΙΟ ΑΠΟΒΟΤΕΙΟΥ

ζυγον ἐνόχον, καὶ φίλον προδότην, καθαγιαίζω τὸ παράπτωμά των, καλύπτω αὐτοὺς διὰ τῶν πτερύγων τοῦ νόμου, τοὺς ἐνόμω, καὶ τοὺς ἀποκαθιστῶ εὐτυχεῖς; . . . εἶναι γενναϊότης ὑπερτεροῦσα πάσης ἀνθρωπίνου πίστεως.

ΣΑΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γνωρίζετε ὅτι δὲν δυνάμεθα πλέων νὰ εὐτυχήσωμεν!

ΕΔ. Ἀπατάσθε, φίλτρον πρὸς ὃ τοσαῦτα ἐθυσιάσατε δὲν δύναται νὰ πύσῃ ἢ μετὰ τῆς ζωῆς ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον προετιμήσατε θὰ ἔχει πολὺ εὐγενῆ καὶ μεγάλαν τὴν καρδίαν—Παραφρόνησεν ὀλίγον παρακολουθῶν φάσματα φιλοδοξίας, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦτο φοβήθε· ὑπῆρξεν ἐλαφρὰ ἐκρινὴ θροχὴ, ἥτις δὲν σβύνει, ἀλλὰ τρέφει τὴν φλόγα . . . πλησίον αὐτοῦ θὰ ἐξακολουθήσετε ἀπολαύουσα τῶν εὐγενῶν ἐκστάσεων, τὰς ὁποίας δὲν εὑρετε πρὸ ἐμοί.

ΣΑΡ. Καὶ πότε ἡσθάνθητι εὐτυχίαν μετ' αὐτοῦ;

ΕΔ. Ἰσως θέλετε νὰ μὲ κολακεύετε; δὲν εἰμαι πλέων σύζυγός σας—παύσατε.

ΣΑΡ. Ὅχι· πρέπει νὰ μάθητε ὅλας μου τὰς ὁδύνας. Ἐν Παρισίοις ἀπῆλυσσα ἡμερῶν ἔρωτος, ἐνθουσιασμοῦ, πυρετοῦ, ἀλλ' ἦσαν βραχυεῖαι. Ὅταν ἡδυνήθην νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἡ ἄλυσίς, ἣν εἰς ἑαυτὸν ἐπέβαλεν, ἤρχισε νὰ τὸν θαρύνῃ, μυστικαὶ τότε ἤρχισαν πικρίαι, ἀβεβαιοότητες, ἀμφιβολίαι, τρόμοι. Εἶπεν ὅτι δὲν ἦτο εὐχαριστημένος εἰς Παρισίους καὶ εἶχεν ἀνάγκην νὰ ἀναπνεύσῃ τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος του. Εἰς μόνην τὴν ἰδέαν τῆς ἐπανόδου μου εἰς Ἀγγλίαν ἔτρεμον, ἀλλ' ὡς πάντοτε, ἔκλινα τὴν κεφαλὴν, καὶ ὑπῆκουσα. Ἀδυνατῶ νὰ σὰς περιγράψω τί ἡσθάνθητι ἐντὸς ἑκαυτῆς θέτουσα τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὅπου διήλθον τὴν αἰσθητικὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου, διότι ἐξ ἀνάγκης ἐμείναμεν ὀλίγας ἡμέρας εἰς Γλούστερ. Γοῦ ὁπύσω ἀντιθέτων αἰσθημάτων κατελήφθητι ἰδεῖσα ἐμφανιζόμενον τὸν πατρικὸν μου οἶκον, τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἐτελέσθησαν αἱ

γάμοι μας, τὴν στέγην ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεπαύθη, ἀγνὴ σύζυγος, καὶ μήτηρ εὐδαίμων—Εἰς Λονδίον δ' θεὸς τοῦ μὲ ὑπεδέχθη ἐπαξίως, φρικώδεις πρὸ αὐτοῦ ὑπέστην ταπεινώσεις; . . . ἀλλ' ἦσαν δίκαιαι . . . ἀγογγύστως τὰς ὑπέμεινα. Πολὺ ταχέως πρὸς περισπαυρὸν ἐγκατελείφθη εἰς τὰς εὐθύμους συντροφίαις, ἔτρεξεν εἰς τὰ χριτοπικτεῖα, εἰς τὰ κλοῦθ, εἰς τὰ καπκτεῖα . . . ἐγὼ δὲ μόνῃ ἐνταῦθα μετὰ τῆς συνειδήσεώς μου ἀναπολοῦσα τὸ παρελθόν, βλεπούσα τὴν ἀπάτην τοῦ παρόντος, φοβουμένη διὰ τὸ μέλλον. Τότε συνεσωρεύοντο ἐν τῇ διανοίᾳ μου αἱ λαμπραὶ εἰδήσεις τοῦ ἀπολεσθέντος χρόνου . . . Ἐσκεπτόμην τὰς φιλικὰς σφαναστραφές, τὰ τερπνὰ συμπόσια, τοὺς οἰκογενειακοὺς χοροὺς κατὰ τὸ νέαν ἔτος, καὶ κατὰ τὴν εορτὴν τῶν ὀνομάτων μας· ἐσκεπτόμην τὰς εἰλικρινεῖς εὐχάς, τὰς γλυκείας ἐκπλήξεις, τὰς ἀνθοδέσμους, καὶ τὸν κρῖνον ἐκεῖνον, τὸν ὅποιον κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ γάμου μας ἡμέραν, ἐβάλλατε ἐπὶ τοῦ στήθους μου ὡς πρὸς ἀγνὴν καὶ πιστὴν γυναῖκα!—Ὅταν δὲ ἤκουον νὰ γίνεταί λόγος περὶ δύο συζύγων εὐτυχῶν καὶ τοὺς ἔβλεπον πρὸς ἀλλήλους συνδεδεμένους καὶ ἐν ἐκστάσει ἐμπιστευτικῶς συνδιαλεγομένους, ἔκλινον τὴν κεφαλὴν καὶ ἐστέναζον· καὶ ἂν καθ' ὁδὸν ἀπῆντων μικρὰν τινα κόρην, ἀπὸ τῆς χειρὸς ὀδηγουμένην ὑπὸ τῆς μητρός της, ἡσθάνομην συντριβομένην τὴν καρδίαν μου . . . ὦ! δὲν θὰ ἡδύνασθε νὰ ἐφεύρητε βλαάνους σκληροτέρας ἐκείνων, τὰς ὁποίας παρασκευάζουσιν ὁ χρόνος καὶ τὰ παράπτωμα—Τώρα λοιπὸν πιστεύετε ὅτι ἀρκούντως ἐξηγνήσθη τοῦ πταίσματός μου; πιστεύετε ὅτι δι' ἐμὲ δὲν εἶναι ἀνάστασις;

ΕΔ. Ἡ παρ' ἐμοῦ προσφερθεῖσα—ὁ μετὰ τοῦ Κα-

ΙΣΤΟΡΙΚΤΗΣΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ἤθελον νὰ εἶπω ὅτι ἂν ἡ δυνάμις νὰ μὲ συγχωρήσῃτε δὲν θὰ ὑπῆρχε γυνὴ μάλ-

λον ἐμοῦ ἀγνισθεῖσα ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς μετανοίας· ὅτι ἤθελον ἀγαπᾶ ὅσον οὐδεὶς ποτὲ ἠγαπήθη, ὑμεῖς, ὅχι σύζυγον, ἀλλ' ἀγγελον ἀναγεννήσεως—ὦ! δοκιμάσατε, σὶρ Ἐδοάρδε, δοκιμάσατε· ὁδηγήσατέ με εἰς χώρας πολλὰ ἀπεχούσας καὶ ἀγνώστους, ὅπου θὰ σὰς ἀκολουθήσω με χεῖρας συνημμένας, συρομένη ἐπὶ τῶν γονάτων, ὅπου δι' ἐμὲ θ' ἀρχίσῃ νέα ζωὴ ἰλασμοῦ καὶ πίστεως... ἂν θέλετε, θὰ γίνω δούλῳ σας, θὰ ὑπηρετῶ τὴν θυγατέρα μου... ἀλλ' ἄφετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω... ἂν εὐγενῇ τὴν καρδίαν ἔχετε, ἂν μέγας εἴσθε συγχωρήσατε τὴν μετανοοῦσαν, ὡς ἐσυγχώρησεν αὐτὴν ὁ Θεὸς! (γογγυλίσας).

ΕΔ. Καὶ ἂν ἐγὼ ἡδυνάμην νὰ σὰς συγχωρήσω, ὁ κόσμος θὰ ἔπραττε τὸ αὐτὸ πρὸς ἐμὲ; ὅχι· ὁ κόσμος οὗτος ὁ ἄλλιος ὅσον καὶ ἀδυσώπητος, εὐχαριστῶς ἀπολύει πάσας μομφὰς τὸν φρεναπάτην, ἀλλ' οὐδέποτε συγχωρεῖ τὸν σύζυγον. Ἀφ' ἐτέρου ἡ φιλοτιμία μου δὲν μοὶ ἐπιτρέπει νὰ δεχθῶ τὴν ἐπὶ τοῦ Καρόλου παρεχόμενην μοι προτίμησιν. Ἄ! πιστεῦετε ὅτι μίαν σύζυγον δύνανται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν τῆς καὶ μετὰ παρέλευσι ἐννέα ἐτῶν νὰ παρουσιασθῇ πάλιν πρὸ τῆς θύρας ἐκεῖνης, ὡς ἐκ μακροῦ ἐπανεσχομένη ταξιδίου. καὶ νὰ εἴπῃ, εἰμὶ κουρασμένη, ἀνοίξατέ μοι—Ἀλλ' ἡ θύρα ἐκεῖνη εἶναι κλεισμένη, ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπάρχει γεγραμμένον· ποτέ—ποτέ!

ΣΑΡ. (βραδέως ἐγειρομένη) Ἔχετε δίκαιον· ἡ γυνὴ πεσοῦσα δὲν δύνανται πλέον ν' ἀνεγερθῇ—θὰ ὑπογράψω (ὑπογράφει). Τώρα μίαν χάριν θὰ σὰς ζητήσω.

ΕΔ. Μίαν χάριν; ὁμιλήσατε, ἂν ἦναι δυνατόν θὰ γίνῃ.

ΣΑΡ. Ὅτι θὰ σὰς ζητήσω εἶναι πολλὰ, ἴσως εἶναι ὑπερβολικόν!...

ΕΔ. Ὅμιλήσατε.

ΣΑΡ. Ζωὴ ἀγγελίδωτος, ἐπιστήμη καὶ αἱ εὐλογίαι τῆς ἀνθρωπότητος, ἰδοὺ ἐνώπιόν σας, εἰ, ἐμὲ οὐδὲν ε-

ναπέμεινε—λοιπὸν... συγκατατεθῆτε νὰ μοὶ παραχωρήσητε τὴν θυγατέρα μου... ἐπὶ ἐν ἔτος τοῦλάχιστον—ἔνα μῆνα—μίαν ἡμέραν—μίαν ὥραν!

ΕΔ. Ζητεῖτε τὸ ἀδύνατον. Διὰ νὰ εἴπω εἰς τὴν Νέλιν ὅτι εἴσθε μήτηρ τῆς, θὰ ὤφειλον ἐπίσης νὰ τῇ εἴπω ποῦ μέχρι τοῦδε διεμένετε!... αὕτη ἐνῶ λατρεῖ τὸν πατέρα τῆς, δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀγαπήσῃ ὑμεῖς, τὸ ἐννοεῖτε—Δὲν ἐννοῶ ὅμως πῶς ἡ ἰδέα αὕτη δὲν σὰς ἐπέφερε τὸν θάνατον τὴν προηγουμένην τοῦ παραπτώματός σας ἐσπέραν.—ὑπῆρξαν τίγρεις διδάξασαι τὴν γυναῖκα νὰ ἀγαπᾷ τὸ τέκνον τῆς!...

ΣΑΡ. Οὐδὲ τοῦτο λοιπὸν!... ὑπομονή.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΑΚΩΒΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚ. Ἐκρίνα καλὸν νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ἔρχεται ὁ Κάρολος.

ΕΔ. Ἐξεπληρώσατε τὸ χρέος σας—πολὺ δίκαιον εἶναι ὁ ξένος νὰ παραχωρήσῃ θέσιν εἰς τὸν οἰκοδεσπότην, τὸν σύζυγον. Φαιδρύνθητι, κυρία, δὲν κλειούσι κατὰ τὴν παραμονὴν τῶν γάμων... χαίρετε... (ἀναχωρῶν, ἀλλ' αἰσθῆς ἐπιστρέφει) Τώρα, σὶρ Κάρολε, ἅς ἐξετάσωμεν τοὺς ἰδικούς μας λογαριασμούς. (κρυπτεται πρὸς τὰ ἄριστερά).

ΣΑΡ. Γάμου; ἀγᾶλλεται σπαράττων τὴν καρδίαν μου, ἔχει δίκαιον.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

Σὶρ ΚΑΡΟΛΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΦΙΛ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΣΑΡ. Πρὸ πολλῶν ἡμερῶν δὲν σὰς βλέπω...
ΚΑΡ. Παρεστὴν τὴν παρουσίαν τοῦ συζύγου σας.

ΙΑΚ. Ὅποια λεπτότης!...

ΚΑΡ. Ἄφες μας μόνους.

ΙΑΚ. Ναι, πηγαίνω. (ὁ Θεὸς νὰ βοηθήσῃ) (ἐξέρχεται ἐκ τοῦ μέσου)

ΣΑΡ. Ὁ σὶρ Ἐδοῦρδος ἐτήρησε τὸν λόγον του— εἶμαι ἐλευθέρω (παρουσιάζουσα αὐτῷ τὰ διαζύγιον)

ΚΑΡ. (θεωρῶν αὐτὸ μετὰ ψυχρότητος) Τὸ διαζύγιον... πολὺ καλὰ θὰ στεφανωθῶμεν πολὺ φαίδρα ἐροτῇ θὰ εἶναι... ἐξαντλησάντες πᾶσαν εὐτυχίαν μας, θὰ πορευθῶμεν πρὸς τὸ θυσιαστήριον διὰ μακρήμεναν ἀνθέων θὰ στέψωμεν τὸ μέτωπόν μας, ἀπορτρωθέν ὑπὸ τῶν ρυτίδων τῆς γνώσεώς τῆς ἀπάτης!...

ΣΑΡ. Φρικώδεις εἶναι οἱ λόγοι σου!...

ΚΑΡ. Ἀλλ' ἀληθεῖς—Σάρρα οὐδεὶς μᾶς ἀκροάζεται· ἄς ρίψωμεν πλεόν τὸ πρόσωπόν, διότι ὁ ἔρως μας δὲν εἶναι ἡ πικρὰ εἰκὼν, εἰρωνεία τοῦ παρελθόντος Σάρρα, ἄς σχίσωμεν τοὺς πέπλους τῆς ὑπάρξεώς μας, εἰλικρινῶς ἄς ὁμιλήσωμεν—ἄς ἐξομολογηθῶμεν—μετ' ἐκστάσεως ἡγαπήθημεν, ναι μετὰ φρενίτιδος... ἀλλ' εἰπέτε μοι, εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐκείνας τοῦ πάθους ἐκστάσεις, εἶχε χώρον ἡ ὑπόληψις; φεῦ! παντελῶς διότι σεῖς δὲν ἠδύνασθε νὰ ὑπολήψετε ἐκεῖνον ὅστις πρὸς ἀπόλαυσίν σας κατεπάτει φιλίαν, εὐγνωμοσύνην, φιλοξενίαν... οὐδ' ἐγὼ ἠδύναμην νὰ ἐκτιμῶ τὴν γυναικῆ ἥτις δι' ἐμὲ ἀπέβαλε σύζυγον, θυγατέρα καὶ γεννήτορα.

ΣΑΡ. (καλυπτομένη τὸ πρόσωπον). Πάύσατε, ὦ παύσατε.

ΚΑΡ. Τὸ ὄνειρον διελύθη, ὁ πυρετὸς ἐσθέσθη καὶ ἡμεῖς εὐρέθημεν ἀντιμέτωποι, ὦ, δὴ σκελετοὶ εἰς τοὺς ὁποίους μένει ἀκόμη πνοὴ ζωῆς· ἐφάρμακον τὴν χεῖρα ἐν τῇ καρδίᾳ μας ἀναζητοῦντες αἰσθητικὰ ἀπολεσθέν, καὶ ἐν αὐτῇ εὗρομεν τὸν ἑλεγχον. Ἀμφοτέρωθεν, ἀ-

πληυθηκότες, ἀποτεθαρρυνμένοι ἐξηκολούθησαμεν βαδίζοντες· εἰπέτε τὴν ὁδὸν μας... ἀλλ' εἶναι πλέον καιρὸς νὰ σταματήσωμεν—σήμερον δυνάμεθα νὰ χωρισθῶμεν ἄνευ παραπόνου, βραδύτερον τὸ μῖσος θὰ μᾶς ἐχώριζε.

ΣΑΡ. Τὸ μῖσος;...

ΚΑΡ. Μήπως τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές;

ΣΑΡ. Ναι, καὶ φρικώδως ἀληθές· συμφωνῶ. Σήμερον φιλοσοφεῖτε, ἄλλοτε ἦσθε ποιητής· ἠδύνασθε νὰ ἐμπήξετε ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐγχειρίδιον προτιμώτερον νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, παρ' αὐτὰ τὰ δάκρυα τὰ ἀπορτρωθέντα τὰς παρειάς μου. —Ἀλλὰ διατί ἐγὼ δὲν σᾶς ὁμιλῶ περὶ ὄνείρων ἐξαφανισθέντων, περὶ κενοῦ καρδίας, ἀποκριθῆτέ μοι, τί δηλοῖ τοῦτο;... σιωπάτε; θὰ σᾶς τὸ εἶπω λοιπὸν ἐγὼ· διότι ἐν τῇ ἀδυναμίᾳ τῆς ἡ γυνὴ εἶναι ἰσχυρὰ, ὁ δὲ ἀνὴρ ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ εἶναι δειλὸς, χαμερπής· ναι, διότι ἀντὶ νὰ ἀναγείρῃ τὸ πετὸν ἀσθενὲς πλάσμα, με ἀμφοτέρως καὶ πλήρεις τὰς χεῖρας, ρίπτει ἐπ' αὐτοῦ τὸν θόρβορον, ἀπαυδήσας δὲ ὑπὸ τῆς διασκεδάσεως ταύτης, φεύγει τὴν ἐγκαταλείπει καὶ γελᾷ.

ΚΑΡ. Πραῦνθητε, Σάρρα, σιωπήσατε.

ΣΑΡ. Ἐπὶ ἐννέα ἔτη δὲν με ἐννοήσατε, δὲν με ἐκλάυσατε καὶ ἐσιώπησα· ἐπὶ ἐννέα ἔτη ἐπιέξα τὰ δάκρυά μου, κατέπιον τὰς ὁδύνας μου, οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἀέρα ἐνεπιστεύθην τοὺς θρήνους μου... δὲν ἐδικαίουν νὰ παραπονεθῶ· ἀλλὰ με σὲ σήμερον, με σὲ δύναμαι νὰ ἐκθυμῶ τὴν ἐπὶ μακρὸν κεκρατημένην λύπην μου. Διότι ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἣν ἐξέλεξ', ἐνίκων τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἠλπίζον· θὰ ἐπέστρεφον ἀγνὴ παρὰ τῷ συζύγῳ μου, ὅτε σὺ ἀναφάνης· ἵνα καταστρέψης πάντας τοὺς καλοὺς μου σκοποὺς, ἵνα ματαιώσῃς τὴν

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
ΔΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΤΟΥΡΙΟΥ

θεῖσαν δὲ ὑπὸ τῶν ὄρκων, ἀφαρπασθεῖσαν ὑπὸ τοῦ γοή-
τρου τῶν λόγων σου, φρενήρη, ἡμιθανὴ μὲ ἔσυρες μα-
κρὰν τοῦ παραδείσου τῆς οἰκογενείας, καὶ τώρα μὲ ρί-
πτεις εἰς τὸν ἄδην... ἐπίορκε! κακοῦργε! (πίπτει ἐ-
πί τινος ἔδρας).

ΚΑΡ. Καὶ πῶς νὰ τῇ εἶπω τώρα; ...

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

Σὺρ ΑΔΑΜ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΔ. Σὺρ Κάρολε, συνοδεύομαι ὑπὸ τοῦ ἀστυνόμου
ὅπως σὰς θέσω ὑπὸ κράτησιν.

ΣΑΡ. Ὑπὸ κράτησιν; ...

ΑΔ. Δὲν τὸ γνωρίζετε; ... διὰ κάτι μικρὰ πράγμα-
τα, 6000 στερλίνας τὰς ὁποίας μοι χρεωστεῖ ὁ σὺρ
Κάρολος.

ΚΑΡ. Ἴδου τὶ ἤθελον νὰ σὰς εἶπω, ἀλλ' ἐμποδι-
σθην ὑπὸ τῆς παραφορᾶς σας.

ΑΔ. Ὡς βλέπετε, κυρία, δὲν θὰ ἦτο καλὸς οἰωνὸς νὰ
τελεσθῶσιν οἱ γάμοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν φυλακι-
σμένων. Πρὶν ὅμως καλέσω τὸν ἀστυνόμον, ὅστις μὲ
περιμένει κάτω, ἔχω νὰ σὰς δώσω μίαν ἐπιστολὴν, σὺρ
Κάρολε, ἀπὸ τὸν θεῖόν σας.

ΚΑΡ. Τὸν σὺρ Γεώργιον; ...

ΑΔ. Ἴδού την—ἀς ἰδῶμεν τί λέγει.

ΚΑΡ. (ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολὴν). Εἶναι καὶ μία
ἐσώκλειστος διὰ σὰς (πρὸς τὴν Σάραν).

ΣΑΡ. Αἰ ἐμὲ; ... (ὁ Κάρολος τῇ ἐγχειρίζει αὐτὴν, ἐν
τούτοις διατρέχει τὴν ἰδικὴν του, ὅθεν ἐξάγει ἑτερόν τι
χαρτίον. Ἡ Σάρα ἀναγινώσκει) «Κυρία—Ὁ ἀνεψιός μου
»δὲν δύναται νὰ τελειώσῃ τὴν ζωὴν του μὲ μίαν... (παύ-
»σις) ἀρκετὰς ὑπέστη θυσίας ὑπὲρ ὑμῶν, ἀλλὰ δὲν δύ-
»ναται νὰ σὰς θυσιάσῃ τὸ μέλλον του. Ἐξ αἰτίας

»σας ἀπεποιήθη λαμπρὰν συγγένειαν διὰ τῆς ὁποίας
»ἤθελε τῷ ἀνοιχθῇ ὁδὸς πρὸς τὰς τιμὰς, καὶ τοῦτο ἀρ-
»κετ' ἔχει λαμπρὸν ὄνομα νὰ διεκδικήσῃ, καὶ θὰ τὸ
»διεκδικήσῃ, διότι ἤλθε πρὸς ἐμὲ, καὶ μοὶ ἀπέδειξεν
»ὅτι εὐλικρινῶς μετεμελήθη, αἰσχυρόμενος ὅτι εὕρισκε-
»ται μὲ σὰς... Ὡς ἐκ τούτου δὲν θὰ βραδύνω νὰ
»πληρώσω ὅλα τὰ χρέη του...»

ΑΔ. Τὶ εὐγενὲς κάρδια!

ΣΑΡ. «Καὶ νὰ τῷ δώσω σύζυγον τὴν θυγατέρα μου,
»διὰ τῆς ὁποίας θέλει ἀπολαύσει τὰς ἡδύτητας τοῦ ἀλη-
»θοῦς ἔρωτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ σὰς ἔδωκεν ὄρκον τινὰ, οὐ-
»δὲ εἶναι δίκαιον εἰς εὐπατρίδης νὰ τὸν παραβῇ,
»εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὸν ἀπαλλάξῃτε. Ἐν τοι-
»αύτῃ περιπτώσει πρὸς ὑποστήριξιν τῶν εὐγενῶν δια-
»θέσεών του, καὶ ἵνα μὴ μείνητε πτωχὴ ἐν τῷ κόσμῳ,
»σὰς προσδιορίζω ἐτήσιον εἰσόδημα 500 λιρῶν, ὑπο-
»σχετήριον τῶν ὁποίων θὰ λάβητε παρὰ τοῦ Καρόλου.
»—Χαίρετε». (φρίττουσα ἀφίνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ
καλύπτει τὸ πρόσωπον μὲ τὰς χεῖρας).

ΑΔ. Πεντακόσια στερλίναι δὲν εἶναι κακαὶ, (τὴν
νυμφεύομαι).

ΣΑΡ. Σεῖς λοιπὸν γάμους, οἰκογένειαν, πλούτη, μέλ-
λον καὶ ἐγὼ τίποτε.

ΑΔ. Πεντακοσίας στερλίνας.

ΚΑΡ. Ἴδου τὸ ὑποσχετήριον... (παρουσιάζων αὐ-
τῇ τὸ ὑποσχετήριον)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ

Σὺρ ΕΛΟΑΡΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΛΟΑΡΔΟΣ. Ὁ Κάρολος προσφέρει τὸ ὑποσχετήριον, ἐμ-
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΑ ΕΠΙΔΕΙΞΑΝΤΕΣ, ἡ δὲ Σάρα ἐκπέμπει κραυγὴν
ΜΟΝΟΤΟΝΟΝ ΑΓΓΕΛΟΝ

ΣΑΡ. Αἰ! ...

ΕΔ. Πολλήν συνείδησιν ἔχει ὁ Κάρολος· πληρώνει τὰ χρέη του!...

ΑΔ. (Τίς οἶδε τί θὰ συμβῇ τώρα.)

ΚΑΡ. Ἐδῶ εἰσθε;

ΕΔ. Καὶ εἶδον τίνι τρόπῳ οἱ εὐπατρίδαι ἄγγλοι τηροῦσι τοὺς ὅρκους των—μὲ πεντακοσίας στερλίνας! εὐχαριστῶ, σὺρ Κάρολε. Ἐκδίκησιν καλητέραν δὲν ἡδυνάμην νὰ λάβω. Τώρα ἡ γυνὴ αὐτὴ γνωρίζει καὶ τοὺς δῶν ἡμᾶς, καὶ δύναται νὰ παρηγορηθῇ ὅτι τᾶς ἡγάπησε μᾶλλον ἐμοῦ· πλὴν δὲν μοι ἀρκεῖ τοῦτο—οἱ μετὰ τῆς Σάρας λογαριασμοὶ σας ἐξωφλήθησιν· τώρα θὰ ἐξοφλήσωμεν τοὺς ἰδικούς μας.

ΑΔ. (Ὦ! Ὦ!)

ΕΔ. Ἔχετε καὶ ἰδικόν μου, καὶ τοῦτο ὀφείλετε νὰ μοι ἀποδώσετε.

ΚΑΡ. Τί;

ΕΔ. Τὴν ζωήν.

ΣΑΡ. Ἄ!...

ΑΔ. (Τοῦτο μᾶς ἔλειπε!)

ΚΑΡ. Θὰ ἐπραττον ἐγκλημα δεχόμενος μονομαχίαν μεθ' ὑμῶν.

ΕΔ. Ἄ! Σὰς τρομάζουν τὰ ἐγκλήματα;... Καὶ μήπως δὲν μοι ἤρπασας ὅ,τι οὐράνιον εἶχον;... δὲν ἐπλήρωσας τὴν καρδίαν μου; δὲν ἐφόνευσας τὴν μητέρα τῆς θυγατρὸς μου; Φοβεῖσαι τώρα νὰ ἀποθάνης, καθὼς ὅταν ἐγὼ, παρὰ τὸ προσκέφαλον τῆς κλίνης σου, σῶμα πρὸς σῶμα ἐμαχόμεν κατὰ τοῦ Ἀγγέλου τοῦ θανάτου καὶ συνέτριβον τὸ δρέπανόν του· γνωρίζεις ὅτι ἡ χεὶρ τοῦ ἱατροῦ ἤξευρε ποῦ νὰ διευθύνῃ τὰ κτυπήματά της!—Ἀλλὰ τώρα τὰ πλοῦτη σὲ περιμένουν, ὁ νυμφικὸς θάλαμος ἡνοίξεν ἐνώπιόν σου... καὶ χωρὶς νὰ ἴδω εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου τὴν ἀστραπὴν τῆς ὀργῆς, δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ὅτι εἶσαι χαμερπτεστέρος τοῦ πλκστογράφου, τοῦ κλέπτου, τοῦ φονεῶς, χωρὶς ἡ χεὶρ

σου νὰ ἐγερθῇ καὶ μὲ ἀποτρέψῃ δύναμαι νὰ σχίσω τὸ χειρόκτιόν μου καὶ νὰ σοὶ τὸ ρίψω κατὰ πρόσωπον! (ἐκτελεῖ.)

ΚΑΡ. Ἄ! μονομαχίαν μέχρι θανάτου!...

ΑΔ. Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ. (εἰσέρχεται ἐν μέσῳ αὐτῶν) ἐδῶ βλάπτονται τὰ συμφέροντα τρίτου (πρὸς τὸν Ἐδοάρδον) Ἄν θέλετε νὰ κτυπηθῇτε μετ' αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν κρίνω νεκρὸν, πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ μετρήσητε 6000 στερλίνας.

ΕΔ. Ἀπομακρύνθητε.

ΑΔ. Ἐγὼ προσκολλῶμαι εἰς τὸν ὀφειλέτην μου.

ΣΑΡ. Σὺρ Κάρολε, σεβάσθητε αὐτόν.

ΕΔ. Μὴ τὸν ἐμποδίζετε· ἀρκετὰ δειλὸς εἶναι.

ΚΑΡ. Ἐκλέξατε τὰ ὅπλα.

ΕΔ. Τὸ πιστόλιον.

ΚΑΡ. Πότε;

ΕΔ. Ἐντὸς μιᾶς ὥρας.

ΚΑΡ. Ποῦ.

ΕΔ. Εἰς Ajde-Park.

ΚΑΡ. Σὰς περιμένω ἐκεῖ.

ΑΔ. Ἐρχομαι καὶ ἐγὼ (θὰ τὸν συλλάβω.) (ἀπέρχεται μετὰ τοῦ Καρόλου).

ΕΔ. Σαῖς δὲ ἱκετεύετε τὸν Θεὸν νὰ μὲ φονεύσῃ· τότε θὰ ἔχετε μίαν θυγατέρα.

ΣΑΡ. Ἰκετεύω αὐτὸν ἵνα σωθῇτε.

ΕΔ. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης διὰ σᾶς εἶμαι νεκρὸς. (τὴν ἀπωθεῖ καὶ φεύγει· ἡ δὲ Σάρα πίπτει γονυκλινῆς).

ΠΡΑΞΙΣ ΠΕΜΠΤΗ.

Πενιχρὸν ὑπερφῶν—Εἰς τὸ βάθος παράθυρον ἀνοιγόμενον
—Θύρα εἰσόδου πρὸς τ' ἀριστερά—Πενιχρὰ κλίνη—Τρα-
πέzion ἐφ' οὗ τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιοῦντα ἀκατέρ-
γαστον γονυκλίσιον, καὶ λυχνίσκος ἀνημμένος.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΑΡΑ ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης κοιμάται κρατοῦσα εἰς χεῖρας
ἐπιστολήν. Ὁ ΙΑΚΩΒΟΣ κάθεται παρὰ τὴν κλίνην.

ΙΑΚ. **Α**ΠΕΚΟΙΜΗΘΗ. — Θεέ μου! τί ὑποφέρει ἡ
δυστυχὴς καὶ εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἀκόμῃ! — ἔπεςσε χω-
ρὶς νὰ ἐκδυθῇ! Ἀλλὰ λυποῦμαι τὴν νῦν. ἔπυ-
νω... κοιμάται τόσο ὀλίγον... θὰ περιμεῖνω...
διότι δὲν νυστάζω — μόλις εἶναι ἐννέα ὥραι (ἐπερ-
θεὶς πορεύεται πρὸς τὸ παράθυρον χωρὶς ν' ἀνοίξῃ)
Εἶναι ἐκεῖ! εὐδαίμων νυμφίος! δυστυχία εἰάν ἡ κυ-
ρά μου τὸ ἐμάθαινε!—Ἄν δὲν σφάλω ἐκεῖ χορεύουσι,
καὶ ἐδῶ... ὦ! ἄτιμε κόσμος!...

ΣΑΡ. Οἴμοι! (ὀνειρώττουσα)

ΙΑΚ. Παραπονεῖται!...

ΣΑΡ. (ὡς ἄνω) Ἦλθες, μητέρα μου;...

ΙΑΚ. Ὀνειρεύεται τὴν μητέρα τῆς... τὴν πρῶ-
τάχιστον εἶναι εὐτυχὴς... καὶ ὅμως ἀκόμῃ δὲν ἐ-
φάνη ἐδῶ ἡ Κ.α Ρέυθα, μὴδὲν ἠθέλησε νὰ τῆς
εἰπῶ ποῦ κακοκοῦμεν—ὕπομον! ὅμοι τὴν ἐγκατέ-
λειψαν... ἀλλ' ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἀφήσω...
τὴν δυστυχῇ! θὰ παρακαλέσω ὀλίγον αὐτὴν (γο-
νατίζει καὶ δέεται).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΙΚ. (κρούει τὴν θύραν).

ΙΑΚ. Ἐκτύπησαν, νομίζω—τοιαύτην ὥραν; (πο-
ρεύεται πρὸς τὴν θύραν) Ποῖος εἶναι;

ΑΙΚ. (ἔσωθεν) Ἄνοιξε, Ἰάκωβε, ἄνοιξε.

ΙΑΚ. Εἶναι ἡ Κ.α Αἰκατερίνη. (ἀνοίγει)

ΑΙΚ. (εἰσέρχεται κεκαλυμμένη δι' ἐπανωφορίου)

ΙΑΚ. Ἄ! Κ.α Αἰκατερίνη, νᾶσθε εὐλογημένη! τῶ-
ρα πρὸ ὀλίγου σᾶς ἐνθυμούμην.

ΑΙΚ. Ἦλθα νύκτα, διότι ἡμέραν ἐντρεπάμην—ποῦ
εἶναι ἐκεῖνη;

ΙΑΚ. Ἴδού τὴν ἐκεῖ.

ΑΙΚ. Εἶναι ἄρρωστη;

ΙΑΚ. Κατὰ τὸ παρὸν φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι—ἀ-
πεκοιμήθη, θὰ τὴν ἔμπνησω εὐθύς.

ΑΙΚ. Ὅχι, ὅχι... δὲν ἦλθα δι' αὐτήν... τί
ἔχει νὰ κάμῃ πλέον μ' ἐμὲ ἐκεῖνη ἡ ἀθλία; (πλη-
σιάζουσα καὶ θεωροῦσα αὐτήν) Εἶναι πολὺ ὥχρά...
παρατήρησε... μοι φαίνεται ὅτι ἔχει δάκρυα εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς.

ΙΑΚ. Θὰ εἶναι κάλλιστα—Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου
ἐνόμιζον ὅτι ἦτο εὐτυχὴς ἐνῶ ὑκοιμάτο... διότι
σᾶς ὠνειρεύετο.

ΑΙΚ. (συγκεκρημένη) Ἐμὲ ὠνειρεύετο;... (μετα-
βάλλουσα τόνον) ἡ ἀναξία!

ΙΑΚ. Καθήσατε ὀλίγον.

ΑΙΚ. Δὲν ἔχω διάθεσιν· θὰ φύγω εὐθύς... μὲ

ΙΑΚ. **ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΟΣ** (στρεφομένη εἰς τὴν σκηνὴν) Τί φρίκη!
ΔΗΜΟΦΩΝ Εἰς τὴν ἐκδομήν ἔχει χρήματα;
ΜΟΥΣΕΙΔΑΝ Εἰς τὴν ἐκδομήν ἔχει χρήματα;

ΑΙΚ. Νομίζω ὅτι εἰς τὸν λαιμόν της βλέπω μίαν χρυσοῦν ἀλυσίδα.

ΙΑΚ. Εἶναι ἐκείνη τὴν ὁποίαν τῆς ἐχαρίσατε μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς της.

ΑΙΚ. (εὐθὺς) Καὶ δὲν τὴν ἐπώλησε;

ΙΑΚ. Ὁ ἀπὸ πρότιμα τὸν θάνατον.

ΑΙΚ. Ἀρρωστη... χωρὶς χρήματα! — (ἐξάγει βαλάντιον) εἰς τὸ βαλάντιον τοῦτο εἶναι εἰκοσι στερλίναι. (πλησιάζει εἰς τὴν κλίνην) Δυστυχῆς! (κρύπτει τὸ βαλάντιον εἰς τὰς πτυχὰς τῆς σινδόνης) πρόσ- ξε νὰ μὴ τῆς εἴπῃς ὅτι ἡ μήτηρ της ἔβαλεν ἐκεῖ τὰ χρήματα... φυλάξου!

ΙΑΚ. Ὁχι, ὄχι (δυστυχῆς γραῖα!)

ΑΙΚ. Σὺ λοιπὸν τὴν περιποιεῖσαι πάντοτε!... δὲν θὰ τὴν ἀφήσεις ποτὲ, ἀλήθεια;

ΙΑΚ. Ἐγώ; εἶναι ἀδύνατον, μάλιστα τώρα ὅπου δὲν ἔχει κἀνένα.

ΑΙΚ. (εὐθὺς καὶ περιπαθῶς) Καὶ ἐγὼ τί εἶμαι; (μεταβάλλουσα ὄφρι) ἀλήθεια, ἐγὼ δὲν ὑπάρχω πλέον δι' αὐτὴν — Καὶ ὁ ἄτιμος ἐκεῖνος εἶναι πάντοτε εἰς τὴν φυλακὴν τοῦλάχιστον;

ΙΑΚ. Καλὲ τί φυλακὴν! — Μόλις μίαν ἡμέραν ἐκάθισε εἰς τοῦτο τὸ τέχνασμα κατέφυγεν ὁ σὶρ Ἀδάμ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν μονομαχίαν — ὁ δὲ σὶρ Κάρολος σήμερον τὸ πρωὶ ἐνυμφεῖσθαι τὴν ἐξαδέλφην του — καὶ ζεύρετε ποῦ κατοικοῦν; ἐκεῖ. (δεικνύων πρὸς τὸ ἐν τῷ βάθει παράθυρον).

ΑΙΚ. Ἐκεῖ; καλὰ ἔκαμες καὶ μοῦ τὸ εἶπες — πηγύνω εὐθὺς νὰ τὸν εὕρω.

ΙΑΚ. Σταθῆτε τώρα θὰ ἦτο τέλει.

ΑΙΚ. Ἐχω ἀνάγκην νὰ συντηρῶ τὴν καρδίαν ἐκείνου τοῦ τέρατος, ὅπου ἔφερεν εἰς αὐτὴν τὴν κατὰστασιν τὸ σπλάγχχνον μου, ἤλπιζα ἡ δυστυχῆς νὰ σταλείσω μὲ αὐτὴν τὰς ἡμέρας μου, γὰρ μοῦ κλείσῃ τὰ κου-

ρασμένα μου μάτι, καὶ τώρα θὰ ἀποθάνω μόνη!... εἶναι ἐκεῖ γαμβρὸς, καὶ εὐτυχῆς... ἄφες με νὰ ὑπάγω, αἰσθάνομαι σιδηροῦς τοὺς βραχίονάς μου, θὰ τὸν φο- νεύσω.

ΙΑΚ. Καὶ θὰ ἀφήσετε ἐδῶ τὴν θυγατέρα σας; νομίζω ὅτι ἐξυπνᾷ...

ΑΙΚ. Τί χαρτὶ ἔχει εἰς τὰ χεῖρα της;

ΙΑΚ. Τὴν ἐπιστολὴν σας.

ΑΙΚ. Καὶ δὲν τὴν ἔκαυσε; (ἀποσπᾷ ἐκ τῆς χειρὸς τῆς Σάρας τὴν ἐπιστολὴν.)

ΣΑΡ. (ἐντρομος ἐξυπνᾷ) Τὴν ἐπιστολὴν μου!... (βλέπει τὴν μητέρα της σκίζουσαν αὐτὴν. ἐγείρεται καὶ μένει ροιζομένη ἐπὶ τῆς κλίνης) Ἄ! λοιπὸν δὲν ὤνειρεύεσθαι; ἤλθες μήτηρ μου;

ΑΙΚ. Ὅμως φεύγω (ἀναχωροῦσα).

ΣΑΡ. (ἐξάγει τοῦ κόλπου της τὴν εἰκόνα τοῦ πατρὸς της, καὶ παρουσιάζουσα αὐτὴν πρὸς τὴν Αἰκατερίνην λέγει). Μῆτερ σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πατρὸς μου μὴ μὲ ἀφήσης.

ΑΙΚ. Ἀλλὰ ποῖος κινεῖται; (κράζει τὸν Ἰάκωβον) Δὲν βλέπεις πόσον ἐνοχλεῖται ἐκεῖ; πέ της νὰ καταβῇ καὶ νὰ καθήσῃ.

ΙΑΚ. (πλησιάζει πρὸς τὴν κλίνην) Θέλετε νὰ καταβῇτε καὶ νὰ καθήσετε ὀλίγον;

ΣΑΡ. Ναί (καταβαίνει ἐκ τῆς κλίνης ὁ Ἰάκωβος εὐθετεῖ αὐτὴν ἐπὶ τινος ἔδρας, ἀλλ' ἡ Σάρα ἰδοῦσα ὀρθλακ τὴν μητέρα της, λαμβάνει τὴν ἔδραν καὶ τῇ τὴν προσφέρει).

ΑΙΚ. Ἀλλ' ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀσθενής.

ΣΑΡ. Σὰς παρακαλῶ αὕτη εἶναι ἡ θέσις μου (γονατίζει).

ΙΑΚ. (εὐθὺς τὴν ἀνεγείρει καὶ καθίζει αὐτὴν ἐπὶ τῇ γονατίζοντι).

ΣΑΡ. Ἄ! ἐπανεῖργον τὴν μητέρα μου!

ΑΙΚ. (εὐθὺς τὴν ἀνεγείρει καὶ καθίζει αὐτὴν ἐπὶ τῇ γονατίζοντι).

ΑΙΚ. Σάρα μου! πτωχή μου κόρη! (στιγμή σιγῆς).

ΙΑΚ. (φέρων καρέλιν). Ἐδῶ, κυρία, καθήσατε.

ΑΙΚ. Καλὰ εἶναι ἐδῶ... ἀλλὰ γαί... πῆγαινε (ιδούσα τὴν Σάραν μόλις στηριζομένην ἐγείρεται τὴν ὑποστηρίξει καὶ καθίζει αὐτὴν) Ἄ! (ἀποσύρουσα ὀλίγον τὴν καρέλιν) Εἶμαι μητέρα χωρὶς καρδίαν!... αὐτὰ σὲ ἐδίδαξα; αὐτὰ τὰ παραδείγματα σοῦ ἔδωκα;... ἀκούεσαι κακὰ, παιδί μου; (πλησιάζουσα).

ΣΑΡ. Ὅχι.

ΑΙΚ. Ἄλλ' ἐν μέρει πταίω καὶ ἐγώ, καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου.

ΣΑΡ. Πταίετε;

ΙΑΚ. Τί εἶπατε;

ΑΙΚ. Εἶπα τὴν ἀλήθειαν—δὲν ἐμετριάσαμεν ἀρκετὰ τὸν ζωηρόν της χαρακτήρα, τὴν ἡγαπούσαμεν τόσο πολύ τότε!... τὴν ἄφησα πολὺ νέαν!! Ἀ! ἂν εἶχε σιμὰ τὴν μητέρα της!... θὰ τὴν ἐσχέπαζε μὲ τὸ κάλυμμα τῆς ἀρετῆς, τῆς πίστεως, ... δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔπαιρνον.—Ἀλλὰ σὺ, παιδί μου, ἀκούεσαι κακὰ πραγματικῶς!

ΣΑΡ. Ἐξ ἐναντίας εἶμαι πολὺ καλὰ τώρα! (βήχει).

ΑΙΚ. Καλὰ;... καλὰ μὲ αὐτὸν τὸν βῆχα! (ἐγείρομαι).

ΣΑΡ. Ἕνα, ἕνα μόνον θὰ ἐδεχόμην· ἀλλ' ἴσως δὲν εἶναι πλέον ἐν Λονδίῳ.

ΑΙΚ. Καὶ ποῖος εἶναι αὐτός;

ΣΑΡ. Ὁ Ἐδοάρδος.

ΑΙΚ. Ναί, ἐδῶ εἶναι, διότι ἡ βασίλισσα τὸν ἐξέλεξεν ἱππότην καὶ πρόεδρον τοῦ βασιλικοῦ ἱατρικοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

ΣΑΡ. Ἡ εὐλογία τοῦ ὑψίστου ἐπὶ τῆς βασιλείας! αἱ τιμαὶ βρογχιδὸν κατέρχονται ἐπ' ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐκάλυψα ὑπὸ αἰσχύς... τοῦτο τοῦλάχιστον εἶναι δίκαιον. — Ἄλλ' ἀφοῦ μητέρα μου, εἰστε τόσον

καλὴ, ὑπάγετε πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπέτε του, ὅτι δὲν ἀπειθύνομαι πρὸς τὸν σύζυγον, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἱατρόν· ὅτι ἐν Λονδίῳ οἱ ἱατροὶ στοιχίζουσι... δι' εὐσπλαγχνίαν νὰ ἔλθῃ.

ΑΙΚ. Μάθε λοιπὸν ὅτι μὲ συνώδευσε καὶ ὅτι μὲ περιμένει κάτω εἰς τὴν ἀμαξίαν του.

ΣΑΡ. Δὲν θέλει ν' ἀναβῇ, ἀλήθεια;—ὑπομονή!

ΙΑΚ. Πηγαίνω νὰ τὸν παρακαλέσω.

ΑΙΚ. Σὺ... τί θὰ κάμῃς σὺ, θὰ ὑπάγω ἐγὼ καὶ ἴσως δὲν θὰ μοῦ εἰπῇ ὅχι... πηγαίνω εὐθὺς (ἀναχωροῦσα).

ΣΑΡ. Μητέρα μου, μίαν ἄλλην χάριν σοῦ ζητῶ—ἂν ἡδυνάμην νὰ ἔχω δι' ὀλίγας στιγμὰς τὴν θυγατέρα μου ἐδῶ! ἂν ἤθελον νὰ τῇ ἐπιτρέψωσιν ὅπως παρασταθῇ κατὰ τὴν ἀγωνίαν μου... ὦ! τοῦτο εἶναι ὑπερβολικόν! δὲν εἶμαι ἀξία.

ΑΙΚ. Ὅ! δοκιμάσω... φοβοῦμαι μὴ εὕρω δυσκολίας... πηγαίνω λοιπὸν...

ΙΑΚ. Ὅ! ἔλθω νὰ σᾶς φέξω.

ΑΙΚ. Δὲν ἔχω ἀνάγκην... μείνε, μείνε ἐδῶ μὲ τὴν Σάραν μου.

ΣΑΡ. Μητέρα μου, ἐνθυμήσου, τὴν θυγατέρα μου.

ΑΙΚ. Τί ἔπραξες, τί σοῦ ἔμελλε, Σάρα μου! ἀλλὰ μὴ στενωχωρῇσαι δι' ἐμέ· κάθησαι (σιγὰ πρὸς τὸν Ἰάκωβον) μὴ τῆς εἴπῃς τίποτε διὰ τὰ χρήματα, ἀκούς; πηγαίνω... καὶ ἂν δὲν κατορθώσω τίποτε θὰ ἐπιστρέψω μόνῃ μου... χαιρε... (δὲ Σάρα μοῖ! δυστυχισμένη μου Σάρα! (ἐξέρχεται).

ΣΑΡ. Ἰάκωβε, εἶμαι καλὰ, ξεύρεις;... φαίνεται μοι ὅτι ἡ μήτηρ μου ἀφῆκεν ἐδῶ μέσᾳ γαλήνῳ αὐρᾷ εὐωδίας ρόδων!—ὦ! νὰ ἤρχετο ἡ θυγάτηρ μου!... θὰ ἔλθῃ ἄρᾳ γε καὶ ἐκεῖνος;—παρατήρησε, λάβε τὸ φῶς...

ΙΑΚ. Ἄ! εἶναι ἀκόμη καιροὶ.
ΔΗΜΟΣΙΑ Εἰς τὴν ἀμαξίαν αὐτοῦ τῶν ὁποίων μακαρία ἤθελεν εἰσθαι
μὴδεῖν μου εἶναι νὰ μοὶ ἀποκαθίστων τοῦλάχιστον ὀλιγώ-

τερον πικρὸν τὸν θάνατον—ἀλλὰ θὰ βραδύνῃ πολὺ. . .
ὦ! ἀντέχω ἀκόμη. . . ἂν ἔλειπεν αὐτὸ τὸ ψῦχος· τὸ
ὅποτον αἰσθάνομαι εἰς τὸ στήθος!

ΙΑΚ. (Κλινὰς τὴν κεφαλὴν λέγει καθ' ἑαυτὸν) ψῦχος!

ΣΑΡ. (ἐγερθεῖσα ἤδη) Ποῦ εἶναι τὸ μανθῆλι μου;

ΙΑΚ. Καθίστατε— τὸ εὕρισκω ἐγώ.

ΣΑΡ. Ὄχι, ἄφες νὰ κινηθῶ ὀλίγον. . . ὦ! ἂν ἡδυνάμην
νὰ τρέξω ἐντὸς λειμῶνος ἀνθέων, καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ πλέξω
στέφανον διὰ τὴν Νέλλην μου! (πλησιάζει εἰς τὴν κλινὴν
ζητοῦσα τὸ ρινόμακτρον, καὶ πίνει τὸ βαλάντιον), τί
εἶναι αὐτὰ; χρῆματα; (σηκώνει τὸ βαλάντιον) Ἰάκωβε;

ΙΑΚ. Δὲν γνωρίζω τίποτε.

ΣΑΡ. Τίς τὰ ἔκρυσεν ὑπὸ τὰς πτυχὰς τῆς σινδόνης
μου;— ἡ μήτηρ μου, ἀλήθεια; εἶναι ἡ ἐλεημοσύνη της. !
τούλάχιστον ταύτην ἀνευθριάτως δύναμαι νὰ τὴν δεχθῶ
(βελεῖ τὸ βαλάντιον) ἐφρόντισε διὰ τὴν κηδεῖάν μου.

ΙΑΚ. Τί σκέπτεσθε τὰ τοιαῦτα, κυρία.

ΣΑΡ. Ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐρχεται (στραφεῖσα βλέπει
τὸν οἶρ Ἐδοάρδον εἰς τὴν θύραν)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΣΙΡ ΕΔΟΑΡΔΟΣ καὶ οἱ ἄνω.

ΕΔ. Ὑμεῖς, κυρία, ἐζητήσατε τὸν ἱατρὸν;

ΣΑΡ. Ἐγώ.

ΕΔ. Ἰδοὺ ἦλθον! (λαμβάνει καρέκλαν καὶ τῇ τὴν
προσφέρει) καθήσχετε.

ΣΑΡ. Πόσον καλὸς εἴσθε!

ΕΔ. (καθίσας εἰς ἄλλην καρέκλαν) Τί αἰσθάνεσθε;

ΣΑΡ. Ὑπερβολικὴν κόπωσην. . . κενὸν τι εἰς τὸν ἐγ-
κέφαλον, καὶ πολλοὺς σπασμοὺς ἐδῶ

ΕΔ. Εἰς τὴν καρδίαν;

ΣΑΡ. Ναι.

ΕΔ. (ἐκτείνει τὴν χεῖρα ὅπως ἐξετάσῃ τὸν σφιγ-
μόν της, ἡ δὲ Σάρα ζητεῖ νὰ σφιγῇ ταύτην) Μὴ τα-
ράττεσθε τόσον (ἐξετάζει αὐτὴν μετὰ συμπαθείας).

ΣΑΡ. (μετὰ τινος στιγμῆς καὶ βραδέως) Πόσον θὰ
ζήσω ἀκόμη;

ΕΔ. Ὁ Θεὸς καὶ ὄχι ὁ ἱατρὸς μετρά τὰς ὥρας τοῦ
ἀσθενοῦς. (ἐγείρεται καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἰάκωβον) Δό-
τε μοι νὰ γράψω.

ΙΑΚ. (ἐτοιμάζει τὰ πρὸς γραφὴν ἀναγκαιοῦντα) Εἶ-
ναι πολὺ κακά; (οἰκτὰ πρὸς τὸν οἶρ Ἐδοάρδον).

ΕΔ. (γράφων) Ναι, σπεύσατε (δίδωρ αὐτῷ τὴν συν-
ταγὴν).

ΙΑΚ. Ἀλλὰ μήπως λάβῃ ἀνάγκην, ἀφοῦ σεῖς..

ΕΔ. Ἐγὼ μένω ἐδῶ.

ΑΔ. Τρέχω ὡς ἀστραπὴ (φεύγει).

ΣΑΡ. Ὁ Θεὸς νὰ ἀνταμείψῃ τὴν τόσῃν σας εὐ-
σπλαγχνίαν.

ΕΔ. Εἶναι χρέος μου.

ΣΑΡ. Διατί δὲν ἐπέστρεψεν ἡ μήτηρ μου;

ΕΔ. Μοι ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν σας τοῦ νὰ ἴδῃτε τὴν
θυγατέρα μου καὶ τῇ ἐπέτρεψα νὰ τὴν φέρῃ μετὰ τὴν ἁ-
μαζάν μου.

ΣΑΡ. Ἄ! εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ!—εἴσθε ὁ γενναϊό-
τερος τῶν ἀνθρώπων! Σὰς ἔπρεπεν ἀγία σύζυγος!

ΕΔ. Ἀς ἀφήσωμεν τὸ παρελθόν—Σεῖς μὲν εἴσθε μία
ἀσθενής, ἐγὼ δὲ ὁ ἱατρὸς σας.—Ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς
Νέλλης θὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι ἡ μήτηρ της ἀπέθανε. . .

ΣΑΡ. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπισήμους ταύτας στιγμὰς. . .

ΕΔ. Δὲν θέλω, οὐδὲ σεῖς θὰ θελήσετε ἵνα μίαν ἡμέ-
ραν εἴπῃ πρὸς ἑαυτὴν ἡ Νέλλη—ἔσφαλεν ἡ μήτηρ μου,
δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ σφάλω. . .

ΣΑΡ. Ἐγὼτε δίκαιον—δύναμαι ὅμως νὰ τὴν ἐναγ-
καλίσω.

ΕΔ. Ναι.

ΙΑΚΩΒΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΓΕΟΥΡΙΟΥ

ΣΑΡ. Νὰ τὴν ἀσπαθῶ;

ΕΔ. Ναί.

ΣΑΡ. Ὦ! μοῦ ἀρκεῖ! μοῦ ἀρκεῖ!

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΝΕΛΛΗ καὶ οἱ ἄνω.

ΑΙΚ. Σὺρ' Ἐδοάρδε, ἰδοὺ ἡ θυγάτηρ σου.

ΝΕΛ. Δικτὶ, παππάκη, μὲ ἔφερες εἰς αὐτὸ τὸ ὕπερρον;

ΣΑΡ. (ὠθονμένη ὑπὸ τῆς μητρικῆς στοργῆς ὀρμῇ πρὸς τὴν Νέλλην, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ τοῦ Ἐδοάρδου).

ΕΔ. Σὲ ἔκραξ, Νέλλη μου, ἐδῶ, διότι ἐδῶ κατοικεῖ μία πτωχὴ ἀσθενής, τὴν ὁποῖαν ἀπῆντησας εἰς τοῦ σὺρ Πόβελ, καὶ ἐπεθύμησε νὰ σὲ ἴδῃ—παρὰ τὴν ῥησέ την.

ΝΕΛ. Ἄ! ναὶ τὴν ἀναγνωρίζω.

ΑΙΚ. Καὶ δικτὶ δὲν τὴν ἀσπάζεσαι; (πρὸς τὴν Νέλλην.)

ΝΕΛ. Ἐξ ὅλης ψυχῆς! (φιλοῦσα τὴν Σάραν).

ΣΑΡ. Ἄγγελέ μου! ἀσπαζόμενη καὶ θλίβουσα αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της).

ΝΕΛ. Πάσχετε πολὺ, πτωχὴ μου.—Ἀλλ' ὁ παππάκης μου εἶναι ἄξιος ἱατρός καὶ θὰ σᾶς λυτρώσῃ ἀλίθεια, παππάκη, δὲν θὰ τὴν ἱατρύσῃς;

ΕΔ. Τὸ ἐπεθύμουν!

ΝΕΛ. Ὦ! ἐνθυμήθην—μοῦ ἐλέγετε ὅτι ἡ μήτηρ μου δὲν ἀπέθανεν... ἂν ᾔηναι ἀληθές, εἰπέτε μοι δι' εὐσπλαγχνίαν, —ζῇ ἡ μήτηρ μου;

ΣΑΡ. (προσβλέψασα τὸν σὺρ' Ἐδοάρδον) Ἀπέθανε—(μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃ!)

ΑΙΚ. (Ὡ θάσανα δὲν ἠμπορῶ πλέον νὰ σιωπήσω.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΙΑΚΩΒΟΣ φέρων ἱατρικὸν καὶ οἱ ἄνω.

ΙΑΚ. (ἀσθμαίνων) Ἴδου τὸ ἱατρικόν.

ΕΔ. Χύσατε ἐξ αὐτοῦ δύο δάκτυλα εἰς ἓν ποτήριον καὶ δότε το νὰ τὸ πῇ.

ΙΑΚ. Εὐθὺς (ἐκτελεῖ).

ΝΕΛ. Ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ νοσοκόμος (λαμβάνει τὸ ποτήριον ἀπὸ τοῦ Ἰακώβου καὶ τὸ προσφέρει πρὸς τὴν Σάραν).

ΣΑΡ. (λαμβάνουσα τὸ ποτήριον θεωρεῖ περιπαθῶς τὴν Νέλλην) Τοῦτο θὰ μὲ ὠφελήσῃ πολὺ! (ἐνῶ πλησιάζει εἰς τὰ χεῖλη της τὸ ποτήριον καταλαμβάνεται ὑπὸ σπασμωδικοῦ βηχός, καὶ ἔπειτα λέγει) εἶναι ἀργά.

ΑΙΚ. Σάρα, τέκνον μου!

ΣΑΡ. Λάβετε οἴκτον... (σχεδὸν γονυκλιρῆς) τώρα, κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου μου εἰπέτε πρὸς τὴν κόρην ταύτην ποῖα εἶμαι.

ΑΙΚ. (ἀπεικτιστικῶς πρὸς τὴν Νέλλην) ἡ μήτηρ σου!

ΝΕΛ. Ἡ μήτηρ μου; ... (ἐκφέρει κραυγὴν).

ΣΑΡ. Νέλλη μου, θύγ... (θέλει νὰ ἐξαγκαλισθῇ αὐτὴν, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκαταλείπουν καὶ πίπτει, ὑποστηρίζεται δὲ ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Ἰακώβου).

ΙΑΚ. Ὦ! δυστυχία μας!

ΑΙΚ. Ἰατρεῖ, εὐσπλαγχτισθῆτε...

ΕΔ. (Ἦψοι πρὸς οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς).

ΝΕΛ. Ἡ μήτηρ μου! καὶ τὴν ἀνευρίσκω εἰς τοιαύτην κατὰστασιν, ἡ μήτηρ μου ἀποθνήσκει τόσο πτωχὴ,

καὶ μετὰ εἰσελθὼν πλούσιος; (πλησιάζουσα τὸν Ἰακώβον καὶ τὸν Ἐδοάρδον) λέγετε τίποτε;

Ἐδοάρδον

ΑΙΚ. (σιγά πρὸς τὸν Ἑδοάρδοι) Θέλετε λοιπὸν νὰ πιστεῦν ἔνοχον τὴν μητέρα της ἡ Νέλλη;

ΕΔ. (πλησιάζει τὴν Σάραν καὶ θέτῳ τὴν χεῖρα του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς της ταπεινῇ τῇ φωνῇ λέγει) Σὲ συγχωρῶ!

ΣΑΡ. Ἄ! δὲν ἤμην ἀξία τοιαύτης ἐπεικειας! ὦ! ἂν ἔζων τώρα!

(Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐκ τοῦ ἀντικρυ παλατίου ἀκούεται κλειδοκύμβαλον ἐφ' οὗ παίζουσι τὸ ἄσμα τῆς πρώτης πράξεως. Ἡ Σάρα τείνει τὸ οὖς, τὸ ἀναγνωρίζει, φρικωδῶς συστέλλεται τὸ πρόσωπόν της, νεύει ν' ἀνοίξῃ τὸ πτεράθυρον, ὅπερ ἀνοίγει ἡ Νέλλη, φαίνεται δὲ αἰθουσα πεφωταγωγημένη, ὅπου ὁ σὶρ Κάρολος παρὰ τὴν νύμφην παίζει κλειδοκύμβαλον· περικυκλοῦνται δὲ ὑπὸ πολλῶν ἄλλων—ἀκούονται φωναί· «Ζήτησαν οἱ νυμφεῖοι! — Ζήτη ὁ σὶρ Κάρολος!»

Ἄ! ἐκεῖ... ἐκεῖ εἶναι....

ΕΔ. Ἐκεῖ! τρέχω νὰ τὸν τιμωρήσω.

ΣΑΡ. Ὅχι· (ἐμποδίζουσα αὐτὸν καὶ πίπτουσα πρὸ τῶν ποδῶν του) Συγχωρήσατέ τον, ὡς τὸν συγχωρῶ καὶ ἐγὼ—ὥφειλε νὰ με τιμωρήσῃ, καὶ ἐκπληροῖ τὸ ἔργον του... ἀκούετε; παίζει διὰ τὴν ἀγωνίαν μου!— Νέλλη, δὲν σὲ ἐδίδαξα με τὴν ζωὴν... σὲ διδάσκω διὰ τοῦ θανάτου μου... μητερ, ἡ προφητεία σου δὲν ἐπραγματοποιήθη.. ἀποθνήσκω ἐν μέσῳ τῶν συγγενῶν μου!.. ἐδῶ... τὰς χεῖρας σας... ἐδῶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου!.. Ἄ! ἡ οἰκογένεια! ἡ οἰκο..γέ...νει..α.. (ἐκπνέει, ὁ ἦχος τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐξακολουθεῖ).

ΑΙΚ. (ἄπελπισ) Ἀπέθανε!

ΕΔ. (μὲ ἐπίσημον ἄλγος) Τὸ παράπτωμα ἐξεδικήθη διὰ τοῦ πταγμένου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ.